



ΙΛΙΣΟΣ

ΕΡΕΥΝΑ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ-ΤΕΧΝΗ

Μακάριοι
οι ειρηνοποιοί
ὅτι αὐτοί
υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται

Ματθαῖος

ΕΤΟΣ 34ον

ΤΕΥΧΟΣ 189

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1989

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ «ΙΛΙΣΟΥ» Βουκουρεστίου 25
α' όροφος, Κωδ. Ταχ. 106 71 Τηλ. 3620702

H.P. Blavatsky	Τό κλειδί τής Θεοδοσίας	800
»	Ή φωνή τής σιγής	400
Besant-Leadbeater	Ή Άτραπός του Άποκρυφισμού	700
N. Sri Ram	Προσέγγιςις προς τήν Πραγματικότητα	400
»	ΑΙ βαθύτεραι όψεις τής Ζωής	400
Irving S. Cooper	Ή Μετενσάρκωσις	400
An. Besant	Ό Έσωτερικός Χριστιανισμός	800
Vivekananda	Κάρμα – Γιόγκα	300
Βενετού - Ήλιρίωνος	Φώς στήν Άτραπά	200
Άντ. Άδριανοπούλου	Άρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι	900
»	ΟΙ Νόμοι τής Ζωής	600
Ίω. Βασιλή	Τό Σημειωματάριο ενός Μύστου	600
»	Τά φυσικά δικαιώματα του ανθρώπου	300
Περιοδικόν «ΙΛΙΣΟΣ»	Τόμοι χαρτόδετοι	1.000
«ΙΛΙΣΟΣ» Έπιλογή 1956-58, 1959-61, 1962-65 έκαστη δεμένη		1200
«ΙΛΙΣΟΣ» Έπιλογή 1966-1970 χαρτόδετος 900, δεμένη		1200

Τά έξοδα επί άντικαταβολή έπιβαρύνουν τόν άγοραστήν.

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ «ΙΛΙΣΟΥ» Δρχ. 200

ΣΥΝΔΡΟΜΗ «ΙΛΙΣΟΥ» Δρχ. 1.200. Έξωτερ. Δρχ. 2.000, Άεροπ. Δρχ. 2.500



ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΣΚΕΨΕΩΣ
Βουκουρεστίου 25 Κωδ. Ταχ. 106 71, Ἀθήναι Τηλ. 3620702

Ἰδρυτής: ἸΚΩΣΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἰδιοκτησία: Θεοσοφικὴ Ἐταιρία ἐν Ἑλλάδι

Ἐκδότης-Διευθυντής: Πολ. Ἀντζακας

Ἐπιμέλεια ἐκδόσεως: Παν. Παπασλιώτης

Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ: Π. Ἀναγνώστου, Π. Παπασλιώτης

Ἔτος 34ον • Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1989 • Τεύχος 189

ΘΕΜΑΤΑ ΘΕΟΣΟΦΙΑΣ

Διαλογισμός – Θάνατος – Μετενσάρκωσις

Ραδιοφωνικὴ συνέντευξη γιὰ μερικά προβλήματα Θεοσοφίας ἔδωσε, κατὰ τὴν παραμονή της στὴν Αὐστραλία ἡ Σριμάτι Ράντα Μπαρνιέ (κόρη τοῦ ἀειμνήστου Προέδρου τῆς Θεοσοφικῆς Ἐταιρίας Ν. Σρί Ράμ).

Ἐρωτήσεις: Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀσχολοῦνται σήμερα μὲ τὸν διαλογισμό. Φρονεῖτε ὅτι ἡ μέθοδος αὕτη προσφέρει ἓνα τρόπο ζωῆς;

Ἀπάντησις: Ὑπάρχει πράγματι μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν διαλογισμό, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι νομίζουν ὅτι ὁ διαλογισμὸς συνίσταται στὴν ἐπανάληψη ὠρισμένων φράσεων. Αὐτὸ δὲν εἶναι διαλογισμὸς. Οὔτε εἶναι ἡ ὑποταγὴ σὲ ὠρισμένες ἰδέες. Ὁ διαλογισμὸς εἶναι πράγματι ἓνας συνολικὸς τρόπος ζωῆς. Εἶναι ἡ κατανόησις τοῦ ζῆν. Πάρτε γιὰ παράδειγμα, τὸ πρόβλημα τῆς θλίψεως. Τί εἶναι θλίψις; Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ αὕτην; Ἡ ἐμβάθυνσις σὲ τέτοια ἐρωτήματα εἶναι διαλογισμὸς. Συχνὰ εἶναι κανεὶς σὲ ρῆξι μὲ τὸν ἑαυτὸ του. Ὁ νοῦς θέλει αὐτὸ, τὸ σῶμα θέλει ἐκεῖνο. Τὸ σῶμα θέλει νὰ ξαπλώσῃ, ὁ νοῦς θέλει νὰ σηκωθῇ. Φαίνεται σὰ νὰ ὑπάρχουν δύο ἑαυτοί, σὲ μιά διεκκυστιδα μεταξὺ τους. Ποιὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς ἑαυτὸς; Ἡ εἶναι κάτι ἄλλο ἐξω ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο; Αὐτὸ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ διαλογισμοῦ.

Ε. Πῶς μποροῦμε νὰ ξεπεράσουμε τὸν φόβο τοῦ θανάτου;

A. Από την εξελικτική άποψη, ο θάνατος είναι κάτι καλό. Άν δεν υπήρχε ο θάνατος των οργανισμών, δεν θα υπήρχε και αλλαγή των εξελισσομένων τύπων. Μπορείτε να φαντασθήτε κάποιον οργανισμό να υπάρχει για πάντα; Δεν θα υπήρχε αλλαγή για το καλύτερο. Το κάθε τι πρέπει να πεθάνη, για να μπορέσει να γεννηθῆ το καινούργιο. Από την προσωπική άποψη φέρουμε τὰ φορτία τῶσων πραγμάτων στή ζωῆ. Ὁ θάνατος σαρώνει τίς πικρίες, τίς μνήμες καί ἐνδεχομένως δίνει μιά νέα ἀφετηρία, μιά νέα γέννηση. Τί θαυμάσια! Ὁ θάνατος δέν ὑπάρχει πραγματικά. Αὐτό τό λέγει ἡ Θεοσοφία ἐπί αἰῶνες. Σήμερα οἱ ἐπιστήμονες λέγουν ὅτι τό πᾶν εἶναι ἐνέργεια, ἡ ὁποία δέν ἐκμηδενίζεται, μεταλλάσσει. Ὁ οργανισμός πεθαίνει, ἀλλά ἡ συνειδητότης πού τόν κατασκεύασε παραμένει καί παίρνει νέα μορφή. Ὡστε δέν πρέπει νά μᾶς τρομάζει ὁ θάνατος. Ὅταν τό σῶμα πεθαίνει, ἡ συνειδητότης περνάει σέ μεγαλύτερη καί πληρέστερη ζωῆ.

E. Ἄν ἡ μετενάρκωσις συνεπάγεται ἀνάπτυξη, πῶς συμβιβάζονται οἱ προσωπικότητες καί τό περιβάλλον;

A. Ἡ μετενάρκωσις εἶναι ὁ μηχανισμός τῆς ὠριμότητος. Ὅπως ἕνας μετενσαρκώνεται σέ διάφορα σώματα, ἔτσι μπορεῖ ν' ἀλλάζει καί τό περιβάλλον καί ἡ ὁμάδα λαῶν καί πολιτισμῶν. Μέσω αὐτῶν τῶν περιστάσεων ἐπέρχεται ἡ ὠριμότης. Δέν εἶναι τόσο σημαντικό τό πού θά γεννηθεῖ κανεῖς. Ἡ μετενάρκωσις εἶναι μιά εὐκαιρία συναντήσεως τῆς ζωῆς σέ ὅποιον τρόπο ἐκδηλώνεται. Μπορεῖ νά νιώθωμε μειονεκτήματα γιά ὠρισμένο περιβάλλον, ἀλλά στήν οὐσία νά εἶναι πλεονέκτημα γιά μᾶς, διότι ἔτσι θά βροῦμε μερικές ἀπό τίς ἀξίες τῆς ζωῆς. Ἄν κυττάξουμε τή ζωῆ μεγάλων προσώπων, θά δοῦμε ὅτι πολλοί ἀπό αὐτούς ἀντιμετώπισαν τρομερές δυσκολίες, ὅμως ὑπερνίκησαν τό περιβάλλον τους. Ἐπί παραδείγματι, μερικοί ἐζῆσαν σέ στρατόπεδα συγκεντρώσεως καί ἐγιναν σκληρότεροι, ἄλλοι ὅμως σέ πολύ δυσκολώτερες περιστάσεις ἐμαθαν νά δίνουν ἀγάπη, νά θυσιάζωνται καί νά κερδίζουν εἰρήνη. Ἡ μετενάρκωσις διδάσκει ὅτι ὑπό ὅλες τίς περιστάσεις εἶναι δυνατόν νά ἐπιτευχθεῖ ἡ εἰρήνη.

E. Ὡστόσο εἶναι δύσκολο νά ἐξηγηθοῦν οἱ ἀνισότητες τῆς ζωῆς, εἰδικά μεταξύ τῶν μικρῶν παιδιῶν, π.χ. ὁ μογγολισμός.

A. Ναι, φαινομενικῶς εἶναι πολύ σκληρές τέτοιες περιστάσεις, ὅπως ὁ ἔρχομός στόν κόσμο ἐνός βρέφους μέ ἀσθένεια ἐκ γενετῆς. Πῶς νά ἐξηγηθοῦν αὐτά μέ τήν θεωρία ἐνός δικαίου καί ἐλεῆμονος Θεοῦ. Ἐνας τέτοιος Θεός δέν θά τό ἔκανε αὐτό σ' ἕνα μικρό παιδί. Ἄν ἡ ἐνσάρκωσις ἦταν μιά μονάχα, δέν θά υπήρχε ἐξήγησις γιά τήν δικαιοσύνη καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά ἡ μετενάρκωσις ἐξηγεῖ τίς ἀνισότητες καί τίς φαινομενικές ἀδικίες τῆς ζωῆς, γιατί ὅλη ἡ ζωῆ ἐξαρτᾶται ἀπό τόν Θεῖο Νόμο.

E. Γιά κείνους πού δοκιμάζουν μεγάλες δυσκολίες στήν παρούσα ζωῆ, τ' ἀποτελέσματα θά εἶναι τὰ ἴδια, ἀσχέτως τοῦ πῶς ἀντιδρῶν σ' αὐτά τὰ προβλήματα;

A. Τά ἀποτελέσματα ἐξαρτῶνται ἀπό τήν στάση μας. Γυρίζομε στό Νόμο τοῦ Κάρμα, τήν ἰσορροπιστική δύναμη στό σύμπαν. Ὁ νόμος αὐ-

τός δέν είναι κάτι τό στατικό. Δέν μπορείτε νά πήτε ότι όταν ή δύναμις Α έλευθερωθή, θά έπιφέρη τό άποτέλεσμα Β, διότι ύπαισέρχονται και άλλες δυνάμεις. Μπορούμε λοιπόν νά πούμε ότι ένα άτομον δοκιμάζει μερικές δυσκολίες σέ μιá ένσάρκωση ως άποτέλεσμα δυνάμεων πού έλευθερώθηκαν σέ προηγούμενες ένσαρκώσεις, όταν όμως προσπαθεί νά ξεπεράση τά προβλήματα κατά θετικών τρόπο, εξαπολύει νέες δυνάμεις. Και οι δυνάμεις αυτές μπορούν νά έπηρεάσουν τήν όλη κατάσταση. Τό Κάρμα είναι μιá σημειουμένη δυναμική κίνησης, ώστε είναι φανερό πώς τά άποτελέσματα δέν είναι τά ίδια, άσχέτως τών καταβαλλομένων προσπαθειών. Ο τρόπος μέ τόν όποιον κατανοούμε τις δυσκολίες θά κάμη τήν κατάσταση καλύτερη ή χειρότερη.

Ε: Η Μαντάμ Μπλαβάτσκι είπε κάποτε ότι ή Θεοσοφία δέν είναι θρησκεία, έχει όμως και θρησκευτικό χαρακτήρα. Μπορείτε νά τό διευκρινήσετε;

Α: Η Μαντάμ Μπλαβάτσκι ήθελε νά πεί ότι ή άληθινή θρησκεία (κατά τήν έτυμολογία τής λατινικής λέξεως, πού σημαίνει σύνδεσμος), είναι κάτι πού συνενώνει τά ανθρώπινα όντα, όλα τά ανθρώπινα όντα «ίνα έν ώσι». Όμως οι θρησκείες του κόσμου πού γνωρίζομε μέ τήν θεολογία και τά δόγματα τους, διαιρούν τόν κόσμο. Κάθε θρησκεία έχει δικές της δοξασίες και δικές της ιδέες περί Θεού. Τόν Θεό όμως κανείς δέν τόν έγνωρισε, πλην όλίγων πού είδαν κάποια άμυδρή άκτίνα μέσω έσωτερικής έμπειρίας. Ο πολύς κόσμος έχει περι Θεού ιδέες, πού είναι άποκυήματα φαντασίας. Έτσι λοιπόν οι θρησκείες μέ τά δόγματα, τις έκκλησίες και τις έξουσίες πού έπιβάλλουν πίστεις και συγκροούνται μέ τις άλλες πίστεις, δημιουργούν τόν χωρισμό. Η άληθινή θρησκεία δημιουργεί άισθημα άγάπης και ένότητας, επίσης και συνεργασίας. Από τήν άποψη αυτή, ή Θεοσοφία είναι δύναμις ένωτική. Αν δέν είναι δύναμις ένωτική, δέν είναι Θεοσοφία. Αν ήταν ένα σύνολο δογματικών ιδεών, θά διαιρούσε. Η Θεοσοφία όμως δέν έχει κανένα δόγμα και θέλει νά συνενώσει μέ συμπάθεια και άγάπη τούς ανθρώπους, άδιακρίτως θρησκευτικών ή άλλων διαφορών, ώστε νά έχουν άμοιβαία συνεργασία και βοήθεια.

Ε: Όλες οι θρησκείες διδάσκουν τήν ίδια βασική άλήθεια, ή όχι;

Α: Ναι, αν εισχωρήσουμε στην καρδιά και τόν πυρήνα κάθε θρησκείας θά βρούμε ότι οι ιδρυται δέν είχαν ένδιαφέρον γιά τήν ένγκατάσταση ιδεολογίας. Έλεγαν στους ανθρώπους αλλάξατε τόν έαυτό σας και αγαπάτε άλλλους. Αυτή είναι ή βασική διδασκαλία πάσης θρησκείας.

Ε: Αυτό οδηγεί στην άνάγκη νά γνωρίσουμε τόν έαυτό μας. Νομίζετε ότι ή Θεοσοφία μπορεί νά δώση άπάντηση στό πώς ό άνθρωπος θά είχε άληθινή αντίληψη του έαυτού του;

Α: Μόνον ένα άτομο πού είναι έθισμένον νά παρατηρή τόν έαυτό του, νά έξετάζη πώς λειτουργεί και ποιά είναι τά κίνητρά του, μόνον αυτό μπορεί νά έννοηση τήν έρώτηση. Νά μιλήσετε σ' έναν εκ γενετής τυφλό γιά τήν όμορφία τής δύσεως του ήλιου, δέν έχει νόημα. Τό ίδιο είναι και νά μιλήσετε γιά τήν φύση του Έαυτού σ' έναν ό όποίος ούδέποτε στρά-

φηκε προς τόν έντός του κόσμο. Όποιος ένδοσκοπεΐται, ξέρει ότι ή ιδέα περι άτομικότητας προέρχεται από τή σκέψη. Όσα γνωρίζομε γιά τόν έαυτό μας είναι ιδέες και άναπολήσεις από τό παρελθόν. Έχομε γεννηθεΐ από ώρισμένους γονείς, πήγαμε σέ ώρισμένο σχολείο, περάσαμε ώρισμένα περιστατικά, έχομε ώρισμένες άναμνήσεις. Άν μπορούσαμε νά έλευθερωθοΐμε από όλα αυτά, δέν θά έμενε τίποτε πού νά τό όνομάσομε « Έαυτό». Είναι παράδοξο πώς όταν ένα άτομον φθάση νά γνωρίση τόν έαυτόν του, δέν ύπάρχει «έαυτός» προς γνώσιν. Δέν είναι εύκολο νά κατανοηθΐ αυτό, πρέπει νά τό ζήση κανείς. Τό άτομικό αΐσθημα ύποχωρεί σ' ένα μεγαλύτερο πού δέν έχει αΐσθηση χωριστικότητας. Ή χωρηστικότης εΐν' εκείνη πού μάς δίνει τό αΐσθημα ύπάρξεως του έαυτού. Όταν έννοήση κανείς ότι ό έαυτός δημιουργείται από τήν σκέψη και είναι μιά αύταπάτη δημιουργούσα τό αΐσθημα τής χωριστικότητας, τότε έχει τήν έμπειρία τής οικουμενικότητας.

Ε: Στά ταξίδια σας θά είδατε πολλή άνησυχία στον κόσμο. Βλέπετε καμμία διέξοδο;

Α: Πάντοτε ύπήρχαν προβλήματα – θρησκευτικά, οικονομικά, πολιτικά και άτομικά, και οι λαοΐ προσπαθοΐν νά τά επίλυσουν αλλάζοντας τις έσωτερικές συνθήκες. Ξέσπασαν πολλές έπαναστάσεις, πού ώδήγησαν σέ νέα προβλήματα. Θρησκείες άντικαταστάθηκαν από καινούργιες, αλλά τό μίσος, ή ρήξις και ή καταπίσεις έξακολουθοΐν. Ό μόνος τρόπος νά λύση ό άνθρωπος τά προβλήματα είναι ή κατανόησης του έαυτού του. Τότε θά ένθαρρύνοντο τά άτομα νά συνεργασθοΐν αντί νά συγκρούωνται, και νά βλέπουν ό ένας τήν άποψη του άλλου, όποτε θά είχαμε καλύτερη προσέγγιση. Πάρετε τά προβλήματα τής Ίρλανδίας και τής Μέσης Άνατολής. Καί στά δύο μέρη ύπάρχει πολύ μίσος και καχυποψία, μέ άποτέλεσμα πράξεις βίας. Άλλά ή βία έκτρέφει τήν βία άτέλειωτα. Καθένas νιώθει δικαιολογημένος στή στάση του και μόνον αν ύπάρξει καθολική άλλαγή, αν γίνη συνείδησις ότι ή βία δέν οδηγεί σέ κανένα καλό, θά λυθοΐν τά προβλήματα. Χρειάζεται μεταβολή στοό άντίκρουσμα τών προβλημάτων.

ΔΟΛΛΑΡΙΟ – ΣΟΦΙΑ

Εΐχα προσφάτως ένας περίεργο τηλεφώνημα. Ό καλών έζήτησε πληροφορίες γιά τό πρόγραμμα τής Στοας, έδειξε ένδιάφέρον και τό έπόμενο έρώτημα του ήταν: «Πόσο πρέπει νά πληρώσω γιά νά παραστώ;» Έδειξε δΐσπιστος όταν του άπήντησα ότι δέν έπρόκειτο νά πληρώση τίποτε. «Μά, όπου και νά πάω, πρέπει νά πληρώσω!» Άνταλλάξαμε μερικά άκόμη λόγια και ή συνδιάλεξις έληξε, χωρίς άλλη συνέχεια. Φαίνεται ότι ό έρωτών είχε συμπεράνει ότι ή Θεοσοφία, έφόσον δέν έχει τιμολογηθεΐ, δέν άξιζει.

Λίγο έχει αλλάξει ή κατάστασης τά τελευταΐα εκατό έτη. Σέ μιά έπιστολή του, τό 1886, ό Ούΐλλιαμ Τζάτζ έλεγε: «Τό γεγονός είναι ότι πολλοΐ άνθρωποι στήν έποχή μας έφαρμόζουν και στα πνευματικά πράγματα έμπορικά κριτήρια».

Τό γενικό κοινόν χρειάζεται έρεθισμό και τείνει ν' άποφεύγη κάθε τι πού άπαιτεί άτομική προσπάθεια. Έξ άλλου, σέ μιά ύλιστική κοινωνία θεωρείται δεδομένον ότι τίποτε άξιον λόγου δέν προσφέρεται δωρεάν.

Όταν πρωτοεμφανίσθηκε ή Θεοσοφία κατά τόν προηγούμενον αιώνα, γιά νά προσφέρη φώς στους έρευνητάς τής πνευματικής άτραπού, έμφανίσθηκαν και διάφοροι τσαρλατάνοι. Σ' ένα άρθρο της, Ιανουάριο του 1889, ή Μπλαβάτσκι περιέγραψε τήν κατάσταση μέ τήν λέξη «Δολλάριο-Σοφία». Διέστρεφαν τά θεοσοφικά κείμενα, ίδρυσαν σχολές μαγειας, ένεφανίζοντο μέ πομπώδη όνόματα και κατεχρώντο τής ιερās έπιστήμης γιά νά προσπορισθοϋν χρήματα.

Και σήμερα δέν είναι μικρός ό αριθμός τών άυτοχειροτονημένων «Διδασκάλων», πού διαφημίζονται στις λαϊκές έφημερίδες. Τό τραγικό είναι ότι άνθρωποι φαινομενικώς λογικοί πέφτουν θύματα ενός τόσο γελοίου τσαρλατανισμού.

Στό ίδιο άρθρο της, ή Μπλαβάτσκι έλεγε: Η άληθινή άπόκρυφη γνώσις δέν αγοράζεται. Και σέ όσους ίσχυρίζονται ότι έχουν νά διδάξουν κάτι, γιά τό όποιον ζητοϋν χρήματα, ταιριάζει ή άπάντησις πού έδωσε ό Πέτρος στόν Σίμωνα τόν μάγο. Όπως μās πληροφοροϋν αι Πράξεις τών Άποστόλων (8.9-20), ό μάγος εκείνος, βλέποντας ότι οι Άπόστολοι έδιδαν πνεϋμα άγιον στους βαπτιζομένους δι' επιθέσεως τών χειρών, προσέφερε χρήματα λέγοντας: «Δώστε και σέ μένα τήν έξουσία νά λαμβάνη τό πνεϋμα τό άγιον όποιος θά του επιθέσω τό χέρι μου», όποτε ό Πέτρος του άπήντησε: «Χάσου και σύ και τά χρήματά σου (τό άργϋριόν σου σύν σοί ειη εις άπώλειαν) πού νόμισες ότι ή δωρεά του Θεού άποκτάται διά χρημάτων». Όσοι ασχολοϋνται μέ χρήματα είναι μαϋροι μάγοι ή άπατεώνες. Αυτό είναι τό πρώτο μάθημα, πού έχω νά δώσω στους άναγνώστες μου γιά τό 1889-κατέληγε ή Μπλαβάτσκι.

(Άπό τό περιοδικό
The Canadian Theosophist)

Τά λυτρωτικά φτερά τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς

τοῦ Ἰω. Α. Βασιλῆ

Δέν γνωρίζω σέ ποιά ψυχική διάθεση θά βρίσκεσαι, ἄγνωστέ μου φίλε, ὅταν θά διαβάξης αὐτές τίς γραμμές. Γιά τοῦτο αἰσθάνομαι τήν ὑποχρέωσι νά σέ προειδοποιήσω, ὅτι θά σέ παρασύρω σέ μιά μικρή δοκιμασία. Σοῦ συνιστῶ λοιπόν προσοχή, καρτερία καί θάρρος. Ἀποφάσισε καί ἔλα νά παρακολουθήσουμε μαζί τά παιχνίδια καί τά τολμηρά ἄλματα τῆς φαντασίας ἐνός συνανθρώπου μας. Θά δοῦμε πῶς, μέ ἀλύγιστη σταθερότητα, ζητᾷ ἕνας θνητός κάτι τό ἀσυνήθιστο, τό ὑπέρτερο, τό βαθύτερο ἀπό ἐκεῖνο, πού μπορεῖ νά μᾶς δώσῃ ἡ ἀνθρώπινη ἐμπειρία.

Τίς αἰσθήσεις του καί τό λογικό του δέν τά θεωρεῖ ικανά καί ἄρκετά μέσα γιά τόν σκοπό πού ἐχάραξε στή ζωῆ του.

Ποιός, ὅμως, εἶναι αὐτός ὁ σκοπός; Τό σταθερό σημεῖο τοῦ προσανατολισμοῦ τῶν προσπαθειῶν του εἶναι ὁ λυτρωμός. Αὐτός εἶναι ὁ σκοπός του.

Ἄλλά, ἀπό τί νά λυτρωθῆ; Ἀπό πολλά πράγματα. Ἀπό τίς ἀνάγκες καί τούς πόθους τῆς σάρκας του. Ἀπό τά πάθη καί τίς ἀδυναμίες τῆς ψυχῆς του. Ἀπό τήν ἀγνωσία καί τίς προκαταλήψεις πού δέν ἐξάλειψαν ἡ ἀγωγή του καί ἡ μόρφωσί του. Ἀπό τίς κακίες καί τίς μικρότητές του, πού ἐνώ τίς ἐλέγχει καί τίς γνωρίζει, δέν μπορεῖ νά ἀπαλλαγῆ ἀπό αὐτές καί δοκιμάζει τήν πνικτική τυραννία τους. Ἀπό τά κενά τοῦ νοῦ του καί τίς ἀπορίες του. Ἀπό τά συναισθηματικά του δεσμά. Ἀπό τίς κραυγές τοῦ Ἑσωτερικοῦ του, πού πάντα κάτι καινούργιο τοῦ ζητοῦν. Καί ζητᾷ νά γίνῃ ἐλεύθερος. Θέλει νά ἀπαλλαγῆ ἀπό ὅλα αὐτά ἀκόμη καί ἀπό τήν ἔλξι τῆς γῆς. Τό περιβάλλον της τόν πλήττει, προσπαθεῖ νά ἀποκτήσῃ φτερά, φτερά λυτρωτικά. Θέλει νά γίνῃ Ἴκαρος, πύραυλος, σπούτνικ. Τέλος, δοκιμάζει νά πετάξῃ ψηλά, νά ἐπισκοπήσῃ τό στερέωμα, νά γίνῃ ταξιδιώτης, ἐπισκέπτης τοῦ σύμπαντος. Καί γι' αὐτό ψάχνει παντοῦ, ψάχνει ἀκατάπαυστα, μέρα καί νύκτα.

Ρωτᾷ τούς πάντας καί τά πάντα. Μελετᾷ τά φυσικά φαινόμενα, καθώς καί τίς ἀνθρώπινες ἐκδηλώσεις καί ζητᾷ τά γενεσιουργά τους αἷτια.

Σπουδάζει ἐπιστήμη. Καταφεύγει στά κατάλοιπα τῶν φιλοσόφων, ἀρχαίων, παλαιῶν καί νέων.

Ζητᾷ τήν συνδρομή τῶν Ἐθρσκειῶν. Θέλει νά γνωρίσῃ ὄχι μόνον τά φαινόμενα, ἀλλά καί τόν ἐσωτερικό λόγο τῶν πραγμάτων τῆς φύσεως. Τότε προστρέχει στή μυστηριολογία καί τέλος στόν ἀποκρυφισμό.

Ἀπογοητευμένος ἀπ' ὅλες τίς μέχρι σήμερα προσπάθειές του ρίχνει τούς προβολεῖς τῆς σκέψεώς του καί ἀνιχνεύει τόν χῶρο ὅπου ἄλλοτε οἱ κάτοικοι τῆς γῆς αὐτῆς, εἶχαν στήσει μεγαλόπρεπο θρόνο στή λατρεία τοῦ Ναοῦ. Δηλ. στή λατρεία τῆς ἐλεύθερης, ἀνεξάρτητης καί πάνοπλης διάνοιας, στή θεά Ἀθηνᾶ. Καί ἐκεῖ ψάχνει μὴ τυχόν ἀπό τήν ἀρχαία Πνευματική Λάμψη, πού φώτισε τήν ἀνθρωπότητα, ἔμεινε καμμιᾷ σπιθα κρυμμένη, πού θά μπορούσε νά φωτίσῃ καί αὐτόν καί νά τόν ὀδηγήσῃ

στό σκοπό του. Ξαφνικά – χωρίς κίνηση να το υποψιαστώ, χωρίς κίνηση να το περιμένω, συναντώ μια Κουκουβάγια κι' αρχίζει μαζί της κουβέντα. Κουβέντα ενδιαφέρουσα, κουβέντα σοφή, κουβέντα αποκαλυπτική. Μάλιστα! Γιατί όχι; Η ιστορία, από αρχαιοτάτων χρόνων δεν μάς διδάσκει ότι εκείνο που δεν είναι σε θέση να μάς το πει ο άνθρωπος, μπορεί να μάς το πει μια άλλη ύπαρξη, πιο σοφή από τον άνθρωπο, με άλλη μορφή, που ίσως να είναι σύμβολο μιας υπέρτερης του ανθρώπου δύναμης;

Άς θυμηθούμε λιγάκι και την πιο μακρινή Ιστορία, που μαθαίναμε στο Δημοτικό Σχολείο, την ιστορία των πρωτοπλάστων.

Μήπως σάς παρακαλώ, ή προμάμμη μας ή Εύα, δεν έπιασε φιλοκουβέντα με τον όφιν; Έτσι (ο Έωσφόρος, δηλ. ο φέρων την Ήω, το φως) δεν της απέκάλυψε, ότι εάν θέλει να γνωρίσει το καλό και το κακό, δηλ. να αποκτήσει μια μεγάλη Γνώση, το μεγαλύτερο κατ' έμέ ανθρώπινο επίτευγμα, πρέπει να φάει το περίφημο μήλο; Και αφού έφαγε τον απαγορευμένο καρπό, κατά την Εβραϊκή Παράδοση, δεν θα μπορούσε να έκτεινη την χείρα και να φάει από το ξύλο της ζωής για να γίνει Θεός δηλ. να λυτρωθεί; Αύτες είναι μεγάλες κουβέντες, σωτήριες αποκαλύψεις για τους θνητούς. Αλλά, ποιός τις προσέχει σήμερα, ποιός μελετά το βαθύ τους περιεχόμενο;

Όπως, λοιπόν, σάς θυμίσα την κουβέντα του φιδιού με την προμάμμη μας έτσι θα σάς αφηγηθώ σήμερα τις κουβέντες ενός σύγχρονου ανθρώπου με μια κουκουβάγια στην Ακρόπολη. Επειδή δε είναι ένα γεγονός με κάποια πνευματική σημασία, θα μου επιτρέψετε να το προλογίσω και να αναφέρω τις συνθήκες, υπό τις οποίες έλαβα και εγώ γνώση του.

Στις δύσκολες στιγμές της Κατοχής, που είχαμε στερηθεί, εκτός των άλλων αγαθών, τις εκδρομές και το υπαίθρο, κατέφευγα συχνά στον αρχαιολογικό χώρο του Ασκληπείου και του θεάτρου του Διονύσου για να ξεκουράζω τα μάτια μου με το αντίκρουσμα λίγου πράσινου και να αναπνεύσω το άρωμα του πεύκου. Εκεί στον μικρό πευκώνα, ήρχοντο και άλλοι γνωστοί διανοούμενοι και στοχαστές, μεταξύ των οποίων τακτικός θαμών ήταν ο αρχαιολάτρης και μυστικοπαθής ποιητής Κωστής Παλαμάς. Το «στέκι» του ήταν οι μαρμαρίνοι αναπαυτικοί θρόνοι των Ίερών στο θέατρο του Διονύσου. Εγώ συνήθιζα να πηγαινώ και να σουλατσάρω στη βορεινή πλευρά του Ασκληπείου.

Μιά μέρα βλέπω τον Παλαμά συνοδευόμενο από κάποιον κύριο, να προχωρούν προς το μέρος που εδιάβαζα. Ο άγνωστος χειρονομούσε και σαν να απήγγειλε κάτι, ενώ το πλατύ γέλιο του ποιητή γέμιζε όλη την εκεί ατμόσφαιρα. Κάθισαν κάτω από τα κάπως βαθύσκια πεύκα, που βρίσκονται απέναντι στη ρωμαϊκή δεξαμενή και συνέχιζαν την ανάγνωση και την κουβέντα. Έπειτα από αρκετή ώρα τους είδα να φεύγουν. Όταν σηκώθηκα και εγώ να φύγω και πέρασα από το μέρος που είχαν καθήσει ο ποιητής και ο σύντροφός του, είδα αφημένα εκεί μερικά γραπτά. Σκέφθηκα, ότι έπρεπε να τα πάρω και να τα παραδώσω, όταν θα συναντούσα τον ποιητή.

Τα γραπτά αυτά ήταν 65 σελίδες και είχαν τον τίτλο «Κουβέντες, μιας Κουκουβάγιας». Δεν σάς αποκρύπτω ότι ο περιεργός τίτλος με τρά-

βηξε και άρχισα νά τά διαβάζω. Έπεφτα από έκπληξι σέ έκπληξι. Γιατί κάτω από τίς παραδοξολογίες και τά άπίθανα πράγματα, εύρισκα σκέψεις και ιδέες σοφές και βαθυστόχαστες, πού μέ συνεπήραν και μέ παρέσυραν, ώστε νά καθήσω και νά διαβάσω όλο τό χειρόγραφο.

Ή πρώτη μου έντύπωσι ήταν, ότι έπρόκειτο γιά ποιητικές παραδοξολογίες, οι όποιες όμως ανάγκαζαν τή σκέψι μου νά τίς μελετήση προσεκτικά, γιατί κάτι άσυνήθιστο έκλειναν μέσα τους αυτές οι κουβέντες τής Κουκουβάγιας. Όπωσδήποτε, τίς διάβασα και τίς ξαναδιάβασα μέχρι τήν ήμέρα πού, όταν συνήντησα τόν ποιητή στις έδρες του θεάτρου, τόν πλησίασα γιά νά του τίς παραδώσω. Μέ υπεδέχθη μέ τήν συνηθισμένη του έγκαρδιότητα. Του ένεχείρισα τά γραπτά, άφου του άφηγήθηκα πώς περιήλθαν στά χέρια μου.

Μόλις τά είδε, και έδιάβασε τόν τίτλο, μου άπήντησε μέ γέλια: Χά, χά! μά αυτά είναι του Φάουστ μου! Εύτυχώς πέσανε σέ καλά χέρια. Κράτησέ τα. Έλα κάθισε νά τά πούμε. Είναι ένα θέμα πού μέ άπασχολεί από άρκετές ήμέρες.

Κάθισα πλάι του και ό ποιητής, σοβαρός τώρα άρχισε ως έξης:

– Τι τά θέλεις; Ή φαντασία του άνθρώπου είναι ένα μεγάλο πράγμα. Είναι μιά ικανότης του καλλιεργημένου μυαλου, μέ πλούσιο περιεχόμενο σέ παραστάσεις και σέ ιδέες. Είναι ένα προνόμιο των έκλεκτων διανοιών, πού πρέπει νά έχουν δύναμι δημιουργική, ή όποια σέ καταπλήσσει, σέ παρασύρει και σέ οδηγεί, χωρίς νά τό θέλεις σέ σφαίρες άγνωστες και άσύλληπτες και από εκεί σου άποκαλύπτει καινούργιους κόσμους, φανταστικές συλλήψεις και συνθέσεις, οι όποιες όμως συνήθως, είναι πιό πραγματικές από τήν αλήθεια.

Πώς αυτοί οι πρόγονοι μας, πού θεοποίησαν όλες τίς δυνάμεις τής φύσεως και του άνθρώπου, δέν θεοποίησαν και τήν Φαντασία, μου κάνει έντύπωσι.

Έτόλμησα νά άπαντήσω:

– Μά οι Μούσες:...

– Άλλο πράγμα είναι οι Μούσες. Ή Μούσα συμβολίζει τήν έμπνευσι, πού είναι πολύ διαφορετικό φαινόμενο από τήν φαντασία. Ή έμπνευσι είναι κάτι πού μας έρχεται άπ' έξω, σάν ιδέα, σάν μιά εικόνα, σάν μιά γνώσι – άποκάλυψι, πού σάν άστραπή φωτίζει τό νοϋ μας. Είναι κάτι ξένο, πού δέν είναι δικό μας δημιούργημα. Είναι μετάδοσις μιάς ιδέας άλλης συνειδήσεως φωτισμένης και σοφής. Ένώ ή φαντασία είναι ικανότης, εΐναι λειτουργία του μυαλου μας, πού έχει τήν δύναμι νά τραβάη ψηλά, νά καλπάζη και ν' άλωνιζή σέ άγνωστες σφαίρες γιά νά συλλάβη μέ τό δικό της πρίσμα τήν εκεί πραγματικότητα, τήν όποία, έπειδη ή γλώσσα δέν εΐναι ικανή νά τήν άποδώση πλήρως, τήν περιγράφει συχνά μέ περιφράσεις, μέ σύμβολα, μέ άλληγορίες και μύθους. Ή φαντασία μπορεί ν' άλληγορηθή μέ τόν Πήγασο, πού έχει φτερά και χρειάζεται δύναμι και ένέργεια Νοϋ, ό όποιος όμως καταπατεί τούς κανόνες τής καθιερωμένης λογικής. Ένώ ή έμπνευσι γιά νά συλληφθή και νά διατυπωθή χρειάζεται μιά διάνοια ήρεμη, άτάραχη και νά είναι ένας ευάισθητος δέκτης μέ καλή κεραία.

Τώρα, σέ τοῦτο τό χειρόγραφο συμπλέκονται μια γερή φαντασία μέ μιὰ ἀνώτερη ἔμπνευσι. Ὁ καυμένος ὁ Φάουστ εἶναι ἕνας ἀξιοθαύμαστος καί ἀκούραστος ἄνθρωπος. Ἀνήσυχο καί τολμηρό πνεῦμα μέ πολὺπλευρη παιδεία.

Τώρα θά ρωτήσης γιατί τόν βάφτισα Φάουστ. Νά σοῦ πῶ: Ἐκτός τῆς πολυμαθείας του καί τοῦ ἐρευνητικοῦ τοῦ πνεύματος, τελευταία, ἐνῶ τόν εἶχα συνηθισεῖ τόσα χρόνια μέ ἄσπρο μουστάκι, μούρχεται μιὰ μέρα μέ μαῦρο, καραμπογιά. Στήν ἐκπληξί μου αὐτός μοῦ ἀπάντησε μέ χιου-μορ:

– Ἦλθε ὁ καιρός νά πενθήσω τά νειάτα μου...

Τότε καί γώ τοῦ κόλλησα:

– Μωρέ ἐσύ ἐγίνες πραγματικός Φάουστ!

Τόν καυμένο τόν Φάουστ, ἔφυγε γιά τό χωριό του, γιατί δέν μπορούσε νά βλέπη τοὺς κατακτητές. Δέν ξέρω ἂν θά τόν ξαναδῶ. Γιατί καί ἐγώ δέν πιστεύω νά τὰ βγάλω πέρα μ' αὐτόν τόν βραχνά τῆς Κατοχῆς.

Ἦταν μιὰ προαίσθησι τοῦ μεγάλου στοχαστοῦ. Μετά λίγους μήνες ὁ Παλαμάς ἀφηγε τῆ ζωῆ τῆς γῆς, γιά νά συνεχισῆ ἡ ἀρρενωπῆ ψυχῆ του τήν πορεία τῆς σέ ἄλλους κόσμους.

Ἀπό τό χειρόγραφο αὐτό λοιπόν θά πάρω λίγα ἀποσπάσματα γιά νά σᾶς μεταδῶω μερικές ἀπό τίς σοφές καί περιεργές κουβέντες τῆς κουκουβάγιας.

«Ἦταν Ἰούνιος, ντάλα μεσημέρι, ὅταν ἔφθασα στό Ἀσκληπιεῖο. Τό κεφάλι μου βουίζε. Ἦταν κουρασμένο ἀπό τοὺς λογισμούς πού ἔκανα γιά ὠρισμένα ἐσωτερικά μου αἰνίγματα, πού δέν μπορούσα νά τὰ λύσω καί νά ἡρεμήσῃ ἔτσι ὁ νοῦς μου. Ἀνέβηκα μερικά σκαλοπάτια τά ὁποῖα μέ ὠδήγησαν στό πηγάδι, ὅπου κατὰ τήν παράδοσι, ἐτρέφετο ὁ ὄφις τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Δίπλα εἶναι μερικά πεῦκα, κάτω ἀπό τά ὁποῖα ξάπλωσα γιά νά ξεκουρασθῶ. Μέ πήρε ὁ ὕπνος. Ἐβλεπα ὄνειρα, πεταλούδες ἄσπρες, πολὺχρωμες καί νά μέ περιτριγυρίζουν καί νά μέ περιβάλλουν ἐξωτικά λουλούδια. Ὅταν ξύπνησα, κύτταξα τό ρολόγι μου, ἦταν ἡ ὥρα δύο. Τό μυαλό μου ἦταν ξεκάθαρο καί αἰσθανόμουν μιὰ εὐφορία ψυχική καί σωματική. Σηκώθηκα νά φύγω ὅταν ἀκούω μιὰ ἄγνωστη φωνή. «Γιέ τῆς γῆς, υιέ τῆς γῆς, πού πᾶς; Ξάπλωσε, συγκεντρώσου καί πρόσεχε σέ ὅ,τι θά σοῦ πῶ. Εἶναι κατάλληλη στιγμή γιά νά κουβεντιάσουμε». Δέν σᾶς ἀποκρύπτω ὅτι πρὸς στιγμὴν τρόμαξα καί κύτταξα τριγύρω μου μὴ τυχόν ἦταν κανένας φαρσέρ ἐκεῖ κοντά μου. Δέν εἶδα κανέναν. Ἡ φωνή ἐπανάλαβε τά ἴδια. Ἀλλά, τώρα ἡ φωνή μοῦ φαινότανε ὅτι ἐβγαίνει ἀπό μέσα μου. Ἐκανα τό σταυρό μου μηχανικά καί εἶπα στὸν ἑαυτό μου: Διχασμός τῆς προσωπικότητός. Διανοητικὴ ὑπερκόπωση. Τὴν ἔπαθα. Προοίμιο πακροῦσεως. Κλᾶψτε με...

Ξαφνικά μιὰ δύναμις, σάν ἐκκένωση ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ἐπέρασε ὅλο τό κορμί μου. Ἀκαριαίως εἶχα περιπέσει σέ μιὰ ἡδονικὴ κατάσταση μεταξύ ὕπνου καί ἐγρηγόρευσης. Αἶσθημα ὑπέρτατης γηθοσύνης καί ἀγαλλιάσεως πλημμύρισε τὴν ψυχὴ μου.

Ἡ φωνή, τώρα γλυκειά καί ἡρεμῆ, μοῦ εἶπε: «Ἄκουσες μιὰ φωνὴ φιλικὴ καί φοβήθηκες. Ὁ φόβος εἶναι γέννημα τῆς ἀγνοίας. Ἄλλ' οἱ τόσες

γνώσεις σου και ή έπιστημονική σου κατάρτισι, σέ τί σου χρησιμεύουν; Τρόμαξες και έχασες τό αίσθημα τής πραγματικότητας. Έχασες τήν σοβαρότητα σου, απώλεσες τήν ίσορροπία σου. Έτσι παρουσιάστηκες μέ κρίσι νηπίου στα όμματά μας. Έκούρασες τό μυαλό σου και τό εξήντηλ-σες μέ τις άλογες προσπάθειές σου για να βρής τήν αλήθεια μέ μέσα και τρόπους ακατάλληλους. Πέταξε μερικές άχρηστες, ψεύτικες, άφύσικες ιδέες, και γνώσεις πού βαρύνουν σαν μολύβι και έμποδίζουν τήν πτήσι τής ψυχής σου. Να ήρεμήση ό νοϋς σου και να γαληνεύση ή ψυχή σου. Χάραξε στη μνήμη σου όσα θα σου πώ».

Άνεθάρρησα και ρώτησα:

– Μά ποιός είσαι σύ, πού μου μιλάς έτσι και δέν σε βλέπω;

– Σου μετέδωσα μία δύναμι μου, ίσορρόπησες και μέ άκους. Θα σου μεταδώσω μία άλλη δύναμι μου και θα μέ δής. Άλλ' άκου τώρα μέ προσοχή τά όσα θα σου πώ. Άλλωστε, όταν μία ιδέα είναι ζωντανή, είναι αληθινή, έχει άφ' έαυτής έσωτερική άξια και δέν έχει ανάγκη τής φήμης ή τής αύθεντίας εκείνου πού τήν διατυπώνει, διá να τής προσδώση κύρος. Άδιαφόρησε ποιός είμαι. Προσπάθησε πάντοτε να συλλαμβάνης τήν ούσία κάθε λόγου, κάθε ιδέας, κάθε πράγματος. Ζητάς μέ είλικρινεια και σταθερότητα από πολύ καιρό τήν αλήθεια. Ζητάς, όμως να τήν βρής μέ μέσα ακατάλληλα και εξαντλείς τις δυνάμεις σου σε σημείο επικίνδυνο. Άποθηκεύεις άχρηστες γνώσεις και λεπτομέρειες πού προκύπτουν από πλάνα δεδομένα και σφαλερές ιδέες, άλλων ανθρώπων πού κατόρθωσαν μέ τήν φήμη να θεωρούνται σοφοί. Σύ, ανεξέταστα, τά παραδέχεσαι ως όρθά. Είναι τό συνηθισμένο όλίσθημα των άνυποπτων και άφελών έρευνητών πού περιπλέκονται στον λαβύρινθο τής πλάνης και του σοφίσματος και δουλώνουν τήν σκέψι τους στη σκέψι των άλλων. Άλλ' οι ιδέες πού έχουμε σαν άποθεμα για να πλάθουμε τά νοήματα και πάνω σ' αυτά να θεμελιώνουμε τις γνώσεις μας, εάν δέν είναι φτιασμένες από τήν άμεση παρατήρησή μας, πρέπει να τις θέσουμε στο βάσανο τής κρίσεώς μας. Και όταν τις βρούμε όρθές, φυσικές, πραγματικές, τότε να τις παραδεχτούμε, άλλως να τις άπορρίπτουμε. Τό πρώτο δύσκολο έργο ή μάλλον ό πρώτος δύσκολος άθλος του έρευνητού, πού θέλει μόνος του να άντικρύση τήν αλήθεια, είναι ό καθαρμός και ή μεταμόρφωσις του ιδεολογικού του περιεχομένου πού άποτελείται από άγε-νεϊς, άντιφυσικές, πεπλανημένες και ψεύτικες ιδέες. Για τό μεγάλο του-το έργο, πρέπει πρώτα, να γνωρίζουμε τί είναι αλήθεια, τί είναι φύσις.

Λοιπόν άκου και μάθε ότι Άλήθεια είναι Γνώσις. Γνώσις μη λανθασμένη (α: στερητικόν και τό ρήμα λανθάνομαι). Γνώσις των ούσιών, των Νόμων, των λειτουργιών και των σκοπών τής όλης φύσεως, καθώς και των Νόμων των μορφών και των συνειδησεων, πού πάλι και αυτές προήλθαν από τις ούσιες τής φύσεως.

Αυτά πού άκουσες είναι ένας όρισμός ώλοκληρωμένος και όποιος τον κατανοήση, αυτός δικαιούται να όνομάζεται σοφός.

Η κατάρτησι τής αληθείας δέν είναι προνόμιον μερικων μόνον ανθρώπων. Είναι δικαίωμα όλων των ανθρώπων, οι όποιοι όμως, πρέπει να έχουν για τοϋτο ώρισμένα εφόδια και πρέπει ν' άποκτήσουν ώρισμένα

μέσα. Ἄλλως, θά τήν πλησιάζουν μέ τήν καλή τους διάθεσι καί προσπάθεια, χωρίς νά τήν γνωρίσουν ὀλοκληρωτικά. Τά ἀπαραίτητα μέσα εἶναι: 1) Ἄρτιο αἰσθησιακό σύστημα καί προσεκτική παρατήρησι. 2) Ἰκανότητα Λόγου (Νοῦ) καί δύναμι κρίσεως. 3) Ψυχική αἴσθησι. 4) Ἀγνότητα βίου. 5) Ἠρεμία καί γαλήνη πνεύματος χωρίς ποτέ νά τό ταρασσούν οἱ ἀδυναμίες, τά πάθη καί οἱ κακοί διαλογισμοί, γιά νά εἶναι σέ θέσι νά δέχεται ἰδέες καί γνώσεις ἀπό τίς ἐλεύθερες καί φωτισμένες διάνοιες.

Κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ νά πλησιάσῃ τήν ἀλήθεια ἀνάλογα με τίς ἱκανότητές του καί τήν ωριμότητά του.

Ἐκεῖνος ὅμως πού θέλει νά τήν ἀγκαλιάσῃ καί νά τήν ἀφομοιώσῃ πρέπει νά ἔχῃ ἐκδηλώσει ἀγνότητα καί ἀγνώσυνη καί νά τρέφῃ στήν καρδιά του τόλμη, ὥστε ὅλα τά ὀρθούμενα μπροστά του ἐμπόδια καί φραγμοί νά ὑποχωροῦν, ὅταν προβάλλεται ἡ ἀλύγιστη θέλησις του.

Τώρα, ἄς δοῦμε τί εἶναι φύσις. Φύσις εἶναι τό σύνολον τῶν ἐν ἐνεργεία καί δράσει οὐσιῶν καί νόμων τῆς φύσεως, ἐκδηλουμένων σέ μορφές καί σέ συνειδήσεις στό ἄπειρο. Τό πᾶν, κάθε οὐσία, κάθε μορφή καί συνειδησις οἰασθῆποτε ἐξελιξέως καί καταστάσεως καί ἄν εἶναι προήλαθε ἀπό τήν Κοινή Μητέρα Φύσι. Τό μέρος, κάθε μορφή καί κάθε συνειδησις καί πνοή ἀκόμη, κάθε μόριον καί ἄτομό σύγκειται ἀπό τίς οὐσίες τῆς Μητέρας Φύσεως. Συντηρεῖται μέ αὐτές. Κλείει μέσα του τοὺς σκοπούς καί τίς δυνάμεις τῆς, μέ μία λέξι τῆ Νομοτέλεια. Ἐξελίσσεται καί μεταμορφοῦται ἀπό αὐτές τίς δυνάμεις καί τοὺς Νόμους πού ἔχουν καί φέρουν ἀφ' ἑαυτῶν αἱ οὐσίαι τοῦ Παντός, τό ὅποῖον πάλιν ἐκδηλοῦται μόνον μέ τόν μεγάλο καί Παγκόσμιο Νόμο τῆς Γονιμοποιήσεως. Καί αὐτήν τήν Δύναμιν, πού ἔφερε τίς οὐσίες τῆς Φύσεως εἰς τό εἶναι των, τήν ἔχουν μέσα των ἀφ' ἑαυτῶν δυνάμει, οἱ ἴδιες οὐσίες, χωρίς νά ἔχουν ἀνάγκη ἄλλης γενεαιουργοῦ αἰτίας. Μάθε καί τοῦτο: Ὅ,τι βλέπομε τώρα ἐκδηλωμένο σέ μορφή καί σέ συνειδησι, ὑπῆρχε ἀείποτε σέ λανθάνουσα, ὅμως κατάστασι. Ὁ Χρόνος καί ὁ Ἔρως, συνετέλεσαν, ὥστε, ἀπό τήν δυνάμει κατάστασιν, νά ἔλθουν οἱ οὐσίες τῆς φύσεως εἰς τήν ἐν δράσει, ἐν ἐνεργεία, ἐν συνειδήσει κατάστασι.

Ζητᾶς πάντοτε νά λυτρωθῆς. Καί προσπαθεῖς νά τό ἐπιτύχῃς μέ μέσα καί τρόπους παιδιαστικούς. Τόν λυτρωμό θά τόν ἐπιτύχῃς μόνος σου. Μήν περιμένῃς χάρι καί ἔλεος ἀπό κανένα. Δημιούργησε δικαιώματα προόδου καί λυτρωμοῦ μέ τίς δικές σου ἀδιάλειπτες προσπάθειες. Ὁ Νόμος, ὁ πνευματικός τῆς ἀλληλεγγύης, μᾶς ὑποχρεῶνει, ἐμᾶς πού προηγήθημεν στήν κλίμακα τῆς ζωῆς νά σοῦ παρέχουμε τήν ἀδελφική βοήθεια. Ἀλλά ποτέ μήν ξεχνᾶς τήν παραινέσι τῶν ἀρχαίων μας προγόνων «Σύν Ἄθηνᾶ καί χεῖρα κίνει!».

Σοῦ ἔδωσα τοὺς ὀρισμοὺς τί εἶναι Ἀλήθεια καί τί εἶναι Φύσις. Μελετήσέ τους προσεκτικά. Εἶναι γνώσεις πού θά ἱκανώσουν τήν κρίσι σου, γιά νά ἀπαλλαγῆς ἀπό τίς ψευδεῖς λατρεῖες, ἀπό τίς προλήψεις, ἀπό τίς ψεύτικες ἰδέες πού ἔχουν συσσωρεύσει στό νοῦ σου ἡ ἀνατροφή σου, ἡ κοινωνική σου μόρφωσι καί οἱ ἐπιστημονικές σου προκαταλήψεις. Σπᾶσε τά δεσμά τῆς ψυχῆς, πού ἡ στένωσι τῆς σκέψεώς σου καί οἱ ἀδυναμίες σου τά ἐχάλκευσαν. Ἐλευθέρωσε τόν νοῦ σου ἀπό τή δουλεία στήν

αύθεντία, στο Δόγμα, στην Πνευματική Δεσποτεία, πού δημιούργησαν ή άγνοια και ό φόβος τών ανθρώπων. Γκρέμισε ό,τι υπάρχει μέσα σου, σάπιο, αδύνατο, ταπεινό, ψεύτικο, ζωώδες και ένστικτώδες. Απόκτησε ρωμαλεότητα και τόλμη γιά νά άντικρύσης κατάματα τήν πραγματικότητα. Θρυμμάτισε όλα τά είδωλα, πού ή δουλικότης του πνεύματός σου άνήγειρε στίς ψεύτικες δοξασίες, στίς ψεύτικες θεότητες, πού γνώρισμά τους είναι ή άρνησι, ό κορεσμός του έγώισμου τους, ή Τυραννία και τό σκότος. Κονιορτοποιήσε τά όλα αυτά και άνέγειρε μέσα σου ένα άπλό βωμό λατρειας στην Αίώνια Άλήθεια, πού είναι τόσο άπλη και καθαρή. Έκει στο άδυτο του Έγώ σου, μήν έπιτρέπεις τήν είσοδο σε άλλου σκέψι και βουλή, γιατί θά σου τό βεβηλώσουν. Έκει μόνος σου μέ καθάριο νοΰ και άμόλυντη καρδιά νά προσέρχεται ταπεινός, αλλά και άγέρωχος, γιά νά προσφέρεις καθημερινώς, σάν θυσίες έξαγνιστικές, τόν αυτοέλεγχο και τό ξερίζωμα όλων τών ανθρωπίνων σου αδυναμιών. Έτσι άγνός και ελεύθερος, ζήτησε νά άντικρύσης, νά γνωρίσης, ν' άγκαλιάσης, νά ένωθής μέ τήν Αίώνια Άλήθεια. Τότε ή Άλήθεια θά σε φωτιση, θά σε ποδηγετήση, θά σε βοηθήση νά γνωρίσης τήν μεγαλύτερη και τή μόνη πραγματική θεότητα, τόν Παγκόσμιο Λόγο, πού διέπει, συντηρεί, μορφοποιεί και έξελίσσει τό Πάν. Τόν Λόγο πού συνειδητοποιεί, τίς ουσίες τής φύσεως. Τόν Λόγο πού αναδεικνύει τους προσωπικούς λόγους, τους όποιους εκείνος πάλι μεταμορφώνει σε Θεούς-συνειδήσεις. Έτσι, στή θέσι τών ειδώλων πού μόνος σου συνέτριψες, μέ τά ίδια σου τά άγνά χέρια, νά στήσης τους Νέους σου βωμούς, γιά νά προσφέρεις τά ευώδη και εύπρόσδεκτα θυμιάματα, τήν καθολικήν αγάπην και τίς φυσικές και φωτεινές ιδέες. Μήν αφήσης νά πατηθή τό ιερό σου Άβατο από ξένη σκέψι και θέλησι. Γιατί πρέπει νά ιερουργής εκεί μόνος σου, όσα θεωρητικά έχεις διδαχθή και μάθει από άλλους γιά τά μεγάλα αινίγματα του είνας σου, δηλ. από πού έρχεται, τι είσαι και πού πάζ, πού είναι σταγών άπέναντι του ώκεανού τών γνώσεων, πού από τά βάθη του ένδον σου διά τής κατόψεως θά γνωρίσης.

Έκει, άφου νίκησης τόν φόβο τής μονώσεως, θά σου άποκαλυφθή τό μυστήριο τής αύθυπαρξίας σου, θά θαυμάσης τό Μεγαλειό τής Αυτόνομίας σου, θά δοκιμάσης τήν δύναμι του Άυτεξουσίου σου. Έκει μέσα θά γνωρίσης τό βάθος τής Δελφικής προσταγής: Γνώθι σ' αυτόν. Από εκεί μέσα θ' άτενίσης τήν παντοδυναμία πού άντλεί τό Έγώ σου από τους δεσμούς πού έχεις μέ τό μέγα Πάν. Τέλος, άπ' εκεί θ' άντιληφθής τήν αξιολόγησι, τήν ιεράρχησι, όλων τών παιδιών τής κοινής μας Μητέρας. Και έτσι θά μνηθής στά μυστήρια τής ζωής και του Πνεύματος. Έτσι θά διατηρής άδούλωτη τή σκέψι σου και μέ άπόλυτη έλευθερία νά έρευνās τά πάντα, χωρίς ν' άναγνωρίζης δόγματα, όρια και φραγμούς στην αναζήτησι τής αλήθειας και τής πραγματικότητος. Νά πιστεύης μόνον σε ό,τι τό άποδέχεται ή συνειδήσις σου, τό έγκρινει τό λογικό σου και τό έλέγχουν οι αισθήσεις σου, οι σωματικές και οι ψυχικές. Αύτη πρέπει νά είναι ή Νέα σου Πίστις, πού θά σε ένωση μέ τίς ύπέρτερες από σενα συνειδήσεις, εάν γίνης ανάλογος στο ήθος και στή σκέψι μέ εκείνες. Ζητάς τόν λυτρωμό. Εύχομαι νά τόν άποκτήσης. Αλλά γνώριζε τοΰτο, ό,τι τά λυτρω-

τικά φτερά της ανθρώπινης ψυχής τὰ δίδουν μόνον ἡ ἀδούλωτη σκέψι καὶ ἡ χειραφετημένη συνειδησι. Γιὰ ν' ἀποκτήσης αὐτές τις δύο δυνάμεις, πρέπει νὰ γνωρίσης καὶ ἀκολουθήσης σάν νόμους τῆς ψυχῆς σου τις δύο ἀρχές τὴν Ἐλευθερία καὶ τὴν Δικαιοσύνη, πού εἶναι Νόμοι λειτουργοῦντες στὴ φύσι καὶ ὡς ἐκ τούτου πρέπει κάθε ὠριμὴ καὶ ἐλεύθερη συνειδησι νὰ τοὺς ἔχη ἐκδηλώσει ὡς νόμους τῆς. Ἀλλὰ γι' αὐτὰ θὰ μιλήσουμε ἄλλοτε.»

Μόλις ἡ φωνὴ εἰσήγησε, ἀκτίνες λεπτές, χρώματος ἀργυροῦ καὶ κυανοῦ ἔψαυαν τὸ μέτωπό μου ἐπὶ ὀλίγα λεπτά. Κατόπιν, σιγά-σιγά, οἱ ἀκτίνες ἀποτραβήχτηκαν, ἐμίκρυναν καὶ σάν ν' ἀπερροφήθησαν ἀπὸ τὸ σημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔβγαιναν καὶ τὸ ὁποῖο τί ἦταν; Μιά Κουκουβάγια, πού ἀπὸ τὰ θαυμάσια μάτια τῆς ἐξεπέμπετο ἔντονο φῶς. Θέλησα νὰ ἐκφράσω τὴν ἐκπληξί μου καὶ τις εὐχαριστίες μου, ἀλλ' ἡ συμπαθῆς κουκουβάγια, σάν νὰ ἐδιάβαζε τὴν σκέψι μου καὶ γνῶριζε τις προθέσεις μου, μὲ ἀπεχαιρέτισε λέγοντας:

– Ναί, εἶμαι μιὰ ἀπλὴ κουκουβάγια, πού τὸ καθήκον τῆς ἀλληλεγγύης μ' ἔφερε κοντὰ σου, γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω ὅσο μοῦ ἐπιτρέπει ἡ ἠθικὴ καὶ διανοητικὴ σου κατάστασις. Εἶμαι τὸ σύμβολο μιᾶς ἱεραρχημένης ἐνσυνειδητῆς ὄντότητος, πού ὑπηρετεῖ τὴν Ἀρχὴ τοῦ Καλοῦ καὶ τῆς Προόδου. Ἐπισκέπτομαι συχνὰ τὰ ἐνδοξα αὐτὰ ἐρείπια μιᾶς πνευματικῆς δόξης, πού ἔσπεψε κάποτε, βουλῇ τῶν Θεῶν, τὴν ἱερὴ πόλι τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπ' ἐδῶ ἐπισκοπῶ τις ψυχές τῶν κατοίκων αὐτῆς τῆς χώρας. Αὐτές πού ὁ Πύθων ἔχει ναρκώσει, προσπαθῶ νὰ τις ἀφυπνίσω. Ἐκεῖνες πού ζητοῦν κάτι τὸ ἀνώτερο, τὸ φωτεινὸ, τις διαφωτίζω μὲ λυτρωτικὲς ἀποκαλύψεις. Καὶ ἐκεῖνες, πού ζητοῦν τὴν ἐλευθερία, τὸν λυτρωμὸ, τις ἐνισχύω μὲ τις συμβουλές καὶ τις δυνάμεις μου. Εἶμαι εὐτυχῆς, ὡσάκις μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία ἐκ μέρους τῶν ἀγνῶν καὶ εἰλικρινῶν ἐρευνητῶν, νὰ ἐκτελῶ τὸ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου ἀνθρώπους καθήκον. Ὑγιαίνει, γαλήνευε καὶ πάντα νὰ χαίρης».

Καὶ συνεχίζει ὁ νεώτερος Φάουστ: «Μὲ καθαρὸ μυαλὸ σηκώθηκα καὶ ἀμέσως ἄρχισα νὰ γράφω, ὅσα σοφὰ καὶ σπουδαῖα ἄκουσα καὶ εἶδα σήμερα. Εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἀπὸ τὴν ἴδια στιγμή ἔθεσα σ' ἐφαρμογὴ τις ὑποδείξεις τῆς Σοφῆς καὶ συμπαθοῦς κουκουβάγιας γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Νοῦ μου ἀπὸ τὰ δεσμά τῶν ψευτικῶν, καὶ φανταστικῶν ἰδεῶν, τῶν σαθρῶν πεποιθήσεων, ὡς καὶ ν' ἀπαλλάξω τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ πάθους, τῆς κακίας, τῆς ὀργῆς καὶ τῆς λύπης. Ἡ νέα μου ζωὴ μ' ἔκανε νὰ ἡρεμησῶ καὶ ν' ἀντικρῦζω τὰ γύρω μου πρόσωπα καὶ πράγματα μ' ἕνα καινούργιο πρίσμα πολλῆς συμπαθείας καὶ εὐχεροῦς κατανοήσεως.

Ἐμπήκα ἀρὰ γε στὴν ἀτραπὸ τοῦ Λυτρωμοῦ;...»

Ὁ «Προφήτης» τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας

ΜΙΧΑΗΛ ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΣ

Τοῦ Καθηγητοῦ ΜΗΝΑ ΛΟΓΟΘΕΤΗ
ΚΡ . . ΥΠ . . ΜΕΓ . . ΤΑΞ . .

ΜΕΡΟΣ Β΄

Ὁ Νοστράδαμος ὑπῆρξε καθολικός χριστιανός, μέ σαφεῖς ἐννοίας περὶ τῶν ἀληθειῶν τῆς θρησκείας. Ἐτίμα καὶ ἀνεγνώριζε τὰς βασικὰς ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Πρό πάντων, ὅμως, ὑπῆρξεν οὐμανιστής, μέ τὴν βαθεῖαν ἐπιθυμίαν νά ἀναζητησῆ τὴν αἰώνιαν ἀλήθειαν εἰς τὰς πηγὰς τῆς καὶ νά τὴν ἀνεύρη. Τό πνεῦμα του ἐπιστρέφει πρὸς τό ἀρχαῖον πνεῦμα τοῦ Ἀληθοῦς, τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Ὁραίου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς πολιτικάς του πεποιθήσεις ὁ Νοστράδαμος φαίνεται ἀπό τὰ κείμενά του ὅτι εἶναι κοσμοπολίτης, πολίτης τοῦ κόσμου, ἀνεξαρτήτως τῆς πρὸς τόν λαόν του καὶ τὴν πατρίδα του ἀγάπης του. Δέν ἦτο ἐπαναστάτης. Προλέγει τὰς συνεπείας ὅλων τῶν μεγάλων καὶ βιαίων μεταβολῶν, ἀλλά εἶναι συντηρητικός καὶ πρόσκειται εἰς τό κατά τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πολίτευμά τῆς πατρίδος του. Δέν διστάζει ὅμως νά ἐξεγερθῆ ἐναντίον κάθε τυραννίας καὶ δικτατορίας, ὅποθενδήποτε καὶ ἀν προέρχονται καὶ νά καυτηριάσῃ αὐτάς.

Ὁ ἱστορικός τοῦ Νοστράδαμου Le Pelletier, λέγει ὅτι ἦτο ἴσως ὁ πολυμαθέστερος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς του. Πράγματι, εἰς κάθε στίχον του συνταντῶμεν τὴν πολυμάθειάν του. Γνωρίζει τὰς ἡμερομηνίας τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, τὴν γεωγραφίαν τῶν χωρῶν καὶ ἡπειρῶν μέχρι τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τοῦ Γάγγη, κατέχει τοὺς νόμους τῆς ἀστρονομίας καὶ τοὺς κανόνας τῆς ἀστρολογίας, ἐνδιαφέρεται διὰ τὰς προόδους τῆς τεχνικῆς. Ἀξιοθαύμαστοι εἶναι αἱ γνώσεις του περὶ τῆς ἀρχαίας ἱστορίας καὶ μυθολογίας, τὰς ὁποίας κατέχει μέχρι καὶ τῶν μικροτέρων λεπτομερειῶν.

Ὁ αἰὼν τοῦ προφήτου ἔφερε μίαν σημαντικὴν ἀνοδο τοῦ πνεύματος εἰς ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Διὰ τῶν ἀνακαλύψεων ὁ κόσμος ἐγίνε μεγαλύτερος. Ἐφευρέθη ἀπὸ τὸν Γουτεμβέργιον ἡ τυπογραφία, ἡ ὁποία ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τοῦ Λουθήρου ὡς «ἀσβεστη φλόξ» καὶ «τὸ τελευταῖον δῶρον τοῦ Θεοῦ». Ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ ὑπὸ τοῦ Κολόμβου. Μήπως πρέπει νά χαρακτηρισθῆ καὶ ὁ Νοστράδαμος ὡς Κολόμβος τοῦ πνεύματος, ἀνακαλύπτων διὰ τῶν προφητειῶν του τό μέλλον;

Οἱ μελετηταὶ τῶν «προφητειῶν» τοῦ Νοστράδαμου, ἐρμηνεύοντες καὶ προσαρμόζοντες τὰς σκοτεινὰς «ἐκατοντάδας» του εἰς τὰ ἐπιτευχθέντα γεγονότα ὑποστηρίζουν, ὅτι εἶχε προβλέψει σχεδόν τὰ πάντα ἐκ τῶν διαδραματισθέντων μέχρι σήμερον κατὰ τὸν ροῦν τῆς παγκοσμίου ἱστορίας.

Ἴδου μερικοὶ συσχετισμοὶ χαρακτηρισμῶν τοῦ Νοστράδαμου μέ πρό-

σωπα καί γεγονότα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. (Σημ. ὁ πρῶτος ἀριθμὸς σημαίνει τὴν ἑκατοντάδα, ὁ δεῦτερος τὸ τετράστιχον):

«Τὸ ρόδον τοῦ κόσμου» 5, 96, ὁ Ροῦσβελτ, «ὁ γηραιὸς δούξ» 5, 59, ὁ Τσῶρτσιλ, οἱ δικτᾶτορες Φράνκο καὶ Ριβέρα ἀναφέρονται ὀνομασί 9, 16. «Ἡ νέα λεοπαρδαλις» 6, 20, ὁ Μουσσολίνι, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται καὶ ὡς Ντούτσε 8, 86. «Ὁ φαιοχιτών» 5, 65 ὁ Χίτλερ. «Ὁ χωλός» 3, 73, ὁ Γκαϊμπελς, «ὁ μέγας ἱερεὺς τοῦ Ἄρεως» 6, 49, ὁ Στάλιν. «Τὰ ἐρυθρὰ καύματα» 9, 51 ὁ κομμουνισμὸς.

Οἱ μελετηταὶ ἔχουν ἐπίσης τὴν γνώμην, ὅτι ὁ Νοστράδαμος προεῖπε, πέραν τῶν ἱστορικῶν ἐξελίξεων, καὶ τὰς περισσοτέρας ἐπιστημονικὰς ἐφευρέσεις.

Ἴδου μία χρονολογικὴ ταξινόμησις τῶν προρρήσεων τοῦ Νοστράδαμου:

Ἠλεκτρικὸν φῶς 9,9 – Ἀεροπορία 2,23 καὶ 2,75 – Ράδιον, ἀκτίνες, ἀτομικὴ θεωρία 1,87, 10,87 1,22 καὶ 2,46 – Δικτατορία τοῦ προλεταριάτου ἐν Ρωσίᾳ (ὁ δελεαστικὸς νόμος παρὰ τὸν Δνειπερον) 3,95 – Οἱ μελανοχιτώνες τῆς Ἰταλίας (οἱ υἱοὶ τῆς ἀρχαίας Ρώμης) 1,9 καὶ 6,66 – Τὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸν κίνημα (ἐν Γερμανίᾳ ἰδρύνονται αἰρέσεις, πλησιάζουσαι πρὸς τὴν εἰδωλολατρείαν) 3,76 – Ριβέρα καὶ Φράνκο (στρατιωτικὴ δικτατορία ἐν Ἰσπανίᾳ) 9,16 – Προσπάθειαι τῶν δικτατοριῶν δι' αὐτάρκειαν 4,15 – Στρατόπεδα συγκεντρώσεως 1,45 – Ἐγκλήματα κατὰ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ 10,1 – Ὑδροπλάνα 3,21 – Ὑποβρύχια 2,5 2,22 3,13.

1) Τὰ πρό τοῦ Α΄ πολέμου γεγονότα :

Μαρόκον (1912 τελικῶς ἐκχωρεῖται εἰς τὴν Γαλλίαν) 6,80 – Δολοφονία τοῦ διαδόχου τῆς Αὐστρουγγαρίας Φραγκίσκου Φερδινάνδου 2,57 – Ὁ παγκόσμιος πόλεμος ἀρχίζει εἰς τὰ Βαλκάνια 9,60 – Ἡ ἔκρηξις τοῦ πολέμου 1,26.

2) Τὸ δρᾶμα :

Ἄμυνα τῆς Γαλλίας 4,46 – Ἡ Γερμανικὴ προέλασις 10,50 – Οἱ σύμμαχοι διεξάγουν ἐπιτυχῶς διμέτwpον πόλεμον 6,7 – Δύσκολα χρόνια διὰ τὴν Γαλλίαν 9,55 – 70 – Μᾶχαι τοῦ παγκοσμίου πολέμου 1,15 – Τὰ ψεύδη περὶ φρικαλεοτήτων 6,90 – Ὁ ὑποβρύχιος πόλεμος 2,78 (2,68) καὶ 3,71 – Ἐπιθέσεις τῶν Ζέπελιν κατὰ τοῦ Λονδίνου 2,68 – Ἀποκλεισμός πεινῆς 3,71 – Ἡ κόλασις τοῦ Βερντέν 2,77 – Τὰ ἄλλα μέτωπα: Οἱ Ρῶσοι ἠτῶνται 2,57 – Ἡ Ρουμανία 8,60 – Δαλματία 9,60 – Ἰταλία 6,7 βλέπουσι Γερμανοὺς στρατιώτας – Οἱ σύμμαχοι: οἱ σύμμαχοι-ἀδελφοὶ 6,7 – Γερμανία καὶ Αὐστρουγγαρία 5,50 – Ἡ συμμαχία μετὰ τὴν Τουρκίαν 3,61 – Ἡ προδοσία τῆς Ἰταλίας κατὰ τῆς Τριπλῆς συμμαχίας 1,12 – Τὸ νέον χρῶμα τῆς στολῆς τῆς τριπλῆς συμμαχίας 4,5.

3) Τὸ κορύφωμα τοῦ πολέμου :

Ἡ εἰσοδος τῆς Ἰταλίας εἰς τὸν πόλεμον ἐλαφρύνει τὴν Γαλλίαν 5,42 – Ὁ ἀγὼν τῆς Γερμανίας ἐναντίον ὑπερέτερων δυνάμεων 8,15 – Ἐπαινος τῶν Γερμανῶν στρατιωτῶν 8,60 – Ἡ βοήθεια ἐξ Ἀμερικῆς 2,100 – Αἱ τε-

λευταῖα μεγάλα προσπάθειαι τῶν Κεντρικῶν Αὐτοκρατοριῶν: Ἡ γερμανικὴ ἐπίθεσις τῆς ἀνοιξέως 1918 4,8 – Βομβαρδισμὸς τῶν Παρισίων ὑπὸ τῶν Γερμανῶν 4,99 – 2,76 – 1,80 – Ἐπίθεσις τῶν Αὐστριακῶν ἐναντίον τῆς Ἰταλίας 6,97 – 7,39 – 9,31 – Αἱ μάχαι εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν 3,61 – Δαρδανέλλια 8,83.

4) Τὸ τέλος :

Γερμανικαὶ προτάσεις εἰρήνης 1,100 – Ἡ συνθήκη τοῦ Μπρέστ-Λιτόφσκ 4,100 – Ἐπιτυχὴς προπαγάνδα τῶν ἀντιμοναρχικῶν 4,6 – Ἡ Γερμανικὴ ὑποχώρησις 4,12 καὶ 6,99 – Ἡ ἴττα τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Τουρκίας 5,70 – Ὁ Χινδενμπουργκ συμβουλεύει τὸν αὐτοκράτορα νὰ παραιτηθῆ – Τὸ τέλος τῆς μοναρχίας: ἐν Γερμανίᾳ 4,22 – 5,83 – 6,25 – ἐν Αὐστρίᾳ 8,106 – Τῶν Χοεντζολερν καὶ τῶν Ἀψβούργων 5,50 – ἐν Τουρκίᾳ (1922) 4,38.

5) Ἡ ἐπανάστασις :

Τὸ τέλος τῆς Αὐστροουγγρικῆς αὐτοκρατορίας 1,82 – Διάσπασις τοῦ Γερμανικοῦ μετώπου καὶ φυγὴ τοῦ αὐτοκράτορος 4,13 – Ὑποχώρησις μέχρι τοῦ Ρήνου 4,12 καὶ 4,75 – Οἱ ἔρυθροὶ ναῦται στασιάζουν 6,91 – Ἡ Νοεμβριακὴ ἐπανάστασις ἐν Γερμανίᾳ 8,19 – Μάχαι εἰς Βερολίνον 8,20 – Ἡ Δημοκρατία τῆς Βαϊμάρης ὑπὸ τὰ χρώματα Μέλαν – Ἐρυθρόν – Χρυσίζον 6,25 καὶ 1,61.

Ἡ συνθήκη τῶν Βερσαλλιῶν 1,61 – Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν (ἡ μεγάλη συγκέντρωσις τῶν Ἐθνῶν) 1,62 – Ἐμφύλιος πόλεμος ἐν Οὐγγαρία 2,90 – Κατοχὴ τοῦ Ρούρ 6,16 – Διάλυσις τῆς τριπλῆς Ἀντάντ 6,20 – Τὸ σύστημα τῶν συμφῶνων ἀσφαλείας 5,51 – Ὁ Ἄξων καὶ οἱ ἀντίπαλοι τοῦ 3,70 – Ἀποτυχία τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν 2,39 καὶ 8,10 – Ἡ Αἰθιοπικὴ ἐκστρατεία τοῦ Μουσσολίνι 5,85 – 9,80 – 9,90 – Παραίτησις τοῦ Ἐδουάρδου 8ου τῆς Ἀγγλίας 10,22 – Παγκόσμιος ἔκθεσις εἰς Παρίσιους 1,34 – Κατασκευὴ ἰσχυροῦ ἰταλικοῦ ὑποβρυχιακοῦ στόλου 2,5 – Διάσκεψις τοῦ Μονάχου 3,40 – Ἀγγλικὴ ἐγγύησις πρὸς τὴν Πολωνίαν 3,57.

Αἱ δικτατορίαι

Ρωσσία: Οἱ Ρῶσοι σοσιαλισταὶ ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν 6,74 – Ἡ καταπίεσις τοῦ λαοῦ εἶναι ἡ ἀφορμὴ τῆς μπολσεβικικῆς ἐπανάστασεως, (1917), ἀλλὰ συνεχίζεται ἀμείωτος (μὲ ἄλλα πρόσωπα) 1,14 – Ἡ κυριαρχία τοῦ Λένιν ὑπὸ τὸ νέον σῆμα (σφυροδρέπανον) 5,52 – Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ρωσσίας εἰς δύο παγκοσμίους πολέμους 5,26 – Τὸ σύστημα τῶν πριμοδοτήσεων καὶ τῆς προπαγάνδας παρὰ τὸν Δνειπερον 3,95 – Τὸ κῦμα ἀπαλλοτριώσεων 3,60 – Μερικὸς μετασχηματισμὸς τῆς Ἀσίας ἀπὸ τὰ «παιδιά τοῦ Κρόνου» 5,11 – Αἱ ἐκκαθαρίσεις τοῦ Στάλιν 3,60 – Τὸ τρομοκρατικὸν σύστημα εἰς τὴν Ἀνατολήν (φόβος καὶ τρόμος) 6,21 – Ὁ μέγας λαφυραγωγὸς Στάλιν 6,49.

Ἰταλία. Ἐμφάνισις τοῦ Φασισμοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς κατοχῆς τοῦ Ρούρ – Οἱ Φασισταὶ ὡς κληρονόμοι τῆς ἀρχαίας Ρώμης 6,66 καὶ 1,9

– έπιγραφή D(uce) M(ussolini) εις τήν φασιστικήν Ἰταλίαν 8,66 – Ἐρις ἐκκλησίας–πολιτείας μεταξύ τοῦ Μουσσολίνι καί τοῦ ἀργότερον Πάπα Πίου 12ου (Πατοέλι) 7,9 – Ὁ Ἄξων 4,59 καί 5,23 – Β΄ Παγκ. πόλεμος. Ἡ Ἀβησσυνιακή περιπέτεια 5,85 – 9,80 καί 9,90 – Εἰσοδος τοῦ Μουσσολίνι εις τόν παγκόσμιον πόλεμον 4,59 – Ἀποτυχία τῶν φασιστῶν 1,9 – Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Αἰχμαλωσία καί ἀπελευθερώσις τοῦ Μουσσολίνι 6,52 – Τό τέλος τοῦ Μουσσολίνι 10,92 – Ἡ ὑπερνίκησις τοῦ Φασισμοῦ ἐν Ἰταλία 6,38.

Γερμανία: Ἡ εἰδωλολατρική αἵρεσις (3,76) τοῦ Μεγάλου πού ἐγεννήθη παρά τόν Ρήνον τῶν νορεγικῶν ὁρέων 3,58 – Ἡ κατάληψις τῆς ἀρχῆς, μία ἀπάτη 6,77 καί 7,33 – Ὁ ἀναδειχθεὶς (2,23) σχίζει τήν συνθήκη τῶν Βερσαλλιών (1,61) καί εἶναι ἐν ταραχοποιῶν πνεύμα (10,38) – Αἱ «πέμπται φάλαγγες» ὑποστηρίζουν τὰς ὑποθέσεις τοῦ φασισμοῦ εις τὸ ἐξωτερικόν 7,47 – Ὁ «ἅγιος βάρβαρος» κατέχει καί πάλιν φρουράς (10,38) καί συναπτεὶ συμφωνῶν μὴ ἐπιθέσεως μετὰ τῆς Ρωσσίας (10,38 καί 7,33) – Ὁ ἐμπρηστής τοῦ πολέμου (Χίτλερ) 5,29 καί 5,100 καί τὸ κόμμα του 3,59 εὐρίσκουν τὸ τέλος τῶν ὄψων καί ὁ Μουσσολίνι μὲ τούς φασίστας του εις ἓνα πόλεμον ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀρχὴ τεραστίων μεταβολῶν 1,51 – Καί ὁ χωλός (Γκαϊμπελς) καί ὁ Νέρων (Χίμλερ) 3,73 καί 9,53 δὲν εἶναι εις θέσιν νὰ μεταβάλουν τίποτε. Οἱ δύο ἀντίπαλοι Χίτλερ καί Στάλιν ἀναμετρῶνται εις τόν τελικόν ἀγῶνα (2,55 – 5,94 – Ὁ Χίτλερ αὐτοκτονεῖ καί τὸ πτῶμα του καίεται 6,65 – Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμὸς νικάται 3,76.

Ὁ πόλεμος ἀρχίζει «μισόφαιος καί μισόμαυρος» μὲ «ἐπιθεσις καί ἀρπαγὴν» 6,65, ἐνεκα «ἐνός κράτους καί μιᾶς πόλεως» τὴν ὁποίαν «τοῦ ἀρνοῦνται» 1,92 – Ἐκστρατεία 1/3 τοῦ ἑκατομμυρίου νεκροὶ κατὰ τῆς Πολωνίας 1939 3,57, 1,92 – Ἐκστρατεία κατὰ τῆς Γαλλίας 1,20 μέχρι τῶν Πυρηναίων 3,8 – Αἱ Βρυξέλλαι παραδίδονται ἀμαχητὶ 4,81 – Χεϊμάρρος προσφύγων 3,7 – Ὁ Χίτλερ εις Παρισίους 1,8 – Ὁ στρατάρχης Πεταὶν ἀρχηγός τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βισύ 3,14 – Λιμός εις τὴν Ἑλλάδα 5,90 – Πόλεμος ἀπὸ ἀέρος καί ἡ κατ' αὐτοῦ ἄμυνα 2,75 – Τὸ τραγοῦδι τῆς Ἀγγλίας 2,68 – 2,78 – 3,71 (ἡ τὰ ὑποβρύχια) – Ὁ Χίτλερ διατάσσει κατάσχεσιν τοῦ Νοστραδάμου 2,36 – Ἐκστρατεία κατὰ τῆς Ρωσσίας 2,55 – Ἐπεμβαίνουν αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι 2,100 – 7,12 – Ρουζβελτ 5,96 – Στάλινγκραδ 2,37 – Ἀεροπορικαὶ ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ Βερολίνου 2,23 – Ἡ ἀπόβασις εις τὴν Νορμανδίαν 3,9 – Ἡ 20ῆ Ἰουλίου 1944 6,34 – Ἡ ἡττα 2,82 – 6,77 – Πτώσις τοῦ Βερολίνου 3,11 – 11,3 – Ὁ θάνατος τοῦ Χίτλερ 3,58 – Ἡ διάσκεψις τοῦ Πότσδαμ καὶ ἡ δῆθεν ἀνακωχὴ 5,94.

Ἡ μεταπολεμικὴ ἐποχὴ:

Τὸ πρόβλημα τῶν προσφύγων (προρρήσεις 72) – Ἡ ἀποναζιστικοποιήσις 3,76 – Ἡ διαίρεσις τῆς Γερμανίας 11,3 – Ἐμφύλιος πόλεμος ἐν Οὐγγαρία 2,90 – Μερικὸς μετασχηματισμὸς τῆς Ἀσίας ὑπὸ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ 5,11 – Ἰσραὴλ 3,97 – 8,96 – Ἡ ὁμοσπονδιακὴ Γερμανικὴ δημοκρατία 10,51 – Ὁ πόλεμος τῆς Κορέας 3,1 – Ἀτλαντικὴ συμμαχία,

NATO 9,51 – Έρυθρά στρατεύματα πλησιάζουν τόν ἄνω Γάγγην 4,51 – Ἡ σοβιετική Ρωσία ἐν τῷ παρόντι «ἓνας νέος ἐκλέγεται» καί «ὁ μεγάλος τρόμος ἐξακολουθεῖ» 6,21.

Καί τώρα ἄς ἀναφέρωμεν ἀναλυτικώτερον μερικός ἐκ τῶν πλέον ἐντυπωσιακῶν προφητειῶν:

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

3,83: «Οἱ ἄνδρες τῆς Κελτικῆς Γαλλίας μέ τις μακρυές περροῦκες, συμμαχήσαντες μέ ἓνα σπάνιον, περιεργον κράτος, πιέζουν τόν Ἀκουϊτανικόν (γαλλικόν) λαόν. Μέ αὐτά ἐτοιμάζουν τήν καταστροφὴν τους».

Οἱ εὐγενεῖς Γάλλοι ἐφόρουν μακρυές περροῦκες. Ὁ Λουδοβίκος 16ος ἐνυμφεύθη τὴν Αὐστριακὴν πριγκίπισσαν Μαριαν Ἀντουανέττα. (Τὴν Αὐστριαν ἀποκαλεῖ ὁ Νοστράδαμος «περιεργον κράτος»). Τελικά, ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις κατέρριψε τὰ προνόμια τῶν εὐγενῶν, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἔχασαν καὶ τὴν ζωὴν των.

8,17: «Οἱ κρατοῦντες θά χάσουν αἰφνιδίως τὰς θέσεις των. Ὁ κόσμος συγκλονίζεται μέ τοὺς τρεῖς ἀδελφούς. Οἱ ἐχθροὶ θά καταλάβουν τὴν παράλιον πόλιν. Πείνα, φωτιά, αἶμα, πανώλης, ὅλα τὰ κακὰ εἶναι διπλά».

Οἱ «τρεῖς ἀδελφοί», πού θά συνταράξουν τὴν ἀνθρωπότητα εἶναι τὸ τρίπτυχον τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως: Ἐλευθερία, ἰσότης, ἀδελφότης. Τὰ προνόμια τῶν εὐγενῶν κατηργήθησαν. Ἡ παράλιος πόλις εἶναι ἡ Τουλών, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας ὑπέφεραν διπλῆ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην: Ἀπὸ τοὺς κατέχοντες τὴν πόλιν ἐρυθροῦς (τοὺς Ἀγγλους) καὶ ἀπὸ τὰς στερήσεις λόγω τῆς πολιορκίας.

Προέβλεψε τὸν ἀποκεφαλισμὸν τοῦ Λουδοβίκου 16ου καιτῆς Μαρίας Ἀντουανέττας, ἀναφέρει δὲ καὶ τὴν πόλιν ὅπου συνελήφθησαν προσπαθοῦντες νὰ διαφύγουν (Varenes). Εἰς τὸ τετράστιχον 9/20 λέγει: «Κατὰ τὴν νύκτα δύο σύζυγοι φεύγουν ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βασιλείας, ἀλλὰ χάνουν τὸ δρόμο. Ἡ βασίλισσα, ὁ λευκὸς πολῦτιμος λίθος. Ὁ βασιλεὺς ἔφερε γκριζο ἔνδυμα. Εἰσέρχονται εἰς τὴν Varenes. Ἡ ἐκλογή τοῦ βασιλέως, ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς θυέλλης, τῆς φωτιάς, τοῦ αἵματος καὶ τῆς λαιμητόμου».

Πράγματι, ἂν ἐτρέποντο πρὸς τὸ Βερντέν, ἀντὶ τῆς Βαρέν, θά ἐσώζοντο. Ἡ βασίλισσα (λευκὸς πολῦτιμος λίθος) ἔφερε λευκὸ φόρεμα. Ἀργότερα τὰ μαλλιά της ἐλευκάνθησαν μέσα σὲ μιά νύκτα ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τότε ἔκλεισε μερικά μέσα εἰς ἓνα δακτυλίδι μέ τὴν ἐπιγραφὴν «blanchis par le malheur» (ἄσπρισαν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν). Εἰς τὴν Βαρέν ἀνεγνωρίσθησαν καὶ συνελήφθησαν.

9,77: «Ἡ κυβέρνησις θά καταδικάσῃ τὸν αἰχμάλωτον βασιλέα. Καὶ ἡ αἰχμάλωτος κυρία θά καταδικασθῇ εἰς θάνατον. Οἱ ἐνορκοὶ διὰ κλήρου. Ἄρνούνται τὴν ζωὴν εἰς τὸν υἱὸν τῆς βασιλείας, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν τύχην θά ἔχη καὶ ἡ κοινὴ γυναίκα».

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος 16ος καταδικάζεται εἰς θάνατον καὶ ἀνέρχεται τὰς βαθμίδας τῆς λαιμητόμου. Καὶ ἡ βασίλισσα Μαρία-Ἀντουανέττα καταδικάζεται ἀπὸ τὸ ἐπαναστατικὸν δικαστήριον (τὰ μέλη του ὀρίζονται

διά κλήρου*) εις θάνατον καί ἐκτελείται τόν Ὀκτώβριον 1793. Ὁ υἱός της παραδίδεται εις τόν ὑποδηματοποιόν Σιμόν καί ἀποθνήσκει πολύ γρήγορα. Ἀλλά καί οἱ ἄνδρες τῆς Ἐπαναστάσεως (κοινῆς γυναίκας) πεθαίνουν ἀπό βίαιον θάνατον.

5,5: «Μέ τήν πρόφασιν, ὅτι θά παραμερίση τήν δουλεία, θά καταλάβη παρανόμως τήν ἀρχήν ἐπάνω ἀπό τόν λαόν καί τήν πρωτεύουσαν. Καί –ἀκόμη χειρότερα– προχωρεῖ μέ τās ἀπάτας του περισσότερον ἀπό τήν νεαράν κοινήν γυναῖκα πού κηρύσσει ψευτικές διδασκαλίες».

Ὁ Ἰακωβίνος Ροβεσπιέρος ἀποκτᾶ δικτατορικὴν δύναμιν. Ἄντι ὅμως νά κυβερνήσῃ μέ σύνεσιν, μετριοπάθειαν καί ἠπιότητα, ἠῤῥξῃσε τήν τρομοκρατίαν με μαζικὰς ἐκτελέσεις διὰ τῶν ὁποίων ἐπεδίωκε νά παραμερίσῃ ὅλους τοὺς ἀντιπάλους του».

4,55: «Ὁ κόραξ θά καθίσῃ εἰς τόν πλίνθινον πύργο. Ἐπί ἐπτά ὥρας θά κράζῃ. Ἀγγέλει τόν θάνατον τοῦ αἱματωμένου ἀγάλματος. Ὁ τύραννος θανατώνεται. Ὁ λαός θά ἐξακολουθῇ νά λατρεύῃ τὰ εἰδωλά του.

Ὁ Ροβεσπιέρος καί οἱ στενότεροι ὁπαδοί του συλλαμβάνονται. Ὁ λαός τοὺς ἐλευθερώνει καί τοὺς μεταφέρει εἰς τό Δημαρχεῖον ὅπου ὀργανώνει ἄμυναν. Τό συνέδριον διατάσσει νά καταληφθῇ τό Δημαρχεῖον διὰ τῶν ὄπλων, καί τήν ἐπομένην (28 Ἰουλίου 1794), ὁ Ροβεσπιέρος καί οἱ ὁπαδοί του ἐκτελοῦνται. Τό αἱματωμένον ἀγαλμα εἶναι τῆς «Θεᾶς τῆς λογικῆς», ἡ λατρεία τῆς ὁποίας εἶχεν εἰσαχθῆ ἀντί τῆς χριστιανικῆς.

Μετά τόν θάνατον τοῦ Ροβεσπιέρου ἠνοιχθῆσαν εἰς τήν Γαλλίαν αἱ φυλακαί, οἱ Ἰακωβῖνοι διελύθησαν καί ἀποκατεστάθη ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκείας. Ἀλλά ὁ λαός ἔμεινε πιστός εἰς τοὺς ἄνδρας τῆς Ἐπαναστάσεως (εἰς τὰ εἰδωλά του).

1,81: « Ἀπό μίαν ἀνθρώπινην ὁμάδα, χωρίζονται ἑννέα. Χωρίζονται ἀπό τὰ δικαστήρια καί τὰ ἄλλα συμβούλια. Ἄλλ' ἡ τύχη των ἐκπληροῦται μέ τήν πτώσιν των. Κάππα, Θῆτα, Λάμδα: Νεκροί, ἐξόριστοι, ἀπαχθέντες».

Εἰς τήν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν ἡ κυβερνητικὴ ἀρχὴ τοῦ ἐθνικοῦ συνεδρίου ὀνομάζεται «Ἐπιτροπὴ κοινῆς σωτηρίας». Ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ, ἀπτελουμένη ἀπὸ 9 ἄτομα, ἐχωρίσθη τήν 6ην Ἀπριλίου 1793 ἀπὸ τήν ἐπιτροπὴν ἀσφαλείας, τήν ἀστυνομίαν. Ἀπὸ τήν 3ην Δεκεμβρίου 1793, ἡ ἐν λόγω ἐπιτροπὴ ἀπετέλει τήν ἀνωτάτην κυβερνητικὴν ἀρχήν. Ἐπί κεφαλῆς τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς ἦτο ὁ Ροβεσπιέρος, ὁ ὁποῖος ἀνετράπη καί ἐξετελέσθη.

Τὰ Ἑλληνικά γράμματα ἔχουν ἀριθμητικὴν σημασίαν: Κάππα=20, Θῆτα=9, Λάμδα=30. Ὁ Ναπολέων πού ἔθεσε τέρμα εἰς τήν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν ἐγεννήθη τό 1769. Ὅταν ἦτο 20 ἐτῶν (Κάππα) δηλ. τό 1789 ἤρχισεν ἡ ἐπανάστασις μέ τήν πτώσιν τῆς Βασιλῆας.

Ἀκολουθοῦν 9 (Θῆτα) ἔτη ἐπανάστασεως 1789–1798. Ὅταν ὁ Ναπολέων ἦτο 30 (Λάμδα) ἐτῶν δηλ. τό ἔτος 1799, ἀνέτρεψε τό Διευθυντήριο καί ἀνέλαβε τήν ἀρχήν ἐν Γαλλίᾳ.

* Τό σύστημα τῆς δια κλήρου ἐκλογῆς τῶν ἐνόρκων, εἰσαχθέν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν (Κρόμ-βελ), δὲν ὑπῆρχεν ἐπὶ Νοστράδαμου.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ

1,60: «Ένας αυτοκράτωρ γεννᾶται κοντά στην Ἴταλια, πού θά στοιχισθῆ ἀκριβὰ εἰς τό κράτος. Οἱ λαοί πού θά συμμαχήσουν μαζί του θά εἶπουν ὅτι περισσότερο εἶναι σφαγεύς, παρά ἡγεμῶν».

Ὁ Ναπολέων ἐγεννήθη εἰς Κορσικὴν, πλησίον τῆς Ἰταλίας, καί ἡ Γαλιὰ ὑπέστη θυσίας εἰς αἶμα καὶ ἄλλα ἀγαθὰ.

8,57: «Θά ἀνέλθῃ ἀπὸ ἀπλοῦς στρατιώτης εἰς αὐτοκράτορα. Ἀπὸ τὴν κοντὴ στολή (τοῦ λοχαγοῦ) θά φθάσῃ εἰς τὴν μακρὰ τήβεννον (τοῦ αὐτοκράτορος). Εἶναι γενναῖος ὑπὸ τὰ ὄπλα. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν θά πείσῃ τοὺς ἱερεῖς, ὅπως συμβαίνει μὲ τὸν σπόγγο καὶ τὸ νερό».

7,13: «Τὸ μὲ κοντὰ μαλλιά ξυρισμένο κεφάλι θά ἀποκτήσῃ κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς πόλεως πού εἶναι φόρου ὑποτελής. Θά ἐκδιώξῃ τὸ χυδαῖον πού θά ἐξακολουθεῖ ὅμως νὰ ἀνθίσταται. Ἐπὶ 14 χρόνια θά διατηρήσῃ στὰ χέρια του τὴν ἡγεμονία».

Εἰς τὰς 19 Δεκεμβρίου 1793 ἀνακτᾷ ὁ Ναπολέων τὴν Τουλών καὶ ἐκδιώκει τοὺς Ἄγγλους, πού ἐξακολουθοῦν ὅμως νὰ ἀνθίστανται. Ὁ Ναπολέων κατεῖχε τὴν ἀρχὴν ἀπὸ 9 Νοεμβρίου 1799 – 13 Ἀπριλίου 1814 δηλ. περίπου ἐπὶ 14 1/2 χρόνια (11 μῆνες εἰς Ἑλβα).

2,66: «Μὲ μεγάλους κινδύνους δραπετεύει ὁ αἰχμάλωτος. Γιά λίγο καιρὸ στρέφεται ἡ τύχη τοῦ Μεγάλου. Εἰς τὸ ἀνάκτορον ὁ λαὸς μὲ ὑποσχέσεις καὶ προρρήσεις πείθεται».

Φυγὴ τοῦ Ναπολέοντος ἀπὸ τὴν Ἑλβα μὲσω τῶν πλοίων πού τὸν φυλάσσουν. Γιά 100 ἡμέρες ἀλλάσσει ἡ τύχη τοῦ μεγάλου Κορσικανοῦ. Κερδίζει τὸν λαὸν εἰς τὸ Παρίσι μὲ ὑποσχέσεις.

2,70: «Ὁ πέλεκυς τοῦ οὐρανοῦ θά πέσῃ. Παρὰ τὰ μεγάλα λόγια ἔρχεται ὁ θάνατος. Ἐκπληροῦται τὸ πεπρωμένο. Ὁ γίγας γιὰ τὸν ὁποῖον τόσο πολὺ μιλοῦσαν οἱ ἄνθρωποι, θά πληρώσῃ γιὰ τὰ ἀμαρτήματά του».

Εἰς Βατερλώ ἠττᾶται εἰς τὰς 18 Ἰουνίου 1815. Ἐξορίζεται εἰς Ἁγίαν Ἑλένην.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

9,76: «Κατ' ἐντολήν τοῦ ἄρπαγος καὶ αἰμοβόρου βασιλέως, ἐμφανίζεται ἓνας διάδοχος τοῦ ἀπανθρώπου Νέρωνος πού συμμαχεῖ μαζί του.

Ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ τῶν στρατευμάτων εὐρίσκειται μεταξύ δύο ποταμῶν.

Νικᾶται ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἐθνικιστὰς».

Ὁ αἰμοβόρος Σουλτάνος Μαχμούτ II ἀδυνατεῖ νὰ καταπιεθῆ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν καὶ συμμαχεῖ μὲ τὸν ἡγεμόνα τῆς Αἰγύπτου, ὁ ὁποῖος στέλλει τὸν υἱὸν του Ἴμπραῆμ, ὁ ὁποῖος γίνεται δεῦτερος Νέρων, δῶσας τὴν Πελοπόννησον. Νικαὶ τῶν Ἑλλήνων.

5,47: «Ὁ ἰσχυρὸς Ἄραψ θά εἰσδύσῃ βαθειὰ μέσα. Θά ἐγκαταλειφθῆ ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς. Ἡ ἀρχαία Ρόδος θά ἀποκτήσῃ τὴν ὑπεροχὴν. Μεγαλυτέραν ἀτυχίαν θά ἔχῃ εἰς τὴν ἄλλην Παννονίαν».

Ὁ Ἰμπραήμ ἀφοῦ εἶχεν ἀρκετάς ἐπιτυχίας, καταναυμαχεῖται ἀπό τόν ἠνωμένον Ἀγγλο-Ρωσικόν στόλον εἰς τό Ναυαρίνον. Δέν βοηθεῖται ἀπό τοὺς Βυζαντινοὺς (Τούρκους). Ἡ ἀρχαία Ρόδος (Ἑλλάς) διατηρεῖ τὴν ὑπεροχὴν.

Εἰς τὴν ἄλλην Παννονίαν (Ρωμαϊκὸν ὄνομα διὰ τὸν χώρον τοῦ Δουνάβευος), κατόπιν τοῦ Ρωσοτουρκικοῦ πολέμου, ἡ Τουρκία ἔχει καὶ ἄλλην ἀτυχίαν. Χάνει τὴν Σερβίαν, Μολδαυίαν καὶ τὴν Βλαχίαν διὰ τῆς συνθήκης τῆς Ἀδριανουπόλεως.

ΠΡΩΤΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

1,26: «Ὁ Μεγάλος πίπτει κτυπημένος ἀπὸ κεραυνόν, ἐν πλήρει ἡμέρᾳ. Αὐτὸ προλέγει συμφορὰν μὲ πολλὰ θύματα. Σύμφωνα μὲ τὴν πρόρρησιν μου θὰ εἰσβάλῃ σὲ νυκτερινῇ ᾠρᾷ ἢ πανώλης τοῦ πολέμου εἰς Reims (Γαλλία), Λονδῖνον (Ἀγγλία), Ἐτρούσκίαν (Ἰταλία)».

Τὸν Ἰούνιον 1914 δολοφονεῖται εἰς Σεράγεβον ὁ διάδοχος τῆς Αὐστροουγγαρίας Φερδινάνδος. Ἐκρηγνύται ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος.

1,15: «Ὁ Ἄρης μᾶς ἀπειλεῖ μὲ πόλεμον. Ἐβδομητὰ φορές θὰ ρεῦσῃ τὸ αἷμα. Αὐξήσις καὶ πτώσις τῆς πίστεως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Συνεχῶς μεγαλώνει ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων πού δέν θέλουν νὰ ἀκούσουν τίποτα γι' αὐτήν».

Διὰ τὸ δυτικὸν μέτωπον (Γαλλία-Βέλγιον) προεῖπεν ὁ Νοστράδαμος ἐβδομηκοντα μάχας μὲ ἀκρίβειαν. Κατὰ τὸν πόλεμον ἡ πίστις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐμεγάλωσε, μετὰ τὸν πόλεμον ὅμως ἠλαττώθη, ἔπεσε.

2,68: «Αἱ προσπάθειαι ἀπὸ βορρᾶ θὰ εἶναι μεγάλαι. Ἡ πόρτα πρὸς τὸν ὠκεανόν εἶναι ἀνοικτὴ. Τὸ κράτος ἐπὶ τῆς νήσου θὰ μείνῃ μεγάλο καὶ ἀκέραιον. Τὸ Λονδῖνον τρέμει, ὅταν ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ τὰ ἰστία».

Ἡ Γερμανία (βορρᾶς) ἀγωνίζεται μὲ ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις. Ἀλλὰ τὸ Ἀγγλικὸν βασιλεῖον παραμένει ἀκλόνητον. Ἡ βοήθεια ἐρχεται ἀπὸ τὸν ὠκεανόν πού μένει ἀνοικτός. Ἀφ' ἐτέρου τὰ Γερμανικὰ πηδαλιοχούμενα (Ζέππελιν) πού πετοῦν, βομβαρδίζουν τὸ Λονδῖνον.

6,7: «Τὸ Μαυροβούνιον, ἡ Ρουμανία καὶ οἱ Βρετανικαὶ νῆσοι πιέζονται πολὺ ἀπὸ τοὺς συμμάχους ἀδελφοὺς. Τὰ στρατεύματα τοῦ Ρωμαίου ἀρχηγοῦ, πού εἶναι Γαλλικῆς καταγωγῆς, ἀπωθοῦνται μέσα εἰς τὰ δάση».

Ἡ Ρουμανία εἰσέρχεται εἰς πόλεμον τὸ 1916, ἀλλὰ ὑφίσταται μεγάλας ἤττας, πιεζομένη ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ Αὐστριακοὺς συμμάχους ἀδελφοὺς.

Ὁ Βικτωρ Ἐμμανουήλ τῆς Ἰταλίας (Γαλλικῆς καταγωγῆς) ὑφίσταται ἤττας.

1,100: «Ἐπὶ μακρόν χρόνον βλέπουν στὸν οὐρανὸ ἓνα γκριζο πουλὶ πού κρατεῖ σὸ ράμφος του πράσινον κλάδον. Πετᾷ πλησίον τῆς Dole καὶ τῆς Τσοκάνας. Ὁ πόλεμος θὰ τελειώσῃ μετὰ τὸν θάνατον ἑνὸς Μεγάλου».

Ἐπὶ μακρόν αἱ προσπάθειαι πρὸς εἰρήνευσιν, δέν ἔχουν ἐπιτυχίαν.

Αί Γερμανικαί προτάσεις διαβιβάζονται μέσω τῆς Dole (Ἑλβετικὴ πόλις) εἰς τὴν Τοσκάνα. Ὁ πόλεμος τελειώνει μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τσαρού το 1918 εἰς τὸ Αἰκατερίνεμπουργκ.

2,77: «Βλέπω ἐμπρηστικὰς βόμβες νὰ πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σάν ἀψίδες. Ἀκούονται φωνές τῶν πολεμιστῶν καὶ τὸ οὐρλιασμα τῶν ὀβιδῶν, μέρα καὶ νύκτα. Ἄνθρωποι εἶναι ἀποκλεισμένοι μέσα στὰ κατεστραμμένα χαρακώματα. Πρόσπαθοῦν νὰ διαφύγουν διὰ στοῶν ὁμοίων πρὸς τὰς τῶν ὀρυχείων».

Τὸ τετράστιχον ἀναφέρεται εἰς τὴν κόλασιν τοῦ Βερντέν πού ἐστοίχισε τὴν ζωὴν χιλιάδων ἀνθρώπων.

1,100: «Φωτιά πίπτει ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τοῦ «βασιλικοῦ σπιτιοῦ» ὅταν θὰ ἀρχίσῃ νὰ σβύνη τὸ φῶς τοῦ πολέμου. Ἐπτά μῆνες ἀκόμη σφοδροῦ πολέμου, φοβερῆς δολοφονίας ἀνθρώπων».

Τὴν 21 Μαρτίου 1918 ἀρχίζει ἡ γερμανικὴ ἐπίθεσις. Τὸ Παρίσι (βασιλικὸ σπίτι) βομβαρδίζεται τὸν Ἀπρίλιον 1918 μετὰ τὸ νέον τηλεβόλον πού ἔχει βεληνεκές 120 χιλιομέτρων. Μετὰ 7 μῆνας (Νοέμβριος 1918) ἡ Γερμανία καταθέτει τὰ ὄπλα, ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος τελειώνει.

4,13: «Ἀγγέλονται μεγάλα ἀπώλεια. Αἱ εἰδήσεις αὐταὶ καταπλήσσουν τὸ γενικὸν ἐπιτελεῖον. Τὰ στρατεύματα τοῦ μετώπου ἐνοῦνται μετὰ τοὺς ἐπαναστάτας. Ὁ Μεγάλος ἐγκαταλείπει τὸ διπλοῦν μέτωπον».

Τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ πολέμου οἱ Γερμανοὶ ὑφίστανται μεγάλας ἀπώλειαι. Ἐκρήγνυται ἐπανάστασις. Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος (ὁ Μεγάλος) ἐγκαταλείπει καὶ τὸ ἀνατολικὸν καὶ τὸ δυτικὸν μέτωπον καὶ παραιτεῖται, μεταβαίνων εἰς Ὀλλανδίαν.

8,15: «Ἐναντίον τῆς χώρας τοῦ ἀετοῦ ἀναλαμβάνονται μεγάλα προσπάθεια μετὰ πλῆθη ἀνθρώπων. Σχεδὸν ὀλόκληρος ἡ Εὐρώπη, ὀλόκληρος ὁ κόσμος τὸν πολεμοῦν. Αἱ δύο ἐκλείψεις τὸν φέρουν εἰς φρενήρη κίνησιν».

Πράγματι σχεδὸν ὀλόκληρος ὁ κόσμος ἐπολέμησεν ἐναντίον τῆς Γερμανίας καὶ εἰς τὸν πρῶτον καὶ εἰς τὸν δεῦτερον παγκόσμιον πόλεμον. Αἱ δύο ἐκλείψεις εἶναι αἱ δύο ἦτται τῆς Γερμανίας κατὰ τοὺς πολέμους αὐτοὺς.

8,60: «Πρῶτος εἰς τὴν Γαλλίαν, πρῶτος εἰς τὴν Ρουμανίαν, κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ἐναντίον τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Παρισίων, θὰ ἐκτελεσθῇ θαυμαστάς πράξεις διὰ τῆς ἐξαιρέτου ὀργανώσεως καὶ ἡγεσίας. Ἐν τούτοις θὰ χάσῃ τὴν Λωρραϊνὴν παρ' ὅλα ταῦτα».

Ὁ Νοστράδαμος ἐπαιεῖ τὸν Γερμανὸν στρατιώτην καὶ τὴν ὀργάνωσιν καὶ ἡγεσίαν τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ. Τελικῶς ὅμως ἔχασε καὶ κατὰ τὸν πρῶτον καὶ κατὰ τὸν δεῦτερον παγκόσμιον πόλεμον τὴν Λωρραϊνὴν.

6,91: «Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ναυτικοῦ εὐρίσκεται εἰς σοβαρὰν κατάστασιν, λόγω τῆς ἐπαναστάσεως τῶν ἐρυθρῶν ναυτικῶν. Μία φοβερὴ γρίπη κυριαρχεῖ».

Τὸν Νοέμβριον 1918 ἐξερράγη στάσις εἰς τὸ Γερμανικὸν Ναυτικόν. Ἡ φοβερὴ ἐπιδημία τῆς γρίπης τοῦ 1918 προφητεύεται ἐδῶ ἀπὸ τὸν Νοστράδαμον. Ἐκατομμύρια ἀνθρώπων ἀπέθανον τότε ἀπὸ τὴν καλουμένην «ἰσπανικὴν γρίπην».

1,14: « Ἀπό τόν λαόν τῶν Σλαύων ἀκούονται τραγούδια καί παρακλησεις, ἐφ' ὅσον οἱ πρίγκηπες καί οἱ ὑψηλοὶ κύριοι ρίπτουν ἀνθρώπους εἰς τὰς φυλακάς. Εἰς τό μέλλον τοῦτο θά γίνεταί ἀπό ἄλλους ἀνοήτους χωρὶς μυαλό, τῶν ὁποίων οἱ λόγοι θά γίνονται δεκτοὶ σάν θεῖες ἀποκαλύψεις».

Ἡ καταπίεσις τοῦ λαοῦ εἶναι ἡ ἀφορμὴ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως, συνεχίζεται ὁμως μὲ ἄλλα πρόσωπα.

5,52: «Θά ὑπάρξῃ ἓνας κυβερνήτης, πού θά ἐκτελεῖ τό ἀντίθετον ἀπὸ τοὺς προκατόχους του. Οἱ ἐξοριστοὶ θά γίνουν κυβερνήται. Ὁ λαός γεμίζει αἷμα. Ἐπὶ μακρὸν θά ζῆσῃ ὑπὸ τό ἴδιο σῆμα. Ἡ κυριαρχία τῶν πρῶν ἐξοριστῶν ὑπὸ τό νέον σῆμα (σφυροδρέπανον). Ἡ μεταβολὴ θά εἶναι αἱματηρά».

9,16: «Ἐνας μέγας φεύγει ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν, ἡ ὁποία αἱμορραγεῖ ἐπὶ μακρὸν. Στρατεύματα περνοῦν τὰ ὑψηλὰ βουνά. Κατόπιν κυριαρχεῖ ἐν εἰρήνῃ».

Ὁ βασιλεὺς φεύγει, ἀκολουθεῖ ἡ ἐπανάστασις τοῦ Φράνκο πού ἐστοίχισε πολὺ αἷμα εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Κατόπιν ἐκυβέρνησε ἐν εἰρήνῃ. Ἀκόμη καὶ εἰς τὸν δευτέρου παγκόσμιου πόλεμον ἔμεινε οὐδέτερος.

10,81: «Οἱ πολῖται τῶν Δυσμῶν ἀρπάζουν τοὺς θησαυροὺς ἐκκλησιῶν καὶ μοναστηριῶν. Πειναλεῖα συμμορίαὶ ἀνοίγουν, εἰσέρχονται καὶ ἀρπάζουν τὴν λείαν των».

Αἱ ἀρπαγαὶ καὶ ἡ ἀλληλοσφαγὴ ἐν Ἰσπανίᾳ.

10,22: «Ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς τῶν νήσων δὲν θέλει νὰ ἀποχωρισθῇ ἀπὸ μίαν γυναῖκα ἡ ὁποία δὲν κρίνεταί ἀξία του, ἀναγκάζεται νὰ παραιτηθῇ. Στὴν θέσιν του ἔρχεται κάποιος πού δὲν προωριζετο γιὰ βασιλεὺς».

Ἡ παραίτησις τοῦ Ἐδουάρδου 8ου τῆς Ἀγγλίας τὸ 1937 διὰ νὰ νυμφευθῇ τὴν Σίμσον. Ὁ Γεώργιος 6ος γίνεταί βασιλεὺς.

3,76: «Ἐν Γερμανίᾳ ἰδρύνονται διάφοροι αἱρέσεις, πού πλησιάζουν πρὸς τὴν εἰδωλολατρείαν. Ὅταν κατελήφθῃ ἡ καρδιά, οἱ μικροὶ ἐπανήλθον πάλιν».

Ἰδρυσις τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς «καρδίας» τῆς Εὐρώπης (Γερμανία) ἐγένετο ἡ ἀποναζιστικοποίησις καὶ οἱ μικροὶ ἐπανήλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχαν φύγει.

1,61: «Ἡ δημοκρατία, ἀτυχῆς καὶ ἐλεεινὴ, ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὴν νέαν ἐξουσίαν. Ἡ μεγάλη ἔκτασις τῶν καταστροφῶν, θά ὀδηγήσῃ τὴν χώραν τῶν Σουαβῶν εἰς τό νὰ σχίσῃ τὴν μεγάλην συνθήκην».

ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΑΙ ΔΟΞΑΣΙΑΙ ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ

Παν. Δ. Αναγνώστου

1. – ΨΥΧΗ

Εἶναι τὸ ἀόρατον καὶ ἀτομικὸν ΕΓΩ ὅπερ ἐδρεύει ἐν ἡμῖν καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιζῆ τοῦ σώματος μεθ' ἐκάστην ἀποσάρκωσιν καὶ τὸ ὁποῖον ἐξελισσεται διὰ τῶν ὀργανισμῶν. Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Μυστηρίου τῆς συστάσεως καὶ ἐξελιξεως τῆς ψυχῆς ἐγένετο μόνον εἰς τοὺς μύστας ὑπὸ τῶν μυσταγωγῶν ἱεροφαντῶν τῶν Μυστηρίων.

2. – ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΜΟΡΦΗ

Ἡ ἀνθρωπίνη μορφή ἐπλάσθη ὡς ὄργανον διὰ τὴν ἐνσάρκωσιν τῶν ψυχῶν καὶ τὴν δι' αὐτῆς περαιτέρω ἐξέλιξιν των, διὰ τὰς ψυχὰς αἱ ὁποῖαι ἐφθασαν εἰς τὸν κατάλληλον βαθμὸν ἐξελιξεως, ἐκ τοῦ κατωτέρου τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως μορφικοῦ κόσμου τῆς φύσεως.

3. – ΕΝΣΑΡΚΩΣΙΣ

Ἡ ἐνσάρκωσις λαμβάνει χώραν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ μορφῇ λόγῳ ποιοτικῆς ἐξελιξεως τῆς ψυχῆς καὶ εἶναι πλάνη τὸ πιστεῦειν ὅτι ἡ ψυχὴ δυνατόν νά ἐπιστρέψῃ καὶ ἐνσαρκωθῇ μετὰ τὴν ἀνθρωπίνην εἰς κατωτέραν ζωϊκὴν μορφήν. Τοῦτο εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὸν νόμον τῆς ἐξελιξεως τοῦ Σύμπαντος, Φυσικοῦ καὶ Θεοῦ ἐν ταυτῷ κόσμῳ.

Ἡ βηματοδότησις τῆς ἐξελιξεως τῆς ψυχῆς, ἐκ τῆς ζωϊκῆς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κατάστασιν, ἐπραγματώθη τῇ ἐπενεργείᾳ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τοῦ Ἥλιου καὶ δὲν ἠκολούθησε τὴν βραδυτάτην ἐξέλιξιν, τὴν ὁποῖαν ἀναγνωρίζομεν ὡς βαίνουσαν – ἐπὶ χιλιάδας αἰῶνων – διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν τῆς Γῆς, ὡς ἡ παλαιοντολογία ὀρίζει.

Διὰ τοῦτο μυστικὸν ὑπέρτατον πασῶν τῶν Μυστηριακῶν ἐκφράσεων ἀνά τοὺς αἰῶνας ὑπῆρξε τὸ μὴ ἀποκαλυπτόμενον καὶ ἰσχυρότατα φυλασσόμενον μυστηριακὸν μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσιν μὲ τὴν μετάβασιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῆς ζωϊκῆς μορφῆς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν καὶ τοῦτο διότι ὑπάρχει ὁ νόμος τῶν ἀναλογιῶν, ὅστις δρᾷ ὁμοιομόρφως ἀναλογικῶς καὶ εἰς τὴν ἑτέραν ἀνάλογον περιπτώσιν τῆς ἐξελιξεως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην κατάστασιν εἰς τὴν Θεϊαν τοιαύτην. Διὰ νά ἐπιτευχθῇ αὕτη, συντρέχει ἡ συμπαράστασις τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τοῦ Ἥλιου καὶ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τῆς Θεϊας ἱεραρχίας τοῦ πλανήτου μας. Ὅπως ἡ θέωσις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἀπὸ ἀπόψεως λειτουργικότητος, παραμένει ἐν ἑκ τῶν μεγαλυτέρων μυστηριακῶν μυστικῶν, οὕτω καὶ ἡ ἐνανθρώπησις τῆς ζωϊκῆς μορφῆς, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἀναλογικῶς νομοτέλειαν διέπεται.

Ὅπως δὲ γνωρίζομεν, ὅτι ἡ θέωσις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ταχύτατα ἐπέρχεται ὅταν συντρέξουν ὅλοι οἱ ἀνωτέρω πνευματικοὶ παράγοντες, κατὰ τὸν ἴδιον ἀναλογικὸν τρόπον καὶ ἡ ἐνανθρώπησις τῆς ζωϊκῆς μορ-

φής λαμβάνει χώραν. Μὲ μίαν μόνον διαφοράν: ὅτι κατὰ τὴν θέωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς αὕτη ἐνσυνειδήτως καὶ ἐλευθερώσ μετέχει.

4. – ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΕΙΣ

Αἱ διάφοροι μετενσαρκώσεις τῆς ψυχῆς εἶναι πάντοτε προοδευτικοὶ καὶ οὐδέποτε παλινδρομικοί. Ἡ ταχύτης δὲ τῆς προόδου, ὁ βαθμὸς τῆς ἐξελιξεως, ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν προσπαθειῶν τὰς ὁποίας καταβάλλομεν, τῆς διανοητικῆς ὑπεροχῆς πρὸς ἠθικὴν τελειοποίησίν μας, ἣν ἐδίδασκον τὰ καλῶς λειτουργήσαντα καὶ ὑπὸ Θεῶν Μυσταγωγῶν ἰδρυθέντα Μυστήρια.

Τοιοιουτρόπως, ὁ χρηστός ἄνθρωπος, ἀποδεικνύει ἐνσάρκωσιν χρηστῆς ψυχῆς, ἐξελιγμένης καὶ ὁ κακὸς ἄνθρωπος, ἐνσάρκωσιν ἀνεξελίκτου ψυχῆς καὶ τοῦτο διότι, ἡ ψυχὴ διατηρεῖ τὴν ἀτομικότητά της καὶ τὴν ἀνάλογον μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ποιότητά αὐτῆς.

Πάθη παρακλύοντα τὴν ἐξέλιξιν τῆς ψυχῆς εἶναι ὁ ἐγωϊσμός, ἡ ἀλαζονεία, τὸ μῖσος, ὁ φθόνος. Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν, «ἄνευ ὄρων καὶ ὀρίων», ἦτο ἡ προσπάθεια τῶν Θεῶν Μυσταγωγῶν διὰ τὴν πρόοδον τῶν ψυχῶν.–

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ἀπὸ τὰ κείμενα
προηγηθέντων διδασκάλων

Ἄντ. Ἀδριανόπουλος

Ἡ λέξις Ἀλήθεια ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ α-λάθος, ἀ-λανθάνω καὶ σημαίνει τὸ μὴ λελανθασμένον, τὸ μὴ ψευδές, τὸ πραγματικόν. Ἐπομένως, ἡ Ἀλήθεια δύναται νὰ ὀρισθῇ ὡς ἡ γνῶσις τῆς πραγματικότητος. Τὸ ζήτημα τῆς Αληθείας εἶναι θεμελιῶδες διὰ πᾶσαν φιλοσοφίαν. Ἡ Ἀλήθεια – πλὴν ἄλλων – ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν γνῶσιν τῆς φύσεως τοῦ ὄντως ὄντος, εἰς τὴν φύσιν τῆς οὐσίας τῶν ἐν τῇ φύσει ἐκδηλωθέντων πραγμάτων, εἰς τὴν φύσιν τῆς περιβαλλούσης ἡμᾶς πραγματικότητος. Ἡ κοινὴ λογικὴ καὶ τὸ ἀνθρώπινον αἶσθημα πειθοῦσιν ἡμᾶς ὅτι ὄντως ὑπάρχει περὶ ἡμᾶς πραγματικότης, τὴν ὁποίαν διαγιγνώσκομεν ἐκ τῶν ἰδιοτήτων τῶν ἐν τῇ φύσει πραγμάτων, περὶ τῶν ὁποίων μᾶς πληροφοροῦν αἱ αἰσθήσεις μας. Πραγματικαὶ γνώσεις εἶναι αἱ προερχόμεναι ἐκ τῆς ἀμέσου ἀντιλήψεως καὶ ἐποπτείας, ἐκ τῆς διὰ τῶν αἰσθησεῶν ἐμπειρίας.

Ἀλλὰ πραγματικότης δὲν εἶναι μόνον ὅ,τι συλλαμβάνομεν διὰ τῶν αἰσθησεῶν. Δὲν εἶναι μόνον τὰ φαινόμενα τῆς συνειδήσεως. Τούτέστιν, οὔτε ὁ ἐμπειρισμὸς, οὔτε ὁ ὀρθολογισμὸς λύουσιν τὸ πρόβλημα τῆς Ἀληθείας. Βεβαίως καὶ ἡ ἡμετέρα συνειδήσις ἐξελισσεται ἐν τῷ ἀπείρῳ κό-

σμων και αι εν αυτω παραστάσεις αποτελουν δι' ημας το μονον εφοδιον προς σχηματισμόν κρίσεων. Ἄλλα πραγματικότης εἶναι ἡ ὄλη φύσις καὶ τὰ ἐν αὐτῇ φαινόμενα. Αἱ δὲ παραστάσεις τῆς συνειδησεῶς μας προέρχονται ἐκ τῆς διὰ τῶν αἰσθήσεων ἐμπειρίας καὶ συνεπῶς σχηματίζονται ἐκ τῶν ιδιοτήτων ἐκείνων τῶν ἐν τῇ φύσει πραγμάτων, περὶ τῶν ὁποίων δύνανται νὰ μᾶς πληροφορήσουν αἱ αἰσθήσεις τὰς ὁποίας διαθέτομεν καὶ αἰτίνες δὲν δύνανται νὰ συλλάβουν ὅλες τὶς κινήσεις καὶ τὰς ιδιότητας τῶν ὄντων.

Κατὰ ταῦτα αἱ γνώσεις μας εἶναι περιορισμένοι καὶ ἐκτείνονται μέχρι τοῦ ὁρίου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον διαγράφει ἡ φύσις τῶν αἰσθήσεων μας. Ἡ δὲ συνειδησις ἡμῶν δὲν δύναται νὰ ἔχη ἄμεσον ἐποπτεῖαν τοῦ ὄντως ὄντος, ἀλλὰ πλησιάζει κατὰ τοσοῦτον περισσότερο πρὸς τὴν Ἀληθειαν, καθ' ὅσον λαμβάνει γνώσιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τῶν ὑπὸ τῆς οὐσίας τῶν ὄντων ἐκδηλουμένων ιδιοτήτων καὶ νόμων.

Ἐπάρχει ὁμως καὶ ἄλλη πηγὴ τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως: Ἡ Διαισθησις. Κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶναι δυνατόν ἀνθρώπος, χρωμένος τῶν ιδιοτήτων τὰς ὁποίας δύναται ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ νὰ ἐκδηλώσῃ καὶ τὰς ὁποίας ἐξεδήλωσαν μεγάλα τῆς Γῆς πνεύματα, νὰ προσπελάσῃ τὴν Ἀληθειαν καὶ νὰ λάβῃ ἄμεσον γνώσιν τῆς οὐσίας τῆς Φύσεως. Διάφοροι ἀνθρώποι μελετοῦν τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ πιστοποιοῦν τὴν ὑπαρξιν τοιούτων ἐκδηλώσεων καὶ ιδιοτήτων αὐτῆς. Ἀλλὰ δὲν ἔχει διευκρινισθῆ ἡ ἔννοια τῆς διαισθήσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου συγχέεται αὐτὴ μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς διορατικότητος καὶ τῆς ἐμπνεύσεως.

Διαισθησις εἶναι μία γενικὴ διάχυτος αἰσθησις πραγμάτων, κειμένων ἐκτός τῶν ὁρίων τῶν αἰσθήσεων μας. Διόρασις εἶναι μία αἰσθησις, ὡς ἡ ὄρασις τοῦ σωματικοῦ ὀργανισμοῦ, δι' ἧς ἀντιλαμβάνεται τὶς μετὰ σαφηνείας καὶ ἐναργῶς πρόσωπα καὶ γεγονότα λαμβάνοντα χώραν πολὺ μακρὰν. Παρὰ τισὶ ὁμως αἱ ιδιότητες αὗται ἐκδηλοῦνται ἀκουσίως καὶ αὐτομάτως, κατὰ τρόπον ἄγνωστον καὶ καταπληκτικόν, μὲ μεγαλυτέραν ἢ μικροτέραν ἔντασιν καὶ συχνότητα. Πρὸς ἐρμηνείαν τῶν ιδιοτήτων τούτων ἐφιστάται ἡ προσοχὴ εἰς τὸν ὀρισμόν τῶν αἰσθήσεων «ὡς ὀργάνων τοῦ σώματος καὶ ιδιοτήτων τῆς ψυχῆς, ἧς αἱ αἰσθήσεις δὲν εἶναι περιορισμένοι» καὶ ἐπὶ τῆς προτροπῆς, ὅπως ἀρχίσῃ ἡ σπουδὴ τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς γνώσεως τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του καὶ τῆς ἐρεύνης τῶν ψυχικῶν αὐτοῦ ιδιοτήτων, ἧτοι διὰ τῆς προτροπῆς τῆς μελέτης τῶν ψυχικῶν φαινομένων, καθ' ὅσον ἡ αἰσθησις εἶναι ιδιότης τῆς ψυχῆς, ἀνάλογος μὲ τὴν ποιότητα αὐτῆς καὶ τὴν ἱστορίαν της. Δυνάμεθα ὅθεν νὰ δώσωμεν τὴν ἐξηγήσιν ὅτι καὶ ἡ διαισθησις καὶ ἡ διόρασις εἶναι φαινόμενα, καθ' ἃ ἡ ψυχὴ ἐκδηλοῖ τὴν αἰσθητικότητα αὐτῆς ἄνευ παρεμβάσεως τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων.

Ἡ δὲ ἐμπνευσις εἶναι ἐτέρα λειτουργία, καθ' ἣν ὁ ἀνθρώπος δέχεται ἰδέας καὶ σκέψεις προερχομένας ἐξ ἄλλων συνειδησεων. Ἀλλὰ καὶ οἱ ιδιότητες αὗται δὲν ἄγουν τὴν ψυχὴν εἰς τὴν ἄμεσον γνώσιν τῆς οὐσίας τῶν ὄντων. Παρασκευάζουν ὁμως ταύτην ἵνα ἐκδηλώσῃ τὰς ἄλλας ὑψηλοτέρας ψυχικὰς ιδιότητας, τοιαῦται δὲ εἶναι ἡ Ἐλλαμψις (φωτισμός), ἡ

Ἐνόρασις, ἡ Ἐκστασις καὶ ἡ Ἐνωσις, περὶ τῶν ὁποίων γράφουν ὁ Ποσειδῶνιος καὶ ὁ Πρόκλος.

Κατὰ τὸν Ποσειδῶνιον θεώμεθα τὸ θεῖον διὰ τοῦ ἐν ἡμῖν Λόγου, ἐπειδὴ τὸ ὅμοιον μόνον διὰ τοῦ ὁμοίου διαγιγνώσκεται. Διὰ τῆς θεωρίας ταύτης τὸ πνεῦμα ἀπαλλάσσεται τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος καὶ ὑψοῦται μέχρι τῆς ἀληθοῦς αὐτοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ θέσεως. Τότε ἐνοῦται τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, διὰ τῆς φιλοσοφικῆς ταύτης ἐκστάσεως πρὸς τὴν δημιουργὸν ἀρχὴν, πρὸς τὸν πατέρα, καὶ τότε, διὰ τῆς ἐσωτερικῆς Ἐποπτείας, τῆς Ἐνοράσεως, λαμβάνει γνώσιν ὅλων τῶν ἰδιοτήτων τῆς οὐσίας τῆς φύσεως καὶ ταυτίζεται πρὸς τὴν Ἀληθειαν.

Αὕτη εἶναι ἡ βᾶσις ὅλων τῶν Μυστηρίων. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐκδηλωσιν τῶν ψυχικῶν τούτων ἰδιοτήτων, ὑπάρχει μία τάξις, καθ' ἣν ἀπαραιτήτως δεόν νά προηγηθῇ ὁ ἠθικός ἐξαγνισμός, ἡ κάθαρσις καὶ ἡ κατὰ σειρᾶν ἐκδηλωσις τῶν λοιπῶν ψυχικῶν ἰδιοτήτων, μέχρι τῆς τελειώσεως τοῦ πνεύματος, δι' ἐπιμελοῦς, συνεχοῦς καὶ ἐντατικῆς καλλιέργειας τῶν ψυχικῶν δυνάμεων.

Ἐάν ὁ ἀνθρώπος ἐπιχειρήσῃ μόνος τὸ μέγα τοῦτο ἔργον διατρέχει μυρίους καὶ σοβαρωτάτους κινδύνους, σωματικούς ἠθικούς καὶ ψυχικούς. Διὰ τοῦτο τὸ ἔργον τοῦτο τελεῖται ἐν τοῖς Μυστηρίοις, ὑπὸ τὴν καθοδηγησιν ἐμπείρων Διδασκάλων. Ἐάν ὁ ἀνθρώπος, ὠθούμενος ἀπὸ τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ ἐμπνευσιν καὶ διάθεσιν, ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν ταύτην, καθίσταται πραγματικὸς Μύστης καὶ ἐπιτυγχάνει τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ τελειοποίησιν.

Ἰω. Βασιλῆς

Δεόν νά ἀνακαλύψωμεν τὴν μέθοδον, μετὰ τὴν ὁποίαν θά δυνηθῶμεν νά γνωρίσωμεν τὸ σύστημα τῆς διατυπώσεως τῶν ἀρχῶν καὶ ἀληθειῶν, τὰς ὁποίας κατέχουν τὰ ΜΥΣΤΗΡΙΑ καὶ τὰς ὁποίας φυλάσσουν διὰ τοῦς ἀγνοοῦς ὁπαδοῦς τῶν, κρυπτομένας ὑπὸ τὸ Σύμβολον καὶ τὴν Ἀλληγορίαν. Τοιοῦτοτρόπως ἕκαστος θά ἀνεγείρῃ, θά ἀποπερατώσῃ καὶ θά ἐπιστεγάσῃ τὸ πνευματικόν του οἰκοδόμημα ὑπὸ ἰδίων εὐθύνην καὶ μετὰ τὴν ἀτομικὴν του ἀξίαν καὶ ἱκανοποίησιν.

Ὁ συμβολικὸς καὶ ἀλληγορικὸς τρόπος διατυπώσεως ἀληθειῶν εἶναι ἰδιότυπος καὶ οὐχὶ ἄμοιρος δυσκολιῶν. Οἱ ζηλωταὶ οἱ ἐγκύπτοντες μετὰ σταθερότητος εἰς τὴν ἔρευναν καὶ τὴν μελέτην καταλήγουν νά σχηματίζουν τὴν ἀκλόνητον πεποίθησιν ὅτι εἰς τὸ Σύμβολον καὶ τὴν Ἀλληγορίαν τῶν Μυστηρίων κρύπτεται ἡ Γνώσις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχει ἀποθέσει ἡ Μυσταγωγικὴ Φιλοσοφία, ἀνεξίτηλα τὴν σφραγίδα τῆς. Πιστεύουν ὅτι πρὸς τὰ ἐκεῖ πρέπει νά στραφῇ ἡ προσοχὴ τῶν μελετητῶν, διότι ἀπὸ ἐκεῖ θ' ἀναβλύσῃ ἡ πραγματικὴ Γνώσις. Ὁ Συμβολισμὸς καὶ ἡ Ἀλληγορία ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν ἡ γλῶσσα μετὰ τὴν ὁποίαν διετυπώθησαν αἱ ὑψηλότεραι καὶ αἱ βαθύτεραι συλλήψεις τῆς ἀνθρωπίνης ἐποπτείας καὶ τοῦ καθαροῦ Λόγου. Ἡ γλῶσσα αὕτη ἔχει κανόνας, Νόμους, λογικὸν εἰρμόν. Ἐπομένως εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἀντίληψις ὅτι ὁ καθεὶς δύναται νά ἐρμηνεύσῃ τὸ Σύμβολον κατὰ τὴν ἰδίαν ὑποκειμενικὴν ἐμπνευσιν καὶ τὰς ἰδίας ροπὰς.

Ἐάν τοῦτο ἐπικρατήσῃ, θά ἀναπηδῆσῃ μιά πνευματική ἀναρχία. Ναι μέν, τὰ Μυστήρια θεωροῦν ὡς ὑπατον ἀγαθόν τήν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως καί τῆς συνειδήσεως καί οὐδέν θέτουν ὄριον εἰς τήν ἔρευναν τῆς Ἀληθείας, ναι μέν τὰ Μυστήρια δέν εἶναι ὀργανισμός στατικός, ἀλλά προοδευτικός, ποτέ ὅμως ἄς μή μᾶς διαφύγῃ ὅτι ταῦτα ἔχουν πείραν αἰώνων, ἡ ὁποία ἔχει γνωρίσει, τῇ συνεργασία ὑπερτέρων συνειδήσεων, τήν Ἀλήθειαν τήν φυσικήν, τήν Ἀλήθειαν τήν πνευματικήν καί θέλει νά τήν μεταδώσῃ μεθοδικῶς διά διαδοχικῶν Μυήσεων.

Τὰ Μυστήρια κατέχουν τήν Ἀλήθειαν. Πολλοί ὀπαδοί των τήν ἀγνοοῦν, ἐνῶ ἐμυήθησαν διά νά τήν γνωρίσουν. Θά ἦτο αὐτόχρομα βεβήλωσις, ἐάν μή ὄντες ἱκανοί πρὸς κατανόησιν τοῦ νοήματος τῶν κειμένων, ἀλλοιώνουν ταῦτα ἢ τὰ νοθεύουν μέ τὰς ὑποκειμενικάς ἀντιλήψεις των, εἴτε φιλοσοφικάς εἴτε ἐπιστημονικάς. Μακράν ἀφ' ἡμῶν ὁ δογματισμός, ἡ προσωπική αὐθεντία, τὰ δύο αὐτά βαρεῖα σκέλη τῆς πνευματικῆς δεσποτείας, πού συνθλίβουν καί καθιστοῦν ἄτονον τήν ἠθικήν καί πνευματικήν ἐνὸρμησιν κάθε ἐλευθέρου ἐρευνητοῦ. Μακράν ἀπό κάθε μελετητὴν ἡ ἀκίνησις, ἡ ραθυμία, τὰ σταματήματα τῆς σκέψεως πρὸ τῶν ἐμποδίων τῶν ὀρθουμένων ἐνώπιόν του διά τήν κατάκτησιν τῆς Ἀληθείας.

Ἡ Ἀλήθεια ἀποκαλύπτεται πλήρως πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ τολμηροῦ καί ἀγνοῦ ἀγωνιστοῦ, τοῦ σταθεροῦ καί ἀκάμπτου ἤρωος-μύστου, ὅταν οὗτος εἰλικρινά τήν ποθήσῃ, σταθερά τήν ἀναζητήσῃ. Ὁ ἄδολος πόθος ἦταν μεγίστη δύναμις, τήν ὁποίαν ἐγκλείει ἐντὸς τοῦ ὁ ἄνθρωπος, τῆς ὁποίας ὅμως ἀγνοεῖ τήν ἰσχύν καί τήν ἀποτελεσματικότητα. Ἄς μὴ λησμονῶμεν ποτέ ὅτι τὸν πέπλον τῆς Ἰσίδος μόνον χεῖρες ἀκλιδῶτι καί στιβαραὶ εἶναι ἱκαναὶ νά τὸν σύρουν. Μόνον σκέψις ρωμαλεὰ καί ἀτάραχος θά δυνηθῇ νά ἀντιληφθῇ τὰ ὑπὸ τοῦ πέπλου τούτου καλυπτόμενα.

Ἄλλ' ἐνῶ δεόν νά θέσωμεν ἐκποδῶν πᾶσαν δεσποτείαν καί πᾶν ἐμπόδιον, ὅθενδῆποτε προερχόμενον, δεόν ταύτοχρόνως νά ἐπιδοθῶμεν μετὰ ζήλου, ὅπως γνωρίσωμεν τήν μέθοδον καί τὸ σύστημα, πού θά μᾶς ὀδηγήσουν νά εἰσελθῶμεν εἰς τὸν δρόμον ὅστις θά φέρῃ ἕκαστον ἐξ ἡμῶν πλησίον ἢ πλησιέστερον πρὸς τήν Ἀλήθειαν.

Τὸ ὑπατον τοῦτο ἐπίτευγμα κατορθοῦται ἐνίστε, οὐχί μέ ἰσοδύναμα δι' ὅλους ἀποτελέσματα, ἀλλ' ἀνάλογα μέ τήν ψυχικὴν ὀριμότητα καί πνευματικὴν ἱκανότητα ἐνός ἐκάστου. Ἀπαιτεῖται ἀγνότης προθέσεων, ἐλευθερία καί δύναμις σκέψεως, καρτερία, ἀδιάλειπτος καί σταθερὰ προσπάθεια.

Δημ. Ἰωαννίδης

Ἄλλο εἶναι ἀλήθεια καί ἄλλο πραγματικότης. Πραγματικότης εἶναι ὁ ἀντικειμενικός κόσμος, δηλαδῆ, τὸ πῶς ἔχουν τὰ πράγματα, ἡ οὐσία τους, οἱ ἰδιότητές τους, οἱ σχέσεις τους, οἱ μεταβολές τους. Ἡ πραγματικότης λοιπὸν ὑπάρχει ἀντικειμενικά, εἴτε τὸ θέλομε, εἴτε ὄχι. Εἴτε τήν γνωρίζομε, εἴτε δέν τήν γνωρίζομε. Ἐνῶ, ἀντιθέτως, ἀλήθεια εἶναι ὅ,τι γνωρίζομε ἀπὸ τήν πραγματικότητα καί τὸ γνωρίζομε χωρὶς νά σφάλωμε, μέ πλήρη βεβαιότητα. Καί ἡ ἀλήθεια ἐπομένως εἶναι κι' αὐτὴ ἀντικειμε-

νική σαν την πραγματικότητα. Ἀκόμη δὲ καὶ τοῦτο: Σὲ κάθε περιπτώσει εἶναι καὶ ἡ ἀλήθεια μία, ὅπως καὶ ἡ πραγματικότης εἶναι μία καὶ ὄχι πολλές. Ὁ Ἀριστοτέλης εἶχε καθορίσει: «ἀλήθεια σημαίνει τὴν περὶ τὰ πράγματα γνώσιν μας», δηλαδὴ ἀλήθεια εἶναι ἡ συμφωνία τοῦ νοῦ πρὸς τὰ πράγματα.

Ἦμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ γνωρίσῃ τὴν πραγματικότητα τοῦ σύμπαντος καὶ νὰ μάθῃ ἔτσι τὴν ἀλήθεια; Καθὼς νομίζω, ἡ ἀπάντησι πού δύνανται νὰ δοθῇ στοῦ ἐρώτημα τοῦτο εἶναι μὲν καταφατική, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην περιορισμένη. Ἦμπορεῖ βέβαια ὁ ἄνθρωπος νὰ γνωρίσῃ μέρος τῆς πραγματικότητος τοῦ Σύμπαντος, τὸ μέρος ἐκεῖνο πού τοῦ ἐπιτρέπουν οἱ δυνατότητες πού ἔχει. Ἡ πραγματικότης τοῦ Σύμπαντος εἶναι ἀπειρη κ' αὐτὴ ὅπως εἶναι καὶ τὸ Σύμπαν, ἡ Φύσις ἀπειρη. Τὸ Σύμπαν, ἡ Φύσις εἶναι μάλιστα ἀπειρη «ἐν τῷ γίγνεσθαι», ἀπειρη σὲ ἔκτασι καὶ σὲ ἐξελίξεις δυναμικές. Πολυὺ σωστὰ λοιπὸν οἱ Πυθαγόρειοι ὠρίζαν τὴν Φύσιν ὡς «ἀριθμὸν παμμέγιστον αἰεὶ συντελούμενον».

Καὶ ἓνα ἄλλο ἐρώτημα: Μὲ ποιὸν τρόπο ἢ μὲ ποίους τρόπους Ἦμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ γνωρίσῃ μέρος τῆς πραγματικότητος τοῦ Σύμπαντος καὶ νὰ γίνῃ ἔτσι κάτοχος ἀληθειῶν; Ἡ ἀπάντησι στοῦ ἐρώτημα αὐτὸ εἶναι εὐκόλη: Ἦμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ γνωρίσῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πραγματικότητος τοῦ Σύμπαντος, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπιτρέπουν τὰ μέσα πού διαθέτει γι' αὐτὸν τὸ σκοπὸ. Τὰ μέσα δὲ αὐτὰ εἶναι: οἱ αἰσθήσεις καὶ ἡ διάνοια, μὲ τὴ θαυμάσια λειτουργία τῆς, τὸ λογικόν. Ἐδῶ ὅμως χρειάζεται προσοχή. Ἐὰν τὰ δύο αὐτὰ μέσα πού διαθέτει ὁ ἄνθρωπος, τὴν ἀπὸ τὴς αἰσθήσεις ἐμπειρία καὶ τὸ λογικόν, τὰ χρησιμοποιήσῃ χωριστὰ ἀποτυγχάνει. Χρειάζεται νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ τὰ δύο μαζί. Τὴν ἐμπειρία πού ἀποκομίζει μὲ τὴς αἰσθήσεις πρέπει νὰ τὴν ἐπεξεργάζεται μὲ τὸ λογικόν. Τὰ φιλοσοφικά συστήματα πού στηρίχθησαν κατὰ τρόπο μονομερῆ, εἴτε στὴν ἐμπειρία, εἴτε στοῦ λογικοῦ ἀπέτυχαν, γιατί ὠδήγησαν σὲ πλάνες. Τὰ ὑπὸ τὴν ἐμπειρία δεδομένα πρέπει νὰ ἐλεγχῶνται ἀπὸ τὸ λογικόν, τὸ δὲ λογικόν δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἐμπειρία. Στὸν κανόνα αὐτὸ κατέληξαν καὶ οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ πραγματικοὶ φιλόσοφοι.

Λύεται τὸ ζήτημα τῆς καθολικῆς γνώσεως τῆς πραγματικότητος τοῦ Σύμπαντος; Ἡ ἀπάντησις εἶναι κατηγορηματική: Ὁχι, δὲν λύεται! Τοῦτο δὲ διότι ἡ ἔρευνα περιορίζεται στὰ ὑλικά πράγματα. Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἐπεξεργάζεται ὅ,τι ἀντιλαμβανόμεθα μὲ τὴς αἰσθήσεις, ἐξοπλισμένες μάλιστα γιὰ τὸν ἐπιστήμονα μὲ τόσες καὶ τόσες θαυμάσιες ἐπινοήσεις τῆς τεχνολογίας. Ἰσχύει παντοῦ καὶ πάντοτε τὸ ὅτι: «τίποτε εἰς τὸν νοῦν, ἂν μὴ πρότερον εἰς τὰς αἰσθήσεις». Ἡ ἐπιστημονικὴ λοιπὸν προσπάθεια εἶναι ἀπὸ τὴ φύσιν τῆς περιορισμένης στὴν ἔρευνα τῆς ὑλικῆς πραγματικότητος. Μόνον ὑλικές ἀλήθειες κατακτᾶ. Τοῦτο παραδέχονται ὅλοι οἱ σοβαροὶ ἐπιστήμονες.

Κατὰ γνώμη πολὺ παλαιά, πού εἶναι καὶ πολὺ διαδεδομένη, γνώμη ἀόριστη ἢ καὶ αἰτιολογημένη, ὑπάρχει καὶ ἀντικειμενικὸς κόσμος, πραγματικότης πού δὲν εἶναι ὑλικὴ καὶ ἔτσι δὲν Ἦμπορεῖ νὰ συλλαμβάνεται ἀπὸ τὴς ἀνθρώπινες αἰσθήσεις. Στὸν κόσμον αὐτὸν εὐρίσκονται τὰ αἷτια τῶν πραγμάτων. Ὁ κόσμος αὐτὸς ἐκφεύγει τοῦ ἀνθρωπίνου ἐπιστητοῦ. Ἡ

έρευνα και η γνώσις του κόσμου αὐτοῦ ἀπετέλεσε πάντοτε καὶ τώρα ἀποτελεῖ ζωηρὸ αἶτημα κάθε ἀνθρώπου καὶ τοῦ πλέον ἀκόμη ἀπλοϊκοῦ. Στὸν κόσμον αὐτὸν πρέπει ν' ἀναζητηθῆ ἡ οὐσία καὶ οἱ νόμοι τοῦ αἰτίου τῆς Δημιουργίας, τὸ «ὄντως ὄν» τῶν φιλοσόφων, καθὼς καὶ τὰ μὴ ὑλικά στοιχεῖα τοῦ ἀνθρώπου (ἡ ψυχὴ, ὁ νοῦς, τὸ πνεῦμα). Ν' ἀναζητηθῆ ἡ οὐσία τους, οἱ νόμοι τους, ἡ προέλευσίς τους, καὶ ἡ τύχη τους. Πρέπει στὸν κόσμον αὐτὸν ν' ἀναζητηθῆ ἡ κατάστασις τῶν ψυχῶν μετὰ τὸν θάνατο. Ν' ἀναζητηθῆ ἀκόμη καὶ κάτι μεγάλο: ἡ κατάστασις τοῦ θεοῦ πνεύματος. Ἡ κατάστασις αὐτὴ ἐκεῖ πρέπει ν' ἀναζητηθῆ, στὸν κόσμον αὐτὸν ποῦ εἶναι βέβαια οὐσιαστικός, ἀντικειμενικός, ἀλλὰ ὄχι ὑλικός! Ἡ πραγματικότης τοῦ κόσμου ἐκείνου δὲν εἶναι ὑλική, εἶναι πνευματικὴ, ἡ δὲ γνώσις αὐτοῦ προσπορίζει ἀλήθειες πνευματικές.

Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ πραγματικότης εἶναι ὅμως ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην αἴσθησιν καὶ ὑπὲρ τίς ἀνθρώπινες δυνάμεις. Προβάλλει λοιπὸν ἐδῶ τὸ ἐρώτημα ἐὰν ἤμπόρεσε ὁ ἄνθρωπος νὰ γνωρίσῃ τὴν πραγματικότητά αὐτὴ ἐξ αὐτοψίας. Ναι, εἶναι ἡ ἀπάντησις, ἤμπόρεσε, ἀλλὰ μόνον ὁ ἄνθρωπος τῶν Μυστηρίων, τῶν πραγματικῶν Μυστηρίων, ποῦ ἐλειτούργησαν κατὰ τὸ παρελθόν. Τὴν ἀπάντησιν αὐτὴ τὴν ἐπιβεβαιώνουν διάφοροι συγγραφεῖς καὶ τὴ δικαίῳναι ἡ Παράδοσις τῶν Μυστηρίων.

Αὐτὴν τὴν ὑπερ-αἴσθησιν πραγματικότητα ἠρεῦνησαν προσωπικότητες ὑπέροχοι τῆς ἀρχαιότητος, Μύσται καὶ Μυσταγωγοί, σοφοὶ καὶ ἐνάρετοι. Πρέπει καὶ ἐδῶ νὰ τονισθῆ καὶ πάντοτε νὰ ὑπογραμμίζεται ὅτι ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ ἀνώτερο ἦθος ἀποτελοῦν τὴν ἀπαραίτητη προϋπόθεσιν γιὰ κάθε πνευματικὴ προσπάθεια.

Θεῖοι ἄνδρες τῶν Μυστηρίων ἐδιδάχθησαν πνευματικὴς ἀλήθειες διὰ τῆς κοινωνίας αὐτῶν μετὰ Μεγάλων Πνευματικῶν Συνειδήσεων. Ὡς ἐκ τούτου δὲ ἀπεκλήθησαν θεοδιδακτοί. Ἐπάνω σ' αὐτό, εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸ ἐκεῖνο ποῦ μᾶς ἔχει κληροδοτήσει ἡ Χριστιανικὴ Παράδοσις, ὅτι δηλαδὴ, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐλάλησε διὰ τῶν Προφητῶν. Ἀκόμη δὲ καὶ τὸ ὅτι οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ εἶχαν τὴν κοινωνία μετὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὅλες οἱ Ἐσωτερικὴς Παραδόσεις ἀναφέρουν γιὰ κοινωνίες πνευματικὴς τῶν Μεγάλων Μυσταγωγῶν. Ἡ Ἑλληνικὴ μάλιστα Παράδοσις, στοὺς Μεγάλους Μυσταγωγούς, δίδει τὸν τίτλον τοῦ «Υἱοῦ Θεοῦ», γιὰ νὰ δεῖξῃ τὴν πνευματικὴν σχέσιν αὐτῶν πρὸς Πνευματικὴς Συνειδήσεις. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ὁ Ὀρφεὺς καὶ ὁ Πυθαγόρας ἀπεκαλοῦντο Υἱοὶ τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ δὲ Μίνως (κάθε Μίνως) υἱὸς τοῦ θεοῦ Διός. Διὰ τὸν Πυθαγόρα ἐλέγετο «ὅτι παρὰ τῶν θεῶν ἐδιδάχθη πᾶν ὅ,τι ἐγνώριζε περὶ τῆς φύσεως», καθὼς ἀναφέρει ὁ Φιλόστρατος. Διὰ τὸν Ὀρφέα ὅτι «παρὰ τῆς μητρὸς του, τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἔλαβε τὴν θείαν γνώσιν». Ὁ Ἰάμβλιχος γράφει ὅτι ὁ Πυθαγόρας καὶ οἱ μαθηταὶ του εἶχον «ἐξαιρετον καὶ ἀκριβεστέραν διάγνωσιν περὶ τοῦ νοεῖν, ὁρᾶν καὶ ἀκούειν». Ὁ δὲ Πρόκλος στὰ σχόλιά του στὴν Πολιτεία τοῦ Πλάτωνος γράφει διὰ τὰς Πυθαγορίδας Θεανῶ, Τιμόχα, Διοτίμα καὶ Περικτιόνη ὅτι: «Ἐτύγχανον θεῶν μὲν ὄψενω, θεῶν δὲ ἐπιπνοιῶν» (ἐμπνεύσεων).

Στὴν ἀρχαία Ρώμη τὸ ἀνώτατο Ἱερατεῖον ἀποτελοῦσαν οἱ Ποντίφη-

κες (Pons-Facio), δηλαδή οι Γεφυροποιοί. Ἡ ὀνομασία αὐτὴ ἐσήμαινε ὅτι οἱ Μυσταγωγοὶ ἐκεῖνοι εἶχαν τὴν ἰκανότητα νὰ κατασκευάζουν γέφυρες πνευματικὲς μεταξύ τῶν Μυστηρίων τῆς Ρώμης (ὅταν εὐρίσκοντο ἐν ἀκμῇ) καὶ τῶν Πνευματικῶν Συνειδησεων τοῦ Οὐρανοῦ, δηλαδή ὅτι εἶχαν κοινωνία μὲ αὐτές.

Γιὰ ὅμοιες πνευματικὲς κοινωνίες ἀναφέρει καὶ ἡ Ἰουδαϊκὴ Παράδοσις: γιὰ τὸν Μωυσέα, τὸν Ἐνῶχ, τὸν Δαυὶδ καὶ τὸν Σολομῶντα.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ φαίνεται καθαρὰ ὅτι οἱ ἀρχαῖες Παραδόσεις ὁμιλοῦν γιὰ ὑπέροχες προσωπικότητες τῶν Μυστηρίων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἱ ὁποῖες μὲ τὰ ἐφόδια τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πραγματικῆς μυσήσεως, ἠμπόρεσαν νὰ ἐρευνήσουν τὴν πνευματικὴν πραγματικότητα καὶ νὰ γνωρίσουν ἀλήθειες πνευματικὲς.

Καθὼς δὲ εἶναι γνωστὸ, ἀπὸ τὶς πνευματικὲς αὐτὲς ἀλήθειες, οἱ ἐξωτερικώτερες ἤλθαν μὲ τὸν καιρὸ στὴ δημοσιότητα καὶ τὶς γνωρίζομε ἀπὸ ἀποσπάσματα ἀρχαίων φιλοσόφων, Ἑλλήνων καὶ Λατίνων. Περιλαμβάνουν δὲ θέματα κοσμογονικά, κοσμολογικά, θέματα γιὰ τὴν ψυχὴ καὶ γιὰ τὸ πνεῦμα καὶ γιὰ νόμους πνευματικούς, ὅπως εἶναι ἡ μετενσάρκωσις καὶ τὸ ἀντιπεπονθός. Ἀποτελοῦν δὲ οἱ ἀλήθειες αὐτὲς γιὰ κάθε πνευματόδοξο ἐρευνητὴ πολὺτιμη πηγὴ γνώσεως, πού λέγεται Ἐσωτερικὴ Παράδοσις. Τὴν Παράδοσι αὐτὴ ἐπικαλεῖται πολλὲς φορές καὶ ὁ Πλάτων, ὅταν ὁμιλῇ γιὰ θέματα πού εὐρίσκονται πέραν τοῦ ἀνθρωπίνου ἐπιστητοῦ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὶς ἐνδότερες ἀλήθειες τῶν Μυστηρίων, αὐτὲς βέβαια δὲν διέρρευσαν. Ἐτηρήθη γι' αὐτὲς ἀξιοθαύμαστη σιγὴ εὐλαβικὴ. Μερικὲς διευτυπώθησαν κρυπτογραφικὰ, μὲ σύμβολα, ἀλληγορίες, παραβολὰς καὶ μὲ μύθους.

ΕΠΙΜ. Π.Δ. ΑΝΑΓΩΣΤΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΜΦΟΥΚΙΟ

Δὲν ἔχει σημασία τί μαθαίνεις· ἀλλὰ ὅταν μιά φορά μάθης κάτι, μὴν τὸ ἀφήσης ποτὲ ὥσπου νὰ γίνῃ κτῆμα σου.

Δὲν ἔχει σημασία ποῖο πρᾶγμα μελετᾷς, ἀλλὰ ὅταν μελετᾷς κάτι, ποτὲ μὴν τὸ ἐγκαταλείπης, ὥσπου νὰ τὸ καταλάβης καλά.

Δὲν ἔχει σημασία τί προσπαθεῖς νὰ σκεφθῆς, ἀλλὰ ὅταν μιά φορά σκεφθῆς κάτι, μὴν τὸ ἐγκαταλείπης ποτὲ ὥσπου νὰ ἐπιτύχῃς αὐτὸ πού θέλεις.

Δὲν ἔχει σημασία τί ἔχεις ἀναλάβει νὰ ἐκτελέσῃς, ἀλλὰ μιά καὶ ἀναλάβεις καὶ ἐκτελέσῃς κάτι, πρέπει νὰ μὴν τὸ ἀφήσης ποτὲ ὥσπου νὰ τὸ ὀλοκληρώσῃς στὴν ἐντέλεια. Ἄν κάποιος πετυχαῖν μὲ μιά προσπάθεια, ἐσύ βάλε ἐκατὸ προσπάθειες. Ἄν κάποιος ἄλλος πετυχαῖν μὲ δέκα προσπάθειες, ἐσύ βάλε χίλιες προσπάθειες.

Ἄν ἓνας ἀνθρώπος προχωρήσῃ μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο, ἀκόμα καὶ ἂν δὲν εἶναι ἐξυμνος, ἀσφαλῶς θὰ γίνῃ ἐξυμνος· ἂν εἶναι ἀδύνατος, ἀσφαλῶς θὰ γίνῃ δυνατός.

ΣΕΠΤΟΛΟΓΙΑ

του Κυριάκου Ἡλιάδη

*Ὡ Ἐπτά Πνεύματα, μεταδώσατέ μου
τὴν δύναμιν τῆς Ζωῆς ἣτις ἐνυπάρχει
ἐντὸς τῶν χειρῶν σας, μεταδώσατέ
μου τὴν ζωὴν, διὰ τῶν λόγων
σας... ἀποδώσατέ μοι μακροβιότητα
μεγαλυτέραν τῆς γῆϊνης.*

- Βίβλος τῶν Νεκρῶν
- Ἑρμῆς Τρισμέγιστος

«Πάντα κατ' ἀριθμὸν γίνονται». Σύμφωνα μὲ τις διδασκαλίες τῶν Πυθαγορείων οἱ ἀριθμοὶ, ἀποτελοῦν τὸ θεμέλιο κάθε γνώσης γιὰ τὴ γένεση καὶ ἀνάπτυξη τῶν ὄντων, καθὼς καὶ τὸ κλειδί γιὰ τὴν κατανόηση τοῦ Κοσμικοῦ, πού «ἐγένετο κατ' ἀριθμὸν» καὶ ὄχι «ὑπὸ τῶν ἀριθμῶν».

Ὁ Πλάτωνας ἀναφέρει, ὅτι ὁ ἀριθμὸς εἶναι τὸ αἷτιο τῆς Παγκόσμιας Ἀρμονίας καὶ τῆς παραγωγῆς τῶν Πάντων.

Ὁ Ὀρφεὺς στάθηκε τὸ ἐμπνευστὸ πνεῦμα τῆς ἱερῆς Ἑλλάδας, ὁ ἀφυπνιστὴς τῆς Ψυχῆς. Ἡ Ἐπτάχορδη λύρα του ἀγκαλιάζει ὁλόκληρο τὸ Κοσμικόν.

Μπροστὰ στὸ ἱερό μυστήριο τοῦ ἀριθμοῦ Ἐπτά, μὲ σεβασμὸ ὑποκλίνονται οἱ χιλιετίες, καθὼς καὶ ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ Κοσμικοῦ πού μέσα τους περιέχουν τὴν Ἐπτάρυθμη Μητρότητά του.

Χαλδαῖοι, Ἀσσύριοι, Βαβυλώνιοι, Φοῖνικες, Αἰγύπτιοι, Ἕλληνες, Ἑβραῖοι, Σάξωνες, Ἰνδοὶ καὶ Κινέζοι, εἶχαν ἀποδώσει ἱερατικὸ καὶ μυστικιστικὸ δέος στὸν ἀριθμὸ ἐπτά, ἀφοῦ ἐβλεπαν νὰ ἐκφράζει ἀρμονικὲς δονήσεις ἢ θεῖες δυνάμεις στὸ Νόμο τῆς Πανδημιουργίας.

Ὁ ἄνθρωπος σὲ σχέση μὲ τὴν οὐσία του εἶναι τριπλός, ἀλλὰ ἐπταπλός ὡς πρὸς τὴν ἐξέλιξή του.

Ὁ ἀριθμὸς ἐπτά συντίθεται ἀπὸ τὸν τρία καὶ τὸν τέσσερα, συμβολίζοντας τὴν ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ.

Ἐντὸς τῆς δεκάδας ὁ ἀριθμὸς ἐπτά οὔτε γεννᾷ ἄλλον ἀριθμὸ (διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ), οὔτε γεννᾶται (διὰ τῆς διαίρεσης). Γι' αὐτὸ λέγεται Ἄμῆτωρ καὶ Θεός'.

Ἡ ἐπταδικὴ δοξασία ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἔχει λάβει πλῆθος ἄλλων ὀνομάτων – ἐννοιῶν, ὅπως: 'MINERVA', 'Τύχη', 'Φωνή', 'Τριτογένεια', 'Ἀγέλεια', 'Φυλακικός ἢ Φρουρός', 'Αἰγίς', 'Τελεσφόρος', 'Παρθενογέννητος', 'Κρίση', 'Ὀβριμοπάρτη' καὶ 'Λαφυραγωγός'.

Ἡ δὲ φράση 'αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐπταμόναχος', σημαίνει, εἶναι θεομόναχος.

Ἡ ἰδέα περὶ ἐπτάψυχης γάτας ἔχει τὶς ρίζες της στὴν ἀρχαία Αἴγυπτο, ὅπου τὶς προσδίδανε οἱ ἱερεῖς θεϊκὲς ιδιότητες. Ἦταν τὸ φυσικὸ σύμβολο πού ἐξεφραζε τὸ θεῖο ἀριθμὸ Ἐπτά.

Γιά τήν ιδέα τῆς ἑπταπλῆς ψυχῆς μᾶς μιλάει καί ὁ Πλάτωνας στόν 'Τίμαιο'.

'Όλα τά Κοσμικά γεγονότα γίνονται σύμφωνα μέ τήν Ἑβδομάδα, μέ τά μυστήρια τοῦ Ἑπτά ἢ Σεπτά. Ἄς λεχθεῖ σ' αὐτό τό Σημεῖο, ὅτι Σεπτός σημαίνει Σεβαστός.

'Από τό βιβλίο τῆς 'Γένεσης' τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μαθαίνουμε, ὅτι σ' ἑπτά μέρες-περιόδους συντελέστηκε ἡ δημιουργία τοῦ Κόσμου.

Παρόμοια εἶναι ἡ κοσμογονία τῆς Ἡσιοδιακῆς Θεογονίας: Χάος, Γαῖα, Ἐρως, Ἐρεβος, Νύκτα, Αἰθέρας, Ἡμέρα.

Ἐπτά εἶναι οἱ ἡμέρες τῆς ἑβδομάδας, ὅπου ἔχουν λάβει τά ὀνόματά τους στίς Λατινο-ἰαπετικές γλώσσες ἀπό τοὺς ἑπτά Χαλδαϊκοὺς Πλανῆτες: Κυριακή - Ἥλιος, Δευτέρα - Σελήνη, Τρίτη - Ἄρης, Τετάρτη - Ἐρμῆς, Πέμπτη - Δίας, Παρασκευή - Ἀφροδίτη, Σάββατο - Κρόνος.

Οἱ ἑπτά πλανῆτες ἀντιστοιχοῦν σέ πλήθη ἐπτάδων. Γιά παράδειγμα στά ἑπτά φωνήεντα Σελήνη - Α, Ἐρμῆς - Ε, Ἀφροδίτη - Η, Ἥλιος - Ι, Ἄρης - Ο, Δίας - Υ, Κρόνος - Ω.

Ὡς πρὸς τά ἑπτά Μέταλλα: Σελήνη - Ἄργυρος, Ἐρμῆς - Ὑδράργυρος, Ἀφροδίτη - Χαλκός, Ἥλιος - Χρυσός, Ἄρης - Σίδηρος, Δίας - Κασσίτερος, Κρόνος - Μόλυβδος.

Ὡς πρὸς τά ἑπτά Χρώματα τῆς ἱρίδας: Σελήνη - Γαλαζοπράσινο, Ἐρμῆς - Κιτρινοπράσινο, Ἀφροδίτη - Κίτρινο, Ἥλιος - Πορτοκαλοκόκκινο, Ἄρης - Βαθυκόκκινο, Δίας - Ἰώδες, Κρόνος - Μπλε Ἰώδες.

Ὡς πρὸς τίς ἑπτά Νότες: Σελήνη - ΡΕ, Ἐρμῆς - ΝΤΟ, Ἀφροδίτη - ΣΙ, Ἥλιος - ΛΑ, Ἄρης - ΣΟΛ, Δίας - ΦΑ, Κρόνος - ΜΙ.

Ὡς πρὸς τίς ἑπτά Ἐποχές ἢ Ἡλικίες τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἔχουμε ἀπό τό Σόλων: Σελήνη - (1-7), Ἐρμῆς - (7-14), Ἀφροδίτη - (14-21), Ἥλιος - (21-28), Ἄρης - (28-35), Δίας - (35-42), Κρόνος - (42-49).

Ὡς πρὸς τοὺς ἑπτά κύριους ἀδένες - ψυχικά κέντρα τοῦ ἀνθρώπινου σώματος: Σελήνη - Γονίδια, Ἐρμῆς - Ἐπινεφρίδια, Ἀφροδίτη - Παγκρεας, Ἥλιος - Θύμος, Ἄρης - Θυμοειδής, Δίας - Μυξαδὴν, Κρόνος - Κωνοαδὴν.

Ὁ Ἱπποκράτης μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι τό σῶμα ἐκβάλλει, ἑπτά εἰδῶν Οὐσίες: Δάκρυα ἀπό τά μάτια, Βλέννα ἀπό τά ρουθούνια, Σάλιο ἀπό τό στόμα, Σπέρμα ἀπό τά γεννητικά ὄργανα, Ἰδρώτα καί δύο εἰδῶν Ἀπεκρίσεις.

Στό «Ποιμανδρῆ», πού εἶναι τό πρῶτο βιβλίο τοῦ Ἐρμῆ Τρισμέγιστου, ἀναφέρεται, ὅτι ὁ δεῦτερος Νοῦς δημιούργησε ἑπτά Διαχειριστές πού περιβάλλουν τόν αἰσθητό ἢ ὑλικό κόσμον καί ἡ διαχείριση αὐτῆ ὀνομάζεται πεπρωμένο (Κάρμα).

Ἀναφέρεται, ἀκόμη, πῶς ἀπό τήν ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου μέ τή φύση προέρχονται ἑπτά Ἄνθρωποι ἢ ἑπτά Ἀρχετυπικοὶ Ἄνθρωποι.

Τά ἑπτά Πνεύματα κατὰ τόν Ἐρμῆ Τρισμέγιστο εἶναι οἱ ἑπτά Κοσμικές Ἀκτίνες τοῦ Λόγου - Φωτός, πού ἡ κάθε μιά ἀπό αὐτές κυβερνᾷ μιά σφαῖρα τοῦ Πνεύματος σέ μιά φάση τῆς ζωῆς τῶν ψυχῶν: Σελήνη - Γεννήσεις, Θανάτους, Ἐρμῆς - Ἐπιστήμη, Ἀτραπός, Ἀφροδίτη -

Ἀγάπη, Ἐρωτας, Ἥλιος - Ὁμορφιά, Λαμπρότητα, Ἄρης - Δικαιοσύνη, Δίας - Θεία Διάνοια, Κρόνος - Παγκόσμια Σοφία.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὁ Ἡσαΐας λέει πῶς ὑπάρχουν τὰ ἑπτὰ Δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: Σοφίας, Συναινεσης, Βουλῆς, Δύναμης, Εὐσέβειας, Γνώσης καὶ τοῦ Φόβου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Καββαλά, ἀντιστοιχεῖ τοὺς ἑπτὰ πλανήτες μὲ τοὺς ἑπτὰ Ἀγγέλους: Σελήνη - Γαβριήλ, Ἑρμῆς - Ραφαήλ, Ἀφροδίτη - Ἀναήλ, Ἥλιος - Μιχαήλ, Ἄρης - Σαμαήλ, Δίας - Ζανκτιήλ, Κρόνος - Ζαμπκιήλ.

Οἱ μεμυημένοι στὰ Μιθραϊκὰ μυστήρια τοῦ Ζωροαστρισμοῦ εἶχαν ἑπτὰ βαθμούς - Ἐπίπεδα Φώτισης: Κόραξ, Κρύφιος, Στρατιώτης, Λέων, Πέρσης, Ἡλιοδρόμος, Πατήρ.

Οἱ ἀρχαῖοι Σαμάνοι πίστευαν σὲ ἑπτὰ θεοὺς μοιρασμένους σὲ ἑπτὰ Οὐρανοὺς: στὸν πιὸ ψηλὸ βρίσκεται ὁ Νούμ-Ταρέμ, οἱ δὲ ἄλλοι ἐξῆ θεοὶ ὀνομάζονται 'οἱ φύλακες τοῦ οὐρανοῦ' (Τορέμ-Καρεβέλ).

Στὴν Κίνα, ὁ ἀριθμὸς ἑπτὰ ἦταν, γιὰ τὸ Ταό, τὸ σύμβολο τοῦ Γίν.

Οἱ Ἰνδοὶ Βραχμάνοι πίστευαν πῶς τὸ σῶμα, ὁ νοῦς καὶ τὸ πνεῦμα, ἀναπτύσσονται σὲ μιά διαδοχὴ ἑπτὰ Κοσμικῶν Ἀκτίνων, πού εἰσέρχονται στὸ σῶμα, ἀπὸ τὰ ἑπτὰ ἐνεργειακὰ κέντρα (ψυχικοὶ συσσωρευτές) καὶ προσφέρουν τὴν ἀπαραίτητη ζωτικὴ ἐνέργεια (πράνα) στὸ σῶμα. Ὁ δὲ Θεὸς Βιανοῦ εἰκονίζεται μὲ ἑπτὰ φίδια πάνω στὸ κεφάλι του.

Οἱ Σοῦφοι θεωροῦν, ὅτι ὑπάρχουν ἑπτὰ στάδια Μετουσίωσης τῆς Συνειδήσης: Ἐξαχρειωμένο - Αὐταρχικό, Ἀξιόμειμπο, Ἐμπνευσμένο, Γαλήνιο, Ἰκανοποιημένο, Ἰκανοποιητικό, Ἐξαγνισμένο ἢ Τέλειο. Ἐπίσης, οἱ Ἰμάμιδες - μουσουλμάνοι ἱερεῖς - βγαίνουν κάθε μέρα στὸ Μιναρέ καὶ προσεύχονται ἑπτὰ φορές.

Στὸ Βουδδιστικὸ μυστικισμὸ ὑπάρχουν τὰ ἑπτὰ στοιχεῖα τῆς Φώτισης, πού παράγουν τὴ Σοφία καὶ τὴν Ἀπελευθέρωση: Προσοχή, Ἐνδιαφέρον, Ἐνέργεια, Ἀναζήτησις, Ἐξέτασις τῆς Ἀλήθειας, Συγκέντρωσις καὶ Γαλήνη τοῦ Πνεύματος. Λέγεται δὲ, πῶς ὅταν γεννήθηκε ὁ Βουδδας ἔκανε ἑπτὰ βήματα μπροστὰ καὶ ἑπτὰ πίσω, σὲ κάθε μία ἀπὸ τίς τέσσερις διευθύνσεις τοῦ ὀρίζοντα καὶ ἔλεγε μιά θεϊκὴ προφητικὴ πρότασις στὸ τέλος κάθε δεκατεσσάρων βημάτων.

Οἱ Καθολικοὶ Χριστιανοὶ πιστεῦν ὅτι ὑπάρχουν ἑπτὰ θανάσιμα Ἄμαρτήματα: Ὑπερηφάνεια, Πλεονεξία, Λαγνεῖα, Ὀργή, Λαιμαργία, Μνησικακία, Ὀκνηρία.

Στὴν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννη ἡ σπουδαιότητα τοῦ ἀριθμοῦ ἑπτὰ ὑπερτονίζεται ἀπὸ τὴν ἐπανάληψή του: ἑπτὰ Ἐκκλησίαι, ἑπτὰ Πνεύματα, ἑπτὰ Λυχνίες, ἑπτὰ Ἀστέρια, ἑπτὰ Ἀγγελοὶ, ἑπτὰ Λαμπάδες, ἑπτὰ Σφραγιδες, ἑπτὰ Κέρατα καὶ ἑπτὰ Ὀφθαλμοὶ, ἑπτὰ Σάλπιγγες, ἑπτὰ Βροντές, ἑπτὰ Κεφαλές, ἑπτὰ Πληγές, ἑπτὰ Βασιλιάδες, ἑπτὰ Φιάλες.

Τὰ μυστήρια στὴν Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἑπτὰ: Βάπτισμα, Ἐξομολόγησις, Χρῖσμα, Θεία Εὐχαριστεία, Γάμος, Εὐχέλαιο, Ἰερωσύνη.

Οἱ Κοπτικοὶ Γνωστικοὶ παρίσταναν τὸν Ἰεχωβᾶ μὲ μίαν σειρὰ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων χωρὶς κανένα σύμφωνο, δηλαδὴ ΙΕΗΩΩΥΑ.

Κατὰ τὸν Παράκελσο ὑπάρχουν ἑπτὰ στάδια τῆς διαδικασίας τῆς Με-

ταστοιχείωσης: Φρύξη, Ἐξάχνωση, Διάλυση, Σήψη, Ἀπόσταξη, Πήξη, Βάμμα.

Ἡ ἀρχαιοελληνικὴ ἐσωτερικὴ παράδοση μᾶς κληροδότησε τὴ σχέση τῶν ἑπτὰ πλανητῶν καὶ τῶν ἑπτὰ Δέντρων: Σελήνη - Φοῖνικας, Ἑρμῆς - Κέδρος, Ἀφροδίτη - Κυπαρίσσι, Ἥλιος - Δάφνη, Ἄρης - Ἄψινθος, Δίας - Ἰτιά, Κρόνος - Βελανιδιά.

Οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀσκληπιοῦ στό ναό τῆς Ἐπιδαύρου θεωροῦσαν, ὅτι ἑπτὰ πολύτιμες Πέτρες ἦταν ἀποτελεσματικά φάρμακα σέ ἑπτὰ συγκεκριμένες ἀσθένειες: Ρουμπίνι-Πανούκλα, Διαμάντι-Τρέλλα Χρυσόλιθος - Παραλήρημα, Ἀμέθυστος - Ἀλκοολισμός, Κοράλι - Δηλητηριάσεις, Νεφρίτης - Νεφρικές παθήσεις, Ἀχάτης - Δαγκώματα ἀπό φίδια.

Ὁ Ἐσωτερισμός πιστεύει ὅτι ὑπάρχουν ἑπτὰ πρακτικὲς Ἀρετές: Ρώμη, Ἐγκράτεια, Σωφροσύνη, Ἐλπίδα, Δικαιοσύνη, Ἀγάπη, Πίστη.

Ἡ Χειρογνώσια δέχεται τὴν ὑπαρξὴ τῶν ἑπτὰ Ὁρέων στό χέρι τοῦ ἀνθρώπου, πού ἀντιστοιχοῦν στοὺς ἑπτὰ πλανήτες: Ἀφροδίτης - Ἀντίχειρα, Δία - Δείκτη, Κρόνου - Μέσου, Ἥλιου - Παράμεσου, Ἑρμῆς - Μικροῦ, Ἄρη - Κόψης, Σελήνης - Κάτω Κόψης.

Ἐπτὰ εἶναι τὰ Θαύματα τοῦ κόσμου: Πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου, Χρυσελεφάντινο ἀγαλμα τοῦ Δία, Κρεμαστοὶ Κήποι τῆς Βαβυλώνας, Κολοσσός τῆς Ρόδου, Ναός τῆς Ἄρτεμης στήν Ἐφεσσό, Μαυσωλεῖο τῆς Ἀλικαρνασσού, Φάρος τῆς Ἀλεξάνδρειας. Ἀπ' ὅλα μόνο ἡ πυραμίδα διασώζεται.

Ὁ Ντάνκαν ἀποδίδει ἑπτὰ Ζῶα σέ σχέση μὲ τὰ ἑπτὰ οὐράνια σώματα Σελήνη - Ταῦρος, Ἑρμῆς - Ὄφις, Ἀφροδίτη - Περιστερί, Ἥλιος - Λέων, Ἄρης - Λύκος, Δίας - Ἀετός, Κρόνος - Ὄνος.

Οἱ Βυζαντινὲς νότες εἶναι ἑπτὰ: ΠΑ, ΒΟΥ, ΓΑ, ΔΙ, ΚΕ, ΖΟ, ΝΙ. Οἱ ἀντιστοιχίες Πυθαγόρειες πού ἦταν ἑπτὰ, εἶναι: ΤΗ, ΤΑ, ΤΕ, ΤΩ, ΤΗ, ΤΑ ΤΩ.

Τὸ ἀνθρώπινο χέρι κάνει ἑπτὰ κινήσεις: Πάνω, Κάτω, Ἐμπρός, Πίσω, Δεξιὰ, Ἀριστερά, Κυκλικὰ.

Οἱ ἑπτὰ Σεφίρωθ πού ἀντιστοιχοῦν στοὺς ἑπτὰ πλανήτες εἶναι: Σελήνη - Γερόντ, Ἑρμῆς - Χόντ, Ἀφροδίτη - Νετσάχ, Ἥλιος - Τιφερέτ, Ἄρης - Γκεμπουρά, Δίας - Χέσεντ, Κρόνος - Μπινάχ.

Ἐπίσης, ἡ Καββαλά μᾶς κληροδότησε τίς ἀντιστοιχίες τῶν ἑπτὰ πλανητῶν καὶ τῶν ἑπτὰ Ταγμάτων τῶν Ἀγγέλων, πού εἶναι: Σελήνη - Ἄγγελοι, Ἑρμῆς - Ἀρχάγγελοι, Ἀφροδίτη - Ἀρχές, Ἥλιος - Ἀρετές, Ἄρης - Ἰσχεῖς, Δίας - Κυριαρχίες, Κρόνος - Θρόνοι.

Ὁ Ἰησοῦιτης Ἀθανάσιος Κίρχερ μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι συνδέανε τοὺς ἀριθμούς μὲ τοὺς πλανήτες ὡς ἐξῆς: Σελήνη - 9, 81, 369, 3321. Ἑρμῆς - 8, 64, 260, 2080. Ἀφροδίτη - 7, 49, 175, 1225. Ἥλιος - 6, 36, 111, 666. Ἄρης - 5, 25, 65, 325. Δίας 4, 16, 34, 136. Κρόνος - 3, 9, 15, 45.

Στά δὲ γεωμετρικὰ σχήματα εἶναι ἀνάλογη ἔκφραση τῶν ἀριθμῶν τους, δηλαδή: Σελήνη - ἑνεάγωνο, Ἑρμῆς - ὀκτάγωνο, Ἀφροδίτη - ἑπτάγωνο, Ἥλιος - ἑξάγωνο, Ἄρης - πεντάγωνο, Δίας - τετράγωνο, Κρόνος - τρίγωνο.

Νὰ λοιπὸν τὸ ἱερό Ἐπτὰ, νὰ ἡ μεγάλη ἐκτίμηση τῶν Πυθαγορείων. Ὡ!

Ἄμωμη καὶ Παρθένα Προστάτρια τῶν Κόσμων, Ἀθηνᾶ!

«Κύριε, ποσάκις ἁμαρτήσῃ εἰς ἐμέ ὁ ἀδελφός μου καὶ ἀφήσω αὐτῷ; Ἔως ἐπτάκις; Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς: «Οὐ λέγω σοι ἕως ἐπτάκις ἀλλ' ἕως ἑβδομηντάκις ἐπτά». (Ματθ. 18, 22).

ΠΑΣΧΑ ΚΑΙ ΕΑΡΙΝΗ ΙΣΗΜΕΡΙΑ

Διδῶς Καλλέργη

Ὅλοι ξεύρουμε τὴν ἀξία πού ἔχει γιὰ μᾶς ὁ Ἥλιός μας, τὸ μεγάλο πυρακτωμένο σῶμα πού μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς θερμαίνει. Ὅλοι ξεύρουμε ὅτι τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ προκόψῃ πραγματικά στὸν ὤμορφο παρ' ὅλη του τὴ μιζέρια πλανήτη μας, τὴν Γῆ μας, ἀπὸ τὰ ἔμψυχα μέχρι καὶ τὰ ἄψυχα ἀκόμη, ἐάν δὲν τὸ τυλιξοῦν οἱ θερμές ζωοδότῃρες ἀχτίνες του.

Ἡ ἐπιστὴμη μὲ τὴν εὐγενική της προσπάθεια μᾶς βεβαίωσε κι' αὐτὴ γιὰ τὸ ζήτημα τοῦτο μὲ πολλές ἀποδείξεις πού εἶχαν πάντοτε πηγὴν τὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῶν θεωριῶν της. Ἐτοί μᾶς ἀπέδειξε πειραματικῶς καὶ πρακτικῶς τὴν ἐπίδρασι τοῦ Ἥλιου στὰ φυτὰ, στὰ ζῶα, στοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐφήρμοσε στὴν θεραπευτικὴ τὶς ἐπιδράσεις αὐτές. Ἐπάνω στὸ ἴδιο ζήτημα ὅμως δὲν ὑστέρησε νὰ μᾶς πῆ τὴν γνώμη της καὶ ἡ περισσότερο μάλιστα γιὰ τοῦτο εἰδική, ἡ ἀστρονομία, ἡ ὁποία ἐξήγησε πολλὰ περιέργα φαινόμενα τοῦ πλανήτη μας, μὲ τὶς ἐπιδράσεις πού ἀσκοῦν σ' αὐτὸν συνδυασμένες οἱ Ἡλιακές καὶ Σεληνιακές ἐπιδράσεις μὲ τὶς ἴδιες τῶν ἄλλων πλανητῶν καὶ ἀστερισμῶν τοῦ ἀπειροῦ.

Ἡ παλίρροια, οἱ ἀτμοσφαιρικές μεταβολές, οἱ θερμές καὶ ψυχρές ἐποχές τοῦ χρόνου κι' ἄλλα φαινόμενα ἀκόμη, μᾶς λέγουν οἱ ἀστρονόμοι, δὲν εἶναι ἄσχετα μὲ τὴν ἀρμονικὴ κίνησι ὅλων αὐτῶν τῶν Οὐρανίων σωμάτων.

Ἀλλὰ ἂν ὅλοι, λίγο ἢ πολὺ, κάτι ξεύρουμε ἀπ' αὐτὰ, ἐκεῖνο πού ἀσφαλῶς λίγοι ἔχουν προσέξει εἶναι ἡ σημασία καὶ ἡ σχέσις τῶν ἡλιακῶν αὐτῶν ἐπιδράσεων μὲ τὶς θρησκείες τῶν διαφόρων λαῶν, φυσικὰ δὲ καὶ μὲ τὴν Χριστιανικὴ θρησκεία. Ἀκόμη δὲ πῶς λίγοι πιστεῦν νὰ εἶναι ἐκεῖνοι πού πρόσεξαν γιὰ τὸ Πάσχα πού κανονίζει τὴς ἡμερομηνίες καὶ γιὰ τὶς ἄλλες κινητὲς γιορτές, γιορτάζεται πάντοτε τὴν πρώτην Κυριακὴν τῆς Πανσελήνου μετὰ τὴν Ἐαρινὴν Ἰσημεριαν. Δὲν θέλω βέβαια μ' αὐτὸ πού λέγω νὰ ὑποστηρίξω ὅτι ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι μιὰ λατρεία πού στηρίζεται στὴν ἀναγνώρισι ὡς Θεοῦ μιᾶς ὁποιαδήποτε φωτεινῆς πηγῆς, ὅπως εἶναι ὁ Ἥλιος, πρᾶγμα πού γινότανε στὶς παλιές λατρεῖες τῶν ἀρχαίων λαῶν· ἀλλὰ ἐκεῖνο πού εἶναι φανερό, ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν βασικὴ της διδασκαλία, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν κανονισμό τοῦ ἐορτολογίου της, εἶναι ὅτι

και αυτή όπως όλες οι άλλες δεν ξεφεύγει από τον θαυμασμό και από την απόδοσι της πραγματικής των σημασίας των φυσικών γεγονότων και συνεπώς και των γεγονότων της γης που έχουν άφορμή τις ήλιακές επιδράσεις.

Η 21η Μαρτίου, ημέρα της Έαρινης Ίσημερίας, είναι στην πραγματικότητα και η πρώτη ημέρα της Ήλιακής χαράς, γιατί ο Ήλιος στέλνει το φως του από το σημείον που βρίσκεται την εποχή αυτή, τόσο ευνοϊκό για την Γη, που όλα σ' αυτήν μοιάζει να ξυπνούν από τον χειμερινό ληθαργό τους· μύριες μεταβολές γίνονται, κι' η φύσι ολόκληρη αναστατώνεται κάτω από τὰ θερμά φιλήματά του.

Μυριόχρωμα λουλούδια γεμίζουν την γην, τὰ δένδρα μπουμπουκιάζουν, μέ καινούρια δύναμι, οι χυμοί τους γίνονται σέ λίγο λουλούδια, φύλλα και καρποί άργότερα. Όλα τα όντα, σπρωγμένα λές από άγνωστες δυνάμεις και τὰ ένστικτά τους άνοιγονται σέ καινούρια ζωή και μία άνησυχία πληρώνει την άτμόσφαιρα σάν την άναμονή κάποιου μεγάλου γεγονότος. Οι άνθρωποι δεν ξεφεύγουν από την γενική αυτή άναστάτωση, τὰ αισθήματά τους, οι ιδέες τους, όρμητικές ξεδιπλώνονται σάν εύλογια στον Δημιουργό και έλεύθερος άνοιγεται μπροστά τους ο φωτεινός δρόμος της επικοινωνίας μαζί του. Και τó μεγάλο, τó αιώνιο θαύμα, ή άνάστασι όλων συντελείται. Πώς θά μπορούσε όμως νά ξεφύγη από τον υπέρτατο αυτόν νόμο της άνάγκης του φωτός κάθε πνευματική ύπαρξι και ποιά άλλη άνάστασι θά είχε περισσότερη άνάγκη από την άνοιξιάτικη λαμπάδα του Ήλιου, όσο αυτή ή πνευματική που πλησιάζει τις ψυχές στην θεότητα; Πώς θά μπορούσε νά γίνη διαφορετικά την εποχή τούτη που οι άκτίνες του Ήλιου είναι άπεριόριστα ευνοϊκές για όλη την φύσι, χάρις στην θέσι του στό στερέωμα; Πώς λοιπόν θά μπορούσε νά γίνη διαφορετικά και για τον Σωτήρα των ψυχών, που ο ίδιος πραγματικά και συμβολικά είναι πηγή φωτός, ένός ξεχωριστου λαμπριάτικου φωτός και έχει περισσότερο από κάθε άλλον δικαίωμα νά άναστηθή στις πρώτες αυτές άνοιξιάτικες ήλιακές επιδράσεις και μέσα σέ μία χρυση άκτίνα νά φύγη προς τον Δημιουργό Πατέρα Του, για νά δείξη από εκεί άλλη μία φορά στους ανθρώπους, πώς και ο ίδιος ο Θεός δεν ξεφεύγει από τους αιώνιους νόμους της Φύσεως, που είναι παντού οι ίδιοι σ' όλους τους κόσμους του άπειρου.

Ο Χριστός γνώστης του μυστηρίου της Φύσεως και της Ζωής, δεν βρέθηκε έξω από αυτά που συμβαίνουν στην φύσι, όχι μόνον στα θαύματά του, στις πράξεις του, αλλά ούτε και στην διδασκαλία του άκόμη.

Η πίστι Του στην παντοδυναμία του Πατέρα Του και ή συνειδητή ύποταγή Του στό μαρτυρικό πεπρωμένο Του, δείχνουν τή σταθερή έμπιστοσύνη που είχε στη δύναμι του Κυβερνήτου των κόσμων και στους αιώνιους νόμους που τους κυβερνούν. Δεν δειλίασε στον θάνατο, στον παγκόσμιο τούτο νόμο που κυβερνά τις μορφές. Ήξευρε πώς μέσα σέ μία του άνοιξιάτικου Ήλιου άκτίνα θά άναστηθή και θά ξαναγυρίση στον φωτεινό δρόμο του Ούρανού, από τον όποιο θεληματικά ξεκίνησε για νά μās μιλήση από κοντά για τον άλλο πιό τρανό και υπέροχο νόμο της φύσης και του Θεού, την άγάπη!

Όλη η διδασκαλία Του είναι μία σειρά συμβολισμών και ποτέ ο ίδιος δεν μίλησε άπροκάλυπτα παρά μόνον με παραβολές, γιατί ζητούσε από την ανθρωπινή σκέψη να κινηθή λίγο για να τον νοιώση.

Ο ίδιος υπήρξε ένα θαυμαστό σύμβολο υπεροχής και αγάπης. Η γέννησί Του, η ζωή, η βάπτισι και η σύλληψι Του από τους έχθρους Του, η διαδικασία τέλος των ημερών που προηγήθηκαν από τον μαρτυρικό θάνατό Του, η ανάστασί Του έπειτα κοντά στην Έαρινή Ίσημερία, είναι όλα όχι μόνον γεγονότα ιστορικά, αλλά μαζί και μία ιστορία γεμάτη συμβολικές αλήθειες.

Το μυστήριο και η αλήθεια είναι απλά, άλλ' όμως πάντα τὰ καλύπτουν πυκνοί πέπλοι που δύσκολα πολύ ανασύρονται εμπρός στα περιεργα βλήματα μας, και πρέπει ο νού μας και η ψυχή μας να εξαρθη ως την Θεότητα, για να πλησιάση και να νοιώση όλο τούτο τό τέλεια απλό μυστήριο.

ΤΑ ΚΑΒΒΑΛΙΣΤΙΚΑ ΔΟΓΜΑΤΑ (ΠΑΡΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ ΤΩΝ ΚΑΒΒΑΛΙΣΤΩΝ ΤΟΥ ΠΙΚΤΟΡΙΟΥΣ)

1. NOVEM SUM HIERARCHIAE. Έννεα είναι ο αριθμός της ιεραρχίας. Υπάρχουν πνεύματα έξυψωμένα, υπάρχουν τοιαύτα κατώτερα και υπάρχουν επίσης μέτρια. Μεταξύ των έξυψωμένων πνευμάτων, δυνάμεθα να διακρίνωμεν επίσης τὰ πλέον έξυψωμένα, τὰ ὀλιγώτερον έξυψωμένα και ἐκεῖνα που εὐρίσκονται εἰς τό μέσον. Τό αὐτό και γιά τὰ μέτρια πνεύματα και ἐκεῖνα που εὐρίσκονται εἰς τό μέσον. Τό αὐτό και γιά τὰ μέτρια πνεύματα και διά τὰ κατώτερα. Αὐτό μᾶς δίδει τρεῖς τάξεις πνευμάτων και ἑννεά κατηγορίας. Αὐτή ἡ φυσική ἱεραρχία τῶν ἀνθρώπων ἔχει κάμει νά ὑποθέσωμεν διά τῆς ἀναλογίας τὰς τρεῖς γραμμάς και τὰς ἑννεά ἀδελφότητας τῶν ἀγγέλων, κατ' ἀντιστροφὴν δὲ τοὺς τρεῖς κύκλους και τοὺς ἑννεά βαθμοὺς τοῦ σκότους.

2. SCHEMA MIS ERICORDIAM DICIT, SED ET JUDICIUM. Τό θεῖον ὄνομα σημαίνει εὐσπλαχνία, διότι θέλει νά πῆ δικαιοσύνη.

Τό ἄπειρον ἐξασκεῖ τὴν δυνάμιν του ἐπὶ τοῦ περατοῦ και ὀφείλει ἀναγκαιῶς νά τιμωρῆ διά νά διορθῶνῃ και ὄχι διά νά ἐκδικεῖται. Αἱ δυνάμεις τῆς ἀμαρτίας δὲν ξεπερνοῦν αὐτὰς τοῦ ἀμαρτωλοῦ και ἐάν ἡ τιμωρία ἦτο πλέον μεγάλη ἀπὸ τὴν προσβολὴν ὁ τιμωρὸς ἀποβαίνων δῆμιος θά ἦτο ὁ ἀληθὴς ἐγκληματίας, ἐντελῶς ἀσυγχώρητος και ἀξιος μόνον ὁ ἴδιος μῖας αἰωνίας καταδίκης. Ὁ βασανισμένος ὑπερμέτρως, μεγαλωμένος ἀπὸ τό ἄπειρον τῆς βασάνου, θά ἀπέβαινε θεός, και αὐτό οἱ ἀρχαῖοι τό ἔχουν ἀπεικονίσει μὲ τὸν Προμηθεᾶ τὸν ὁποῖον ἀποθανατίζουν τὰ δαγκώματα τοῦ γυπὸς του και ὅστις ὀφείλει νά ἐκθρονίση τὸν Δία.—

3. PECCATUM ADA FUIT TRUCATIO MALCHUTH AL ARBORE SEPHEROTICA. Ἡ ἄμαρτία τοῦ Ἀδάμ εἶναι βασιλεία πού ἔπεσε ἀπὸ τὸ «Σεφίροτικόν» δένδρον. Διὰ νὰ ἔχη μίαν ὑπαρξιν προσωπικὴν καὶ ἀνεξάρτητον ὁ ἄνθρωπος ὤφειλε ν' ἀποσπασθῆ τοῦ θεοῦ. Τοῦτο συμβαίνει στὴν γέννησιν. Ἐνα παιδί πού ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον εἶναι ἓνα πνεῦμα πού ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ θεοῦ διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ γευθῆ τὸν καρπὸν τοῦ δένδρου τῆς ἐπιστήμης καὶ νὰ χαρῆ τὴν ἐλευθερίαν. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς τοῦ δίδει ἓνα σαρκικόν ἔνδυμα. Εἶναι τιμωρημένος εἰς θάνατον διὰ τῆς ἰδίας του γεννήσεως ἢ ὅποια εἶναι τὸ ἄμαρτημά του, ἀλλὰ μὲ αὐτὸ τὸ ἄμαρτημα πού τὸν χειραφετεῖ ὑποχρεώνει τὸν Θεὸν νὰ τὸ ἐξαγοράσῃ καὶ ἀποβαίνει ὁ κατακτητῆς τῆς ἀληθοῦς ζωῆς ἢ ὅποια δὲν ὑπάρχει χωρὶς ἐλευθερίαν.–

4. CUM ARBORE PECCATI DEUS CREAVIT SECNUM. Τὸ δένδρον τῆς ἄμαρτίας, ἔχει γίνει τὸ μέσον (ἐργαλεῖον) τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Τὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου τὸν ἐξασκοῦν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς· ἀλλὰ θὰ τὸν ἔσυρον εἰς τὴν ἀπώλειαν ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ἡ λογικὴ διὰ νὰ τὰ νικᾷ καὶ νὰ τὰ ὑποτάσῃ. Τοιοῦτοτρόπως δημιουργεῖται μέσα του ἡ ἀρετὴ ἢ ὅποια εἶναι ἡ ἠθικὴ δύναμις καὶ οἱ πειρασμοὶ εἶναι ἀναγκαῖοι δι' αὐτό. Διότι ἡ δύναμις παράγεται ἀναλόγως μὲ τὴν ἀντίστασιν. Τοιοῦτοτρόπως κατὰ τὸ SOHAR, ὁ Θεὸς διὰ νὰ δημιουργῆσῃ τὸ σχετικόν ἔχει κάμει μίαν ὀπὴν μέσα εἰς τὸ ἀπόλυτον. Ὁ χρόνος ὁμοιάζει πρὸς ἓνα κοίλωμα μέσα στὴν αἰωνιότητα καὶ ἔχει λεχθῆ μέσα στὴν Βίβλον ὅτι ὁ Θεός, μετενόησε πού ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον. Λοιπὸν ἓνας δὲν μετανοεῖ παρά δι' ἓνα λάθος, καὶ ἡ δημιουργία, διὰ νὰ πούμε ἔτσι, εἶναι ἡ ἄμαρτία του ἰδιοῦ τοῦ Θεοῦ.–

5. MAGNUS AQUILO FONS EST ANIMARUM. Ὁ μέγας βορρᾶς εἶναι ἡ πηγὴ τῶν ψυχῶν. Ἡ ζωὴ ἔχει ἀνάγκην τῆς θερμότητος. Οἱ λαοὶ μεταναστεύουν ἀπὸ τὸν βορρᾶν πρὸς τὴν μεσημβρίαν καὶ αἱ ἀδραεῖς ψυχαὶ ἔχουν διψαν δραστηριότητος. Διὰ νὰ εὔρουν αὐτὴν τὴν ἐνεργητικότητα ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον. Αὗται κρυώνουν εἰς τὴν πρωταρχικὴν τῶν ἀπραξίαν, διότι ἡ δημιουργία τῶν δέν εἶναι ἀποτελειωμένη. Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ συνενεργῆ εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν. Ὁ Θεὸς τὴν ἀρχίζει, ἀλλ' ὁ ἴδιος ὀφείλει ν' ἀποτελειωθῆ. Ἐὰν δὲν ἐγεννᾶτο οὔτε ἀπέθνησκε, θὰ ἔκοιμάτο ἀπορροφημένος εἰς τὴν αἰωνιότητα τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν θὰ ἦτο ποτὲ ὁ κατακτητῆς τῆς ἀτομικῆς του ἀθανασίας.–

6. COELUM EST KETER. Ὁ οὐρανὸς εἶναι τὸ Στέμμα. Οἱ Καββαλισταὶ δὲν ἔχουν ὄνομα διὰ νὰ ὀρίσουν τὸν ὑπέρτατον μονάρχη, δὲν ὀμιλοῦν παρά μόνον διὰ τὸ στέμμα τὸ ὅποιον ἀποδεικνύει τὴν ὑπαρξιν τοῦ βασιλέως καὶ λέγουν ὅτι αὐτὸ τὸ στέμμα εἶναι ὁ οὐρανός.–

7. ANIMAE A TERTIO DUMINE AD QUARTUM DESCENDUNT, INDE AD QUINTAM ASCENDUNT DISS UNUS. POST MORTEM NOCTEM SUBINTRANT. Αἱ ψυχαὶ θυγατέρες τοῦ τρίτου φωτός κατέρχονται μέχρι τοῦ τετάρτου, κατόπιν αὐτὰ ἀνυψῶνται εἰς τὸ πέμπτον καὶ αὐτὸ εἶναι μίαν ἡμέρα. Ὅταν φθάσῃ ὁ θάνατος εἶναι ἡ νύκτα.–

Εἰς τὸν θεόν, ὅπως στὴν ἀνθρωπότητα, ὁ ἀριθμὸς τρία ἐκφράζει τὴν γονιμότητα, τὸν ἔρωτα· εἶναι τὸ τρίτον πρόσωπον ἢ θεία σύλληψις, αὐτὸ εἶναι ποῦ ὁ Καββαλιστὴς θέλει νὰ ἐκφράσῃ μὲ αὐτὸ τὸ τρίτο φῶς, ἀπ' ὅπου κατέρχονται, αἱ ψυχαὶ διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸ τέταρτον, ποῦ εἶναι ἡ φυσικὴ καὶ στοιχειώδης ζωὴ. Ἐκεῖθεν αὐταὶ ὀφείλουν ν' ἀνυψωθοῦν εἰς τὸ πέμπτον ποῦ εἶναι ὁ πενταγράμματος ἀστὴρ, τὸ σύμβολον τῆς πεμπουσίας, τὸ σύμβολον τῆς θελήσεως ποῦ διευθύνει τὰ στοιχεῖα. Κατόπιν συγκρίνει μιαν ὑπαρξιν πρὸς μιαν ἡμέραν ἀκολουθημένην ἀπὸ μιαν νύκτα διὰ νὰ δώσῃ νὰ προαισθανθῶμεν ἓνα ζῦπνημα ἀκολουθούμενον ἀπὸ μιαν νέαν ὑπαρξιν.–

8. SEX DIES GENESEOS SUNT SEX LITTERAE BERESCHITH. Αἱ ἕξ ἡμέραι τῆς Γενέσεως εἶναι τὰ ἕξ γράμματα τῆς λέξεως

9. PARADISUS EST ARBOR SEPHIRICUS. IN MEDIO MAGNUS ADAM EST TIPHERETH. Ὁ παράδεισος εἶναι τὸ σεφirikόν δένδρον· ὁ μέγας Ἀδάμ ὅστις εἶναι εἰς τὸ μέσον εἶναι TIPHERETH. (Σημ. ἰδική μου: τὸ Ὑπέρτατον κάλλος).–

10. QUATUOR FLUMINA EX UNO FONTE. IN MEDIO UNIUS SUNT SEX ET DAT DECEM. Αἱ τέσσαρες πηγαὶ τοῦ παραδείσου ἐξέρχονται ἀπὸ μιαν πηγὴν εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ὑπάρχουν ἕξ καὶ τὸ ὅλον ἀριθμεῖ δέκα.

Αὐτὰ τὰ τρία ἄρθρα σημαίνουν ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ γήινου παραδείσου εἶναι μία ἀλληγορία. Ὁ παράδεισος ὁ γήινος εἶναι ἡ ἀλήθεια ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ περιγραφή τὴν ὅποιαν δίδει ἡ Βίβλος αὐτοῦ τοῦ κήπου περιέχει τοὺς ἱεροὺς ἀριθμοὺς τῆς Καββάλας. Ἡ ἱστορία τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία προηγεῖται τῆς περιγραφῆς τοῦ παραδείσου, εἶναι ὀλιγότερον μία διήγησις παρὰ ἓνα σύμβολον ἐκφράζον τοὺς αἰώνιους νόμους τῆς δημιουργίας τῶν ὁποίων ἡ ἐπιτομὴ (RESUME) περιλαμβάνεται μέσα στὰ ἕξ ἱερογλυφικὰ τῆς λέξεως

(Σημ. ἰδική μου. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 8 δόγμα σημαίνει τὰς γεωλογικὰς περιόδους εἰς τὰς ὁποίας κατὰ ἕξ στάδια ἐξελιίσσεται ἡ ζωὴ. 1η Μαλάκια καὶ ὄστρακόδερμα, 2α Ἴχθεις, 3η Ἐρπετά, 4η Μικρὰ θηλαστικά καὶ πτηνά, 5η θηλαστικά μὲ πλακοῦντα καὶ ἀνώτερα θηλαστικά, 6η Ἀνθρώπος). Ἡ δὲ ἐπιτομὴ τῶν αἰώνιων νόμων τῆς δημιουργίας κατὰ τὴν ἱερογλυφικὴν τῶν γραμμάτων τῆς ἱερᾶς λέξεως τῆς προτάσεως 8 δύναται νὰ ἐκφρασθῇ ἀμυδρότατα ὡς ἐξῆς: ἐκ τοῦ τέλους πρὸς τὴν ἀρχὴν. CAPH = ἡ δύναμις ἢ ὀργῶσα εἰς ὅλα τὰ κοσμικὰ πεδία, διὰ τῆς ὁποίας αὐτὰ ἔχουν σχηματισθῆ καὶ ἔλαβον ὑλικὴν ὑπόστασιν ἢ ὁποία τὰ ζωογονεῖ. Εἶναι τὸ παγκόσμιον δημιουργικόν μέσον καὶ ὁ μέγας μαγικὸς παράγων.– DALETH = Ἡ πραγματοποιήσις, ὁ κόσμος τῶν μορφῶν ποῦ παρουσιάζουν τὰ τέσσαρα στοιχεῖα τῶν ἀρχαίων σοφῶν: Πῦρ, ἀήρ, ὕδωρ καὶ γῆ.– ALEPH = ὁ μέγας ἐξουσιαστής ὁ χειριστὴς τῶν δυνάμεων (CAPH) σύμφωνα μὲ τὰ θεῖα ἀρχέτυπα. Ὁ ἐναρμονίζων τὴν πορείαν τῶν δυνάμεων, ἡ παγκοσμία ἐντελέχεια - ψυχὴ.– SCHIN. Ἡ αἰωνία πείρα τῆς ἐμψυχούσης ἀρχῆς ἐκφραζομένη διὰ τῶν αἰωνίως ἀνανεουμένων ἀρχετύπων, τὸ ἀποτέλεσμα

της εξέλιξεως και τό κίνητρον της εξέλιξεως. Ἡ τελειοποίησις τῶν ὄντων και ὁ ἐξαγνισμός τῶν ἀνθρώπων διά τῶν δοκιμασιῶν. JOD. Ἡ κοσμική τάξις ἐκφράζουσα τήν μεγαλειώδη πραγματοποιήσιν τῆς μεγάλης ἀρμονίας τῶν ἀρχετύπων πού κρατοῦνται εἰς τήν πηγὴν τῶν φυσικῶν δυνάμεων.– Ἡ ἢ πνοή, ἡ διαμορφουμένη και γονιμοποιουμένη πρωθύλη, τό μέρος, τῆς παγκοσμίου δυνάμεως τό ὅποῖον παίζει παθητικόν ρόλον ὁ ἀποτυπωτής και ὁ ἐκτροφεύς τῶν ἐμβρύων και τῶν στοιχειωδῶν ζῶων.–

Τό ὑπ' ἀριθ. 9 δόγμα σημαίνει ὅτι ὁ Παραδείσος εἶναι τό Σεφρικόν δένδρον πού ἐκφράζεται διά τῆς ἀναπτύξεως τῆς σημασίας τῶν 10 ἀριθμῶν ἐκ τῶν δέκα σεφρώθ. Ὁ εἰς τό μέσον του εὐρισκόμενος μέγας Ἀδάμ εἶναι ἡ ζῶσα φύσις, ἡ δραστηρία και αἰωνία κίνησις και ζωὴ τοῦ σύμπαντος. Αὐτή ἡ δύναμις ἡ ζωογονοῦσα τό Πάν τῆς ὁποίας τὰ ἔργα γίνονται ἀντιληπτά εἰς τήν ὑπερτάτην ἀρμονίαν και τό ὑπέροχον κάλλος τῆς δημιουργίας. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος θά ἰσορροπήσῃ εἰς τό μέσον τῆς διασταυρώσεως τῶν ἀντιθέτων δυνάμεων και θ' ἀποκτήσῃ ἐξωτερικόν και ψυχικόν κάλλος, αὐτός θά ἔχῃ μεταφερθῆ εἰς τό μέσον τοῦ παραδείσου, δηλαδή εἰς τήν εὐζωίαν, εἰς τήν ψυχικήν γαλήνην και τήν σοφίαν τοῦ πνεύματος.–

Τό ὑπ' ἀριθ. 10 δόγμα ἐρμηνεύεται ὡς ἐξῆς: Αἱ τέσσαρες πηγαὶ τοῦ Παραδείσου EDEM εἶναι ὁ ὑλικός κόσμος εἰς κάθε του ἐκδήλωσιν, ὁ ἀπτός κόσμος αὐτός ἐξέρχεται ἀπό μίαν πηγὴν, δηλ. ἀπό τήν παγκοσμίαν ἐνέργειαν τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἓνα ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδηλώσεως τῆς. Εἰς τό μέσον αὐτοῦ ὑπάρχουν ἔξ, τουτέστι διά τήν ὑπαρξιν και ἐξέλιξιν τῶν μορφῶν ἀπαιτεῖται ἡ ἀρμονία τῆς ροῆς τῶν δυνάμεων τῆς παγκοσμίου ἐνεργείας. Τό ὅλον γίνεται δέκα, διότι τὰ 10 σεφρώθ εἶναι οἱ παράγοντες τῆς αἰωνίας τάξεως. Ὑπό ἄλλην ἐννοίαν ἀληθεύει ἐπίσης ὅτι εἰς τήν Παγκοσμίαν δύναμιν – ἐνέργειαν ἐγκλείεται τό θεῖον σχέδιον, κοσμικόν ἐμβρυον μέ τὰς ιδιότητας τῶν ὁποίων ἡ ἐπιτομή ὑπάρχει εἰς τήν συμβολικὴν σημασίαν τῶν γραμμάτων τῆς ἱερᾶς λέξεως τοῦ δόγματος ὑπ' ἀριθ. 8.–

11. FACTUM FATUM QUIA FATUM VERBUM EST. Ἐνα πρᾶγμα εἶναι ἓνα πεπρωμένον, διότι ἓνα πεπρωμένον εἶναι ἓνας λόγος (αἰτία).– Ἐνας ὑπερτάτος νοῦς διευθύνει ὅλα και δέν ὑπάρχει ποσῶς τυχαῖον, κάθε τι πού ὑπάρχει ὤφειλε νά ὑπάρχῃ. Κάθε τι πού ἔρχεται, συμβαίνει, ὤφειλε νά ἔλθῃ. Ἐνα πρᾶγμα ἐκπληρωθὲν εἶναι ἀμετάκλητον, ὅπως ὁ προορισμός· ἀλλὰ ὁ προορισμός εἶναι λόγος τῆς ὑπερτάτης διανοίας.–

12. PORT AE JUBILXUM SUNT. Αἱ θύραι εἶναι ἓνας ἰωβιλαῖος.– Ὑπάρχουν κατὰ τοὺς Καββαλιστάς πενήτηντα θύραι τῆς ἐπιστήμης, τουτέστι μία ταξινομήσις γενική ἀπό πέντε σειρές τῶν δέκα ἰδιαιτέρων ἐπιστημῶν πού σχηματίζουν ὅλα ὁμοῦ τήν γενικὴν και παγκοσμίαν ἐπιστήμην. Ὅταν κανεὶς ἔχει διατρέξῃ ὅλας αὐτάς τὰς σειράς, εἰσέρχεται εἰς τὸν ἰωβιλαῖον τῆς ἀληθοῦς γνώσεως εἰκονιζόμενον ἀπό τὸν μέγαν ἰωβιλαῖον πού λαμβάνει χῶραν κάθε πενήντα ἐτη.–

13. ABRAHAM SEMPER VERTIUR AD AUSTRUM. Ὁ Ἀβραάμ στρέφεται πάντοτε εἰς τὸν ἄνεμον τοῦ βορρᾶ.– Τουτέστι πρὸς τὸν ἄνεμον ὅστις

φέρει τήν βροχήν.

Αἱ ἐπιστήμαι τοῦ Ἀβραάμ, τουτέστιν τῆς Καββάλας, εἶναι ἐπιστήμαι πάντοτε γόνιμοι. Ὁ Ἰσραήλ εἶναι ὁ λαός τῶν πραγματικῶν ἰδεῶν καί τῆς παραγωγικῆς ἐργασίας. Διατηρῶν τήν ἀποθήκην τῆς ἀληθείας ὑποφέρον με μίαν θαυμασίαν ὑπομονήν, ἐργαζόμενος με μίαν σπανίαν ὀξύνοϊαν καί μίαν ἀκούραστον ἐπιδεξιότητα, ὁ λαός τοῦ Θεοῦ ὀφείλει νά κατακτήσῃ τόν κόσμον.—

14. PER ADDITIONEM HE ABRAHAM GENUIT. Μέ τήν πρόθεσιν τοῦ HE ὁ ABRAHAM ἀπέβη πατήρ. Ὁ Ἀβραάμ ὠνομάζετο κατ' ἀρχάς ABRAM. Ὁ Θεός ἐπρόσθεσε, λέγει ἡ Βίβλος ἓνα HE εἰς τό ὄνομα τοῦ ἀγγέλωντός του ὅτι θά ἦτο ὁ πατήρ τοῦ πλήθους. Τό HE εἶναι τό θηλυκόν γράμμα τοῦ θεοῦ τετραγραμμάτου. Ἀναπαριστᾷ τόν λόγον καί τήν γονιμότητά του, εἶναι τό ἱερογλυφικόν σημεῖον τῆς πραγματοποιήσεως. Τό δόγμα τοῦ Ἀβραάμ εἶναι ἀπόλυτον καί ἡ ἀρχή του οὐσιωδῶς σημαντική. Οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τήν θρησκείαν δέν ὄνειρεύονται, σκέπτονται καί ἡ δρᾶσις των τεινεῖ διαρκῶς εἰς τόν πολλαπλασιασμόν, τόσον τῆς οἰκογενείας ὅσο καί τῶν ἀγαθῶν τά ὁποῖα διατηροῦν εἰς τήν οἰκογένειαν καί τῆς ἐπιτρέπουν νά αὐξάνη.—

15. OMNES ANTE MOSEM PER UNICORNEM PROPHETAVERUNT. Ὅλοι οἱ προφῆται πού ἤλθαν πρό τοῦ Μωϋσέως ἔχουν κρίνει με τό «μονοκέρατον».— Τουτέστιν εἶδαν μόνον μίαν πλευράν τῆς ἀληθείας. Τό κέρατον, εἰς τόν ἐβραϊκόν συμβολισμόν σημαίνει τήν δύναμιν καί προπατός τήν δύναμιν τῆς σκέψεως.

Τό μονοκέρατον, ζῶον μυθολογικόν πού ἔχει ἓνα μόνον κέρατον εἰς τό μέσον τοῦ μετώπου, εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ ἰδεώδους ὁ ταῦρος ἀπεναντίας ἢ τό χερουβείμ (CHEROB) εἶναι τό σύμβολον τῆς δυνάμεως πού βρίσκεται μέσα στήν πραγματικότητα. Διά τοῦτο ἀκριβῶς ὁ Ζεὺς, ὁ Ἄμμων, ὁ Ὅσιρις, ἡ Ἴσις, ἀναπαριστανται με δύο κέρατα εἰς τό μέτωπον· διά τοῦτο καί ὁ Μωϋσῆς ἐπίσης εἰκονίζεται με δύο κέρατα, ἐκ τῶν ὁποίων τό ἓν εἶναι ἡ σάλπιγξ τοῦ Λόγου καί τό ἄλλον τό κέρατον τῆς ἀφθονίας.—

16. MAS ET FEMINA SUNT TIPHERETH ET MALCHUTH. Ὁ ἄνδρας καί ἡ γυναῖκα εἶναι τό κάλλος τοῦ θεοῦ καί τό βασιλεῖόν του.— Τό κάλλος ἀποκαλύπτει τόν θεόν. Ἡ φύσις ἀποδεικνύεται κόρη τοῦ Θεοῦ, διότι εἶναι ὠραία. Λέγουν ὅτι τό ὠραῖον εἶναι ἡ λάμψις τοῦ ἀληθοῦς καί αὐτή ἡ λάμψις φωτίζει τόν κόσμον, αὐτή εἶναι ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεώς του. Αὐτό τό ὠραῖον εἶναι τό ἰδεῶδες, ἀλλ' αὐτό τό ἰδεῶδες δέν εἶναι ἀληθές παρά εἰς τόν βαθμόν πού πραγματοποιεῖται. Τό θεῖον ἰδεῶδες εἶναι ὡσάν ὁ σύζυγος τῆς φύσεως, εἶναι αὐτό πού τήν καθιστᾷ ἐρωτευμένην καί τήν κάμνει ν' ἀποβῇ μητέρα.—

17. COPULA CUM TIPHERETH ET GENERATIO TUA BENEDICETUR. Νυμφεύσου τό ὑπέρτατον κάλλος καί ἡ παραγωγή θά εἶναι εὐλογημένη. Ὅταν ὁ γάμος εἶναι ἅγιος, οἱ ἀπόγονοι θά εἶναι ἅγιοι. Τά τέκνα γεννῶνται ἰδιότροπα, ὅταν ἔχουν συλληφθῆ εἰς τήν ἁμαρτίαν. Πρέπει ν' ἀνυψώνομεν καί νά ἐξευμενίζωμεν τόν ἔρωτα διά νά καθαριάζωμεν τόν γάμον.

Όταν τὰ ἀνθρώπινα ὄντα πλησιάζουν τὸ ἓν τὸ ἄλλον μὲ ἓνα ἔνστικτον κοινόν μὲ τὰ ζῶα, θὰ γεννήσουν ζῶα ὑπὸ μορφὴν ἀνθρωπίνη. Ὁ ἀληθὴς γάμος ἐνώνει ταυτοχρόνως τὰς ψυχὰς, τὰ πνεύματα καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ παιδιά πού θὰ προέλθουν ἐκ τούτου θὰ εἶναι εὐλογημένα.

18. DAEMON EST DEUS INVERSUS. Ὁ διάβολος εἶναι θεὸς ἀναποδογυρισμένος. Ὁ διάβολος δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἀντίθεσις τοῦ Θεοῦ, καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ ἔχη μίαν πραγματικὴν ὑπαρξιν, ὁ Θεὸς ἀσφαλῶς δὲν θὰ ὑπῆρχε. Ὁ διάβολος εἶναι ψεύστης καθὼς ὁ πατέρας του, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς. Λοιπὸν ποίος εἶναι ὁ πατέρας τοῦ διαβόλου; Ὁ πατὴρ τοῦ διαβόλου εἶναι τὸ ψεῦδος. Ὁ διάβολος ἀρνεῖται ἐκεῖνο πού ὁ Θεὸς βεβαιώνει. Ἡ συνέπεια τούτου εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς ἀρνεῖται ὅτι τολμᾷ νὰ βεβαιώνη ὁ διάβολος. Ὁ διάβολος βεβαιώνει τὴν ἴδιαν του ὑπαρξιν, ὁ Θεὸς κάμνων πάντοτε νὰ θριαμβεύῃ τὸ καλὸν διδὲι εἰς τὸν Σατανάν μίαν αἰώνιαν διάψευσιν.

19. DUO ERUNT UNUM. QUO OB INTRA EST FIET EXTRA ET NOX SICUT DIES ILLUMINOBITUR. Τὰ δύο κάμνουν μόνον ἓνα. Αὐτὸ πού εἶναι ἔσωθεν θὰ παραχθῇ ἔξωθεν καὶ ἡ νύκτα θὰ φωτισθῇ καθὼς καὶ ἡ ἡμέρα. Ὁ Θεὸς καὶ ἡ φύσις, ἡ ἐξουσία καὶ ἡ ἐλευθερία, ἡ πίστις καὶ ἡ λογικὴ, ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀρχαὶ αἰώνιαι τῶν ὁποίων δὲν ἐπετεύχθη ἡ συμφιλίωσις. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις καὶ ἐφ' ὅσον δὲν δύνανται νὰ αὐτοκαταστρέφονται, πρέπει καὶ καλὰ νὰ συμφιλώνονται. Τὸ μέσον νὰ τὰς συμφιλώνομεν εἶναι νὰ τὰς διακρίνωμεν καλὰ καὶ νὰ τὰς ἰσορροπώμεν τὴν μίαν διὰ τῆς ἄλλης. Τὸ σκότος εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τὸ φῶς. Αἱ νύκτες καθορίζουν καὶ μετροῦν τὰς ἡμέρας. Ἡ γυναῖκα νὰ μὴ ζητᾷ νὰ γίνῃ ἄνδρας καὶ ὁ ἄνδρας νὰ μὴ ὑπεισέρχεται ποτέ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς γυναικός, καὶ οἱ δύο νὰ ἐνώνονται διὰ νὰ συμπληρώνονται.

Ὅσον περισσότερον ἡ γυναῖκα παραμένει γυναῖκα, τόσον περισσότερον ἀξίζει τὸν ἔρωτα τῆς γυναικας· ὅσον περισσότερον ὁ ἄνδρας εἶναι ἄνδρας, τόσον περισσότερον ἐμπνέει ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν γυναῖκα. Ἡ λογικὴ εἶναι ὁ ἄνδρας, ἡ πίστις εἶναι ἡ γυναῖκα. Ὁ ἄνδρας ὀφείλει ν' ἀφήνῃ εἰς τὴν γυναῖκα τὰ μυστήριά της, ἡ γυναῖκα ὀφείλει ν' ἀφήνῃ εἰς τὸν ἄνδρα αὐτὴν τὴν ἀνεξαρτησίαν πού ἀγαπᾷ νὰ τοῦ καθιερώνη. Νὰ μὴ ἐξετάζῃ ὁ πατέρας ποτέ τὰ δικαιώματα τῆς γυναικας εἰς τὴν μητρικὴν τῆς δικαιοδοσίαν, ἀλλὰ καὶ ἡ μητέρα νὰ μὴ ἐπιβουλεύεται ποτέ τὴν πατρικὴν κυριαρχίαν τοῦ ἀνδρός. Ὅσον περισσότερον σέβονται ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, τόσον περισσότερον στενωῶς ἐνώνονται. Ἴδου ἡ λύσις τοῦ προβλήματος.

20. POENITENTIA NON EST VERBUM. Μετανῶ δὲν θὰ πῆ ἐνεργῶ.- Ἡ ἀληθὴς μετάνοια δὲν συνίσταται οὔτε εἰς τὴν μεταμέλειαν οὔτε εἰς τὰ δάκρυα. Ὅταν παρατηροῦμεν ὅτι κακοποιούμεν, πρέπει νὰ μεταστρεφώμεθα ἀμέσως καὶ νὰ εὐεργετοῦμεν. Πρὸς τί καλόν, ἐάν ἔχω πάρῃ ἓνα ψευδῆ δρόμον, νὰ κτυπῶ τὸ στήθος μου καὶ νὰ κάθωμαι νὰ κλαίω καθὼς ἓνα παιδί καὶ καθὼς ἓνας δειλός; Πρέπει νὰ ξαναγυρίσω ὀπίσω καὶ νὰ τρέχω νὰ ξανακερδίσω τὸν καιρὸν πού ἔχασα.-

21. EXCELCI SUNT AQUA AUSTRALIS ET IQNIS SEPTEMTRIONALIS ET PRAEFECTI CORUM SILE. Τό νερό είναι ή βασιλισσα στήν Μεσημβριαν και τό πῦρ στόν Βορράν. Φύλαξε σιωπήν επί τοῦ μυστικοῦ τούτου. Ἄς φυλάξωμεν σιωπήν ἐφόσον οἱ διδάσκαλοι τό διατάσσουν. Ἄς προσθέσωμεν μόνον εἰς τόν τύπον των αὐτά ἐδῶ τά ὁποῖα δύνανται νά χρησιμεύσουν εἰς τήν ἐξήγησίν του. Ἡ ἄρμονία προέρχεται ἐκ τῆς ἀναλογίας τῶν ἀντιθέτων. Τά ἐνάντια κυβερνῶνται διά τῶν ἐναντίων διά μέσου τῆς ἄρμονιας. Ὁ βασιλεύς τῶν ἄρμονιῶν εἶναι ὁ κύριος τῆς φύσεως.-

22. IN PRINCIPIO, ID EST IN CHOCMACH. Εἰς τήν ἀρχήν τουτέστι διά τῆς σοφίας. Ἡ σοφία εἶναι ή ἀρχή παντός πού ὑπάρχει αἰωνίως, τό κάθε τί ἀρχίζει και τελειώνει δι' αὐτῆς, και ὅταν ή ἱερά γραφή ὀμιλεῖ περι μιᾶς ἀρχῆς, αὐτή σημαίνει τήν αἰωνίαν σοφίαν. Εἰς τήν ἀρχήν ἦτο ὁ Λόγος, τουτέστι στήν αἰωνία σοφίαν ἦτο ὁ Λόγος. Τό νά ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Θεός ἔπειτα ἀπό μιαν αἰωνιότητα ἀδρανεῖας ἀπεφάσισε νά δημιουργήση, εἶναι τό αὐτό μέ τό νά ὑποθέσωμεν δύο παμμεγίστους παραλογισμούς: 1ον. Μίαν αἰωνιότητα πού τελειώνει. 2ον. Ἐνα Θεόν πού ἀλλάσσει. Ἡ λέξις BERESCHITH ή ὁποῖα ἀρχίζει τήν Γένεσιν σημαίνει γραμματικῶς ἐντός τῆς κεφαλῆς ἢ διά τῆς κεφαλῆς, τουτέστιν μέσα εἰς τήν σκέψιν ἢ διά τῆς σκέψεως, τό ὁποῖον εἰς τόν Θεόν εἶναι ή αἰωνία σοφία.

23. VIAE AETERNITATIS SUNT TRIGINTA DUO. Ὑπάρχουν τριάκοντα - δύο δρόμοι που ὀδηγοῦν εἰς τό Αἰώνιον. Αὐτοὶ οἱ τριανταδύο δρόμοι εἶναι οἱ δέκα ἀριθμοὶ και τά 22 γράμματα. Εἰς τοὺς δέκα ἀριθμούς ταιριάζουν (SERATTACHENT) ἰδέαι ἀπόλυτοι ὅπως ή ἐνότης τοῦ ὄντος εἰς τό δύο, ή ἰσορροπία εἰς τό τρία, ή παραγωγικότης κ.λπ. Τά γράμματα ἀναπαριστοῦν τοὺς ἀριθμούς εἰς τοὺς Ἑβραίους, και αἱ συνθέσεις τῶν γραμμάτων διδουν συνθέσεις ἀριθμῶν, ἐπίσης δέ ἰδεῶν αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦν μέ ἀκριβειαν τὰς ἐξελίξεις τῶν ἀριθμῶν· αὐτό κάμνει τήν ἀπόκρυφον ἐπιστήμην ἀκριβῆ, πού θά μπορούσαμε νά τήν καλέσωμεν ἀριθμητικὴν τῆς σκέψεως. Τό ἀπόκρυφον βιβλίον πού χρησιμεύει εἰς τὰς συνθέσεις αὐτὰς εἶναι τό Ταρώ, ἀποτελούμενον ἀπό 22 εἰκόνας ἀλληγορικὰς τῶν γραμμάτων και τῶν ἀριθμῶν και ἀπό τέσσαρες σειρές ἀπό δέκα φερουσας τὰ ἀνάλογα σύμβολα μέ τὰ τέσσερα γράμματα τοῦ θεοῦ ὀνόματος, τό τετραγραμματικόν σχέδιον (σχῆμα). Αὐταὶ αἱ σειραὶ δύνανται νά καταρτιστοῦν καθεμία εἰς ἐννέα ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχουν πράγματι, παρὰ ἐννέα ἀριθμοὶ, και ή δεκάς εἶναι ή ἐπανάληψις τῆς μονάδος. Τέσσαρες φορές ἐννέα διδουν τριάντα ἐξ, ἀριθμὸς τῶν φυλακτῶν τοῦ Σολομῶντος, και ἐπί ἐκάστου φυλακτοῦ ὑπῆρχαν δύο μυστηριώδη ὀνόματα, αὐτό πού διδὲι τὰ ἐβδομήντα δύο ὀνόματα τοῦ SHEMA HUMPHORASCH.

Ὁ M. DE MIRVILLE ἐρωτᾷ ἐάν πιστεύωμεν ὅτι τό TAROT μέ τὰς εἰδωλολατρικὰς εἰκόνας εἶναι τό SHEMA HUMPHORASCH τῶν ραββινῶν. Δέν θέλωμεν νά τό βεβαιώσωμεν εἰς κανένα. Εἴμεθα εἰς θέσιν νά τό ἀποδείξωμεν εἰς ἐκεῖνον πού θά θελήσῃ νά κάμῃ τόν κόπον νά σπουδάσῃ

μαζί μας. Είναι αληθές δέ ότι οι εικόνες αι ειδωλολατρικαί (PAIENNES), αιγυπτιακά κ.λπ. δέν ανήκουν εις τήν ιουδαϊκήν ὀρθοδοξίαν. Τό TAROT ὑφίσταται εις τās Ἰνδίας, εις τήν Αἴγυπτον τό αὐτό καί στήν Κίνα τόν ἴδιον καιρόν πού ὑπάρχει εις τούς Ἑβραίους. Ἐκεῖνο πού ἐφθασε μέχρις ἡμῶν εἶναι τό TAROT τῶν Σαμαριτῶν. Αἱ ἰδέαι εἶναι ιουδαϊκαί, ἀλλά τὰ σύμβολα εἶναι βεβηλωμένα καί ταιριάζουν περισσότερον εις τὰ ιερογλυφά τῆς Αἴγυπτου καί τοῦ μυστικισμοῦ τῶν Ἰνδιῶν.

24. JUSTI AQUAE, DEUS MARE. Οἱ δικαιοὶ εἶναι τὰ ὕδατα, ὁ Θεός εἶναι ἡ θάλασσα. Ὅλα τὰ νερά πηγαινουν εις τήν θάλασσαν καί ὅλα ἔρχονται ἀπ' αὐτήν, ἀλλ' ὅλα τὰ νερά δέν εἶναι ἡ θάλασσα. Τοιοῦτοτρόπως, τὰ πνεύματα ἔρχονται ἀπό τόν Θεόν καί ἐπιστρέφουν εις τόν Θεόν, ἀλλά δέν εἶναι Θεός. Τό παγκόσμιον πνεῦμα, τό ζῶν σύμπαν, τό εἶδωλον τοῦ πανθεισμοῦ δέν εἶναι Θεός. Τό ἄπειρον ἔμψυχον ὄν ἀπό μίαν ζωὴν ἄπειρον ἀποκαλύπτει τόν Θεόν καί δέν εἶναι Θεός. Ὡς ἀρχή τοῦ ὄντος καί τῶν ὄντων, ὁ Θεός δέν θά ἡδύνατο ν' ἀφομοιωθῆ οὔτε μέ τό ὄν οὔτε μέ κανέν ἀπό τὰ ὄντα. Τί εἶναι λοιπόν ὁ Θεός; Εἶναι τό ἀκατάληπτον ἄνευ τοῦ ὁποίου κανένας δέν ἐννοεῖ οὐδέν. Εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἡ πίστις βεβαιώνει χωρίς νά τό βλέπῃ, διά νά δώσῃ μίαν βásiν εις τήν ἐπιστήμην. Εἶναι τό ἀόρατον φῶς τοῦ ὁποίου εἶναι σκία κάθε φῶς ὄρατον. Εἶναι ἐκεῖνο πού τό ἀνθρωπίνον πνεῦμα ὄνειρεύεται αἰώνως αἰσθανόμενος (ὁ ἄνθρωπος) ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι τό ὄνειρον τοῦ ὄνειρου του. Ὁ ἄνθρωπος κάμνει τόν Θεόν κατ' εἰκόνα του καί καθ' ὁμοίωσίν του καί ἐγγράφει: Ἐτοι μέ εἶχε κάμει ὁ Θεός. Ἐτοι ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος. Ἐτοι ὁ ἄνθρωπος γίνεται Θεός. Ἄς ζητῶμεν τόν Θεόν μέσα εις τήν ἀνθρωπότητα, καί θά εὔρωμεν τήν ἀνθρωπότητα μέσα εις τόν Θεόν.

25. ANGELI APPARENTIARUM SUNT VOLATILES COELI ET ANIMANTIA. Τὰ πτηνά τοῦ οὐρανοῦ καί τὰ ζῶα τῆς γῆς εἶναι οἱ ἄγγελοι τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς.

Τὰ ζῶα εἶναι ἀπλοϊκά (εις τήν νόησιν) καί ζοῦν μίαν ζωὴν μοιραίαν· εἶναι οἱ σκλάβοι τῆς ἐξωτερικῆς καί κατωτέρας φύσεως, καθὼς οἱ ἄγγελοι εἶναι οἱ ὑπῆρέται τῆς θείας καί ὑπερτέρας φύσεως· φέρουν τās ἀναλυτικὰς εἰκόνας τῆς σκέψεως ἡ ὅποια συντίθεται εις τόν ἄνθρωπον· ἀναπαριστοῦν τās εἰδικοποιημένας δυνάμεις τῆς φύσεως· ἔχουν ἔλθει εις τόν κόσμον διά ν' ἀναγγεῖλουν εις τόν κόσμον τήν προσεχῆ ἔλευσιν τοῦ ἀνθρώπου, καί εἶναι οἱ βοηθητικοὶ τοῦ σώματός του καθὼς οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ εἶναι οἱ βοηθητικοὶ τῆς ψυχῆς του. Ὅτι εἶναι ἄνω εἶναι καθὼς ἐκεῖνο πού εἶναι κάτω καί ἐκεῖνο πού εἶναι κάτω εἶναι καθὼς ἐκεῖνο πού εἶναι ἄνω. Ἡ ἀκολουθία διαθέτει τήν ἄρμονίαν καί ἡ ἄρμονία προέρχεται ἐκ τῆς ἀναλογίας τῶν ἀντιθέτων.

26. LITTERAE NOMINIS SUNT DANIELIS REGNA. Τὰ γράμματα τοῦ τετραγραμμάτου εἶναι τὰ βασιλεία τοῦ Δανιήλ. Τὰ ζῶα τοῦ Ἰεζεκιήλ εἰκονίζου τās οὐρανίους δυνάμεις καί ἐκεῖνα τοῦ Δανιήλ ἀναπαριστοῦν τās γῆνιους δυνάμεις. Εἶναι τέσσαρα σύμφωνα μέ τόν ἀριθμόν τῶν στοιχείων τῆς φύσεως καί τῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος. Ὁ Παράδεισος τοῦ Μωϋσέ-

ως, κήπος κυκλικός διηρημένος εις τέσσαρα παρά τεσσάρων ποταμῶν πού τρέχουν ἀπό κεντρικὴν πηγὴν ἢ κυκλικὴ πεδιάς τοῦ Ἰεζεκιήλ (CIRCUM DUXIT ME IN GORO) ζωογονουμένη ἀπὸ τοὺς τέσσαρας ἀνέμους, καὶ ὁ ὠκεανὸς τοῦ Δανιήλ τοῦ ὁποῖου ὁ κυκλικὸς ὀρίζων διαχωρίζεται ἀπὸ τέσσαρα ζῶα, εἶναι σύμβολα ἀνάλογα τὰ μὲν μὲ τὰ δὲ καὶ περιεχόμενα μέσα εἰς τὰ τέσσαρα ἱερογλυφικά τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα τοῦ Ἰεχωβά.

27. ANGELUS SEX ALAS HABENS NON TRANSFORMATUR. Ὁ ἄγγελος ὅστις ἔχει ἕξ πτέρυγας δὲν μεταμορφώνεται ποτέ. Τὸ τελείως ἰσοροπημένον πνεῦμα δὲν ἀλλάζει πλέον. Οἱ συμβολικοὶ οὐρανοὶ εἶναι τρεῖς τὸν ἀριθμὸν: Ὁ θεὸς οὐρανός, ὁ φιλοσοφικὸς οὐρανός καὶ ὁ φυσικὸς οὐρανός. Αἱ πτέρυγες τῆς ἀληθοῦς θεωρίας, αὐταὶ τῆς φωτισμένης σκέψεως καὶ αἱ τῆς ἐπιστήμης πού εἶναι σύμφωνος μὲ τὸ ὄν, ἰδοὺ αἱ ἕξ πτέρυγες πού δίδουν τὴν σταθερότητα εἰς τὰ πνεύματα καὶ τὰ ἐμποδίζουν νὰ μετατρέπονται.

28. LITTERAE SUNT HIEROGLYPHICAE IN OMNIBUS. Τὰ ἱερὰ γράμματα εἶναι πλήρη ἱερογλυφικά, πού ἐκφράζουν ὅλας τὰς ἰδέας. Κατὰ τρόπον ὥστε μὲ τοὺς συνδυασμοὺς αὐτῶν τῶν γραμμάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐπίσης ἀριθμοὶ, νὰ ἐπιτυγχάνονται συνδυασμοὶ ἰδεῶν πάντοτε νέων καὶ κανονικῶς ἀκριβεῖς καθὼς αἱ ἀριθμητικαὶ πράξεις, πρᾶγμα πού εἶναι τὸ μεγαλύτερον θαῦμα καὶ ἡ ὑπερτάτη δύναμις τῆς Καββαλιστικῆς ἐπιστήμης.

29. ABSCONDE FACIEM TUAM ET ORA. VOILE TA FACE PONR PRIER. Εἶναι ἡ χρῆσις τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι διὰ νὰ προσευχηθοῦν μὲ μεγαλύτεραν περισυλλογὴν, περικαλύπτουν τὴν κεφαλὴν των μ' ἓνα πέπλον πού τὸν λέγουν τάλιθ. Αὐτὸ τὸ πέπλον ἔχει τὴν καταγωγὴν τοῦ ἐξ Αἰγύπτου καὶ ὁμοιάζει μὲ τὸ τῆς Ἰσιδος. Σημαίνει ὅτι τὰ ἅγια πρέπει ν' ἀποκρύπτονται ἀπὸ τοὺς βεβήλους καὶ ὅτι ἕκαστος δὲν πρέπει παρὰ μόνον εἰς τὸν Θεὸν νὰ ἐμπιστεύεται τὰς μυστικὰς σκέψεις τῆς καρδίας του.

30. NULLA RES SPIRITUALIS DESCENDIT SINE INDUMENTO. Τὸ πνεῦμα δὲν κατέρχεται ποτέ χωρὶς ἔνδυμα. Τὰ ἐνδύματα τοῦ πνεύματος εἶναι ἀνάλογα πρὸς τὸ μέσον τὸ ὁποῖον διασχίζει. Καθὼς ἡ ἐλαφρότης ἢ ἡ βαρύτης τῶν σωμάτων τὰ κάμνει ν' ἀνέρχονται ἢ νὰ κατέρχονται, ἔτσι τὸ πνεῦμα ἐνδύεται διὰ νὰ κατέλθῃ καὶ ἐκδύεται διὰ ν' ἀνέλθῃ. Δὲν θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ζήσωμεν μέσα εἰς τὸ νερό, καὶ τὰ πνεύματα ἀπηλλαγμένα γῆινων σωμάτων δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ζήσουν μέσα εἰς τὴν ἀτμόσφαιράν μας, καθὼς τὸ ἔχομεν ἀλλοῦ ἐπαναλάβει.

31. EXTRINSEONS TIMOR EST INFERIOR AMORE, SED INTRINSECUS SUPERIOR. Ἐξωτερικῶς ὁ φόβος εἶναι κατώτερος τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ ἐσωτερικῶς ἡ ἀγάπη εἶναι ἀνωτέρα τοῦ φόβου. Ὑπάρχουν δύο φόβοι, ὁ φιλοκερδῆς φόβος καὶ ὁ ἀφιλοκερδῆς, ὁ φόβος τῆς τιμωρίας καὶ ὁ φόβος τοῦ κακοῦ. Λοιπὸν ὁ φόβος τοῦ κακοῦ ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς δικαιοσύνης, ἐντελῶς καθαρὸς καὶ ἀνιδιοτελής, εἶναι περισσότερον

εύγενής από τήν ιδιοτελή αγάπη εκείνων πού κάμνουν τό καλόν διά τήν προσέλκυσιν τῶν ἀνταμοιβῶν.

32. NASUS DISCERNIT PROPRIETATES. Ἡ μύτη διαγιγνώσκει τās ιδιότητας. Εἰς τόν συμβολισμόν τοῦ Ζοχάρ ἡ θεία μεγαλοψυχία εἰκονίζεται ἀπό τό μήκος τῆς ρινός τό ὅποιον δίδει εἰς τήν ἀλληγορικὴν τοῦ Θεοῦ εἰκόνα. Ἡ ἀνθρωπότης ἀπεναντίας παρίσταται μέ μιαν βραχεῖαν μύτην, διότι ἐννοεῖ ὀλίγον καί ἐρεθίζεται εὐκόλως. Σέ σὺλ κοινόν νά ἔχη κανεῖς μύτη σημαίνει ἰκανότητα εἰς τήν κρίσιν καί εὐκοσμίαν εἰς τήν ἀγωγὴν τοῦ βίου. Ἡ ὄσφρησις τοῦ κυνός εἶναι ἓνα εἶδος μαντείας. Πρω-αισθάνομαι σημαίνει κατὰ τινα τρόπον ὄσφραϊνομαι.

33. ANIMA BONA, ANIMA NOVA FILIA ORIENTIS. Ἡ καλὴ ψυχὴ εἶναι μία νέα ψυχὴ που ἔρχεται ἐξ ἀνατολῶν. Ὑπάρχουν δύο καλωσύνες: Ἡ ἐμφυτὴ καλωσύνη πού εἶναι ἡ ἀθωότης καί ἡ ἐπικτητος πού εἶναι ἡ ἀρετή. Ἡ νέα ψυχὴ, κόρη τῆς Ἀνατολῆς, εἶναι καθαρὰ καθὼς ἡ ἡμέρα πού ἐγείρεται, ἀλλ' αὐτὴ ὀφείλει νά διασχίσῃ τήν δοκιμασίαν ὅπου τό ἄδολον αὐτῆς θά τελειώσῃ, κατόπιν αὐτὴ θά ὤφειλε νά καθαρῶσθῃ διὰ τῆς θυσίας. Τοῦτο θά γίνῃ μέσα εἰς μιαν ἢ εἰς πολλὰς ἐνσάρκωσεις: Αὐτό μᾶς εἶναι δύσκολον νά τό γνωρίζομεν· προσθέτομεν ὅτι οἱ Καββαλισταὶ τῆς πρώτης τάξεως δέν τās ἔχουν ποτέ ὑποθέσει. Εἰς τήν θέσιν τῶν μετενσάρκωσεων ὑποθέτουν τήν ἐμβρύωσιν, τουτέστι τήν ἐσωτερικὴν ἔνωσην δύο ψυχῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἄφησε τόν κόσμον αὐτόν (ἀπέθανε) καί ἡ ἄλλη (ζει) ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς· ἐκεῖνος ὅστις εἶναι νεκρὸς ἔχει ἀκόμη νά ἐκπληρώσῃ καθήκοντα ἐπὶ τῆς γῆς καί κάμνει τοῦτο μέ τήν μεσολάβησιν τοῦ ζῶντος. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον αἱ προσωπικότητες μένουں ἀθικτες, καί ὁ Ἥλιος χωρὶς νά πάυσῃ νά εἶναι Ἥλιος, δύναται νά ξαναζῆσῃ μέσα στόν Ἰωάννην τόν βαπτιστήν. Διὰ τοῦτο ὁ Μωϋσῆς καί ὁ Ἥλιος ἐμφανίζονται εἰς τό Θαβώρ (THABOR) ὡς πάρεδροι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἀλλὰ νά ποῦμε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο μία ἐνσάρκωσις τοῦ Μωϋσέως, θά ἦτο νά ἐκμηδενίσωμεν ἢ τήν προσωπικότητα τοῦ Μωϋσέως ἢ τήν προσωπικότητα τοῦ Ἰησοῦ.

34. ANIMA PLENA SUPERIORI CONJUNJITUR. Ὄταν μία ψυχὴ εἶναι πλήρης ἐνοῦται μέ μιαν ψυχὴν ἀνωτέραν. Αἱ ψυχαὶ ἐνοῦνται διὰ τῆς σκέψεως καί διὰ τῆς ἀγάπης χωρὶς νά τās ἐμποδίζουν διαστήματα. Ἀπὸ ἥλιον εἰς ἥλιον, ἀπὸ σύμπαν εἰς σύμπαν, αὐταὶ δύναται ὄχι μόνον νά ἐπικοινωνοῦν ἀλλὰ νά παρουσιάζονται αἱ μὲν εἰς τās δέ. Τοιοῦτοτρόπως ἐκπληροῦνται κατὰ τοὺς ραββίνους τὰ δύο φαινόμενα τῆς ἐμβρυώσεως (EMBRIONNAT) καί τῆς προστασίας. Ἐχομεν εἰπῆ τί ἐννοοῦμεν διὰ τῆς ἐμβρυώσεως. Ἡ προστασία (PROTECTORAT) εἶναι ἡ συνδρομὴ μίας ψυχῆς ἀπολυτρωμένης, ἡ ὁποία βοηθεῖ μιαν ψυχὴν πού εὐρίσκεται εἰς θλίψιν, ἢ κοιμήσις ἐνός πνεύματος μαχητικοῦ ἀπὸ ἓνα πνεῦμα ἐνδοξον καί θριαμβεῦον· μέ ἄλλους λόγους ἢ συνδρομὴ ἐνός ἀγίου ὁ ὁποῖος γίνεται ὁ φύλαξ ἀγγελος ἐνός δικαίου. Αὐταὶ αἱ ὑποθέσεις εἶναι παρηγορητικαὶ καί ὠραῖαι· αὐτὸ δυνάμεθα νά ποῦμε, ὅτι προκύπτουν ἀπὸ τό δόγμα τῆς ἀλληλεγγύης τῶν ψυχῶν ἐξαγόμενον ἐκ τῆς δημιουργίας των καί τῆς ὁμαδικῆς των υπάρξεως.—

35. POST DEOS REX VERUS REGNABIT SUPER TERRAM. Ὅταν δὲν θά υπάρχουν πλέον ψευδεῖς θεοὶ ἕνας ἀληθῆς βασιλεὺς θά βασιλεύσῃ ἐπὶ τῆς γῆς.–

Ἡ εἰδωλολατρεία εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ αὐθαιρέτου δεσποτισμοῦ, καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτοῦ τοῦ κόσμου ἔχουν γίνεῖ κατ' εἰκόνα τῶν θεῶν ποῦ λατρεύει ἡ γῆ. Ἐνας θεὸς ποῦ τιμωρεῖ αἰωνίως ὄντα ποῦ τελειώνουν ἀφοῦ τὰ ἔχει δημιουργήσῃ εὐθραυστα καὶ τοὺς ἔχει ἐπιβάλεῖ ἕναν νόμον ποῦ ἔρχεται ἀντίθετος πρὸς ὅλας τὰς ροπὰς τῆς φύσεώς των, χωρὶς αὐτὸς ὁ νόμος μάλιστα νὰ εἶναι φωτεινὰ δημοσιευμένος δι' ὅλους, αὐτὸς ὁ θεὸς ἐπιτρέπει ὅλας τὰς βαρβαρότητας τῶν αὐτοκρατόρων. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι θ' ἀποδεχθῶν ἕνα θεὸν δίκαιον θα ἔχουν βασιλεῖς δικαίους. Αἱ πῖστες κἀμνον τὴν γνώμην καὶ ἡ γνώμη καθιερώνει τὰς ἐξουσίας (δυνάμεις). Τὸ θεῖον δίκαιον τοῦ LUIS XI ἦτο καλὸν ἐν σχέσει μὲ τὸν θεὸν τοῦ DOMINIQUE καὶ τοῦ PIE Y. Εἰς τὸν θεὸν τοῦ FENELON καὶ τοῦ ἁγίου VINCENT DE PAUL ὀφείλομε τὴν φιλανθρωπίαν, τὸν μοντέρνον πολιτισμόν. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος προσδεύει ὁ Θεὸς βαδίζει, ὅταν ἐγείρεται ὁ Θεὸς μεγαλώνει, κατόπιν τὸ ἰδεῶδες ὅπου ὁ κόσμος κἀμνει ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ κόσμου. Ἡ ἀκτινοβολία τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως σταματῶσα ἐπὶ τοῦ θεοῦ ἀντικειμένου, ἀντανακλᾶται ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος, διότι αὐτὸ τὸ ἀντικείμενον δὲν εἶναι παρὰ ἕνα κάτοπτρον. Αὐτὴ ἡ ἀντανάκλασις τοῦ ἰδεῶδους κόσμου ἀποβαίνει τὸ φῶς τοῦ πραγματικοῦ κόσμου. Τὰ ἔθιμα σχηματίζονται κατὰ τὰς πῖστες καὶ ἡ πολιτικὴ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐθίμων.–

36. LINEA VIRIDIS GURET UNIVERSA. Ἡ πρασίνη γραμμὴ κυκλοφορεῖ πέραξ ὄλων τῶν πραγμάτων.– Οἱ Καρβαλισταὶ εἰς τὰ ἐμβλήματα των παριστοῦν τὸ θεῖον στέμμα μὲ μίαν πρασίνην γραμμὴν ἣτις περιβάλλει ὅλας τὰς ἄλλας εἰκόνας. Τὸ πράσινον εἶναι ἡ συμμαχία τῶν δύο κυρίων χρωμάτων τοῦ πρίσματος τοῦ κίτρινου καὶ τοῦ κυανοῦ· εἰκόνας τῶν Ἐλοῖμ ἢ μεγάλων δυνάμεων ποῦ συνοφίζονται καὶ ἐνώνονται εἰς (τὸν) Θεόν.

37. AMEN EST INFLUXUS NUMERATIONUM. Ἄμην εἶναι ἡ ἐπίδρασις τῶν ἀριθμῶν. Ἡ λέξις ἀμὴν, ἡ ὁποία τελειώνει τὰς προσευχὰς εἶναι μίαν πιστοποίησιν τοῦ πνεύματος καὶ μίαν συγκατάθεσιν τῆς καρδίας. Πρέπει λοιπὸν διὰ νὰ μὴ εἶναι αὐτὴ ἡ λέξις μίαν βλασφημίαν νὰ εἶναι ἡ προσευχὴ λογικὴ. Αὐτὴ ἡ λέξις εἶναι σάν μίαν ὑπογραφήν νοερά, μὲ αὐτὴν τὴν λέξιν ὁ πιστὸς βεβαιοῦται καὶ καθίσταται ὁ ἴδιος καθ' ὁμοιότητα τῆς προσευχῆς του. Ἄμην εἶναι ἡ ἀποδοχὴ ἑνὸς ἀνοικτοῦ λογαριασμοῦ μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Δυστυχία εἰς ἐκεῖνον ὅστις ὑπολογίζει κακῶς διότι θά τὸν μεταχειρισθῇ ὡς ἕνα πλαστογράφον. Νὰ πῆς ἀμὴν ἀφοῦ διατυπώσῃ τὴν πλάνην, εἶναι ν' ἀφιερῶσῃ τὴν ψυχὴν σου εἰς τὸ ψεῦδος προσωποποιημένον ἀπὸ τὸν Σατανᾶ. Νὰ πῆς ἀμὴν, ἀφοῦ διατυπώσῃ τὴν ἀλήθειαν εἶναι νὰ κἀμνη συμμαχίαν μὲ τὸν Θεόν.

Ν. Παπαγεωργάκης

Μιά έκπληκτική ζωή ΧΕΝΡΥ ΣΤΗΗΛ ΟΛΚΟΤΤ

**Γεωπόνος, νομικός, δημοσιογράφος
καί συγγραφέας, συνταγματάρχης
του Άμερ. Στρατού, κατηχητής του
Βουδισμού, θεραπευτής, ασκητής**

«– Μου επιτρέπετε, Μαντάμ;».

Καί τής προσέφερε φωτιά για τὸ σιγαρέττο τής.

Μέ ἓνα σπύρτο καί μιά τολύπη καπνοῦ, ἄρχισε ἡ γνωριμία τους, ἀλλὰ εἶχε ἤδη ἀνάψει μιά μεγάλη φωτιά, πού δέν ἔσβησε ἀκόμη...

Μέ αὐτὸ τὸ πεζὸ περιστατικὸ ἄρχισε ἡ γνωριμία τής Ρωσίδος ἀποκρυφιστρίας Ἐλενας Πετρόβνα Μπλαβάτσου καί τοῦ Ἀμερικανοῦ συνταγματάρχου Χένρυ Στήηλ Ὀλκοττ, πού ἐπρόκειτο νά γίνουν οἱ συνιδρυταί τής παγκοσμίου ἀδελφότητος μέσα στήν ἀνθρωπότητα χωρὶς διάκρισι φυλῆς, πίστεως, τάξεως, γένους ἢ χρώματος, ἀλλὰ καί σημαντικὸς μοχλὸς, γιὰ τὴν μελέτη τῶν ἀνερμηνεύτων νόμων τής φύσεως καί τῶν λανθανουσῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου...

Ἐνα βράδου τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1874, σ' ἓνα ἀγρόκτημα τοῦ Βέρμοντ στήν Ἀμερική, ὅπου συνέβαιναν περιεργὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα, εἶχαν συναντηθῆ... Ἐκείνη, κατὰ παρότρυνσι τοῦ πνευματικοῦ τής Διδασκάλου. Ἐκεῖνος, μέ ἐντολή τοῦ ἀρχισυντάκτου τοῦ «Ἡλίου» τής Νέας Ὠρκῆς.

Ἄπλη σύμπτωσης, πού συνέδεσε τόσο στενά δύο ζωές;

Στὴ γῆ τής Ἀτλαντίδος

Ὁ Ἀγγλὸς ἐπίσκοπος Λεντμπῆτερ, σὸ σῦγγραμμά του «Ὁ Ἀποκρυφισμὸς εἰς τὴν Φύσιν», ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Μπλαβάτσου καί ὁ Ὀλκοττ εἶχαν ὀρίσει τὴν συνάντησί τους ἀπὸ προηγούμενη ἐνσάρκωσί τους καί δέν ἦταν ἡ «δεύτερη» φορά πού συνητῶντο, ἀλλὰ πολλοστή... Γυρίζοντας πίσω στήν ἱστορία τής γῆς, μέ τίς δυνάμεις τής διοράσεως, εἶδε ὅλη τὴν ἀλυσίδα τῶν ἐνσαρκώσεων αὐτῶν τῶν δύο ψυχῶν καί τὴν περιγράφει μ' ἓνα τρόπο παραμυθένιο.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν βυθισμένη Ἀτλαντίδα τοῦ Πλάτωνος... Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἄστεος μέ τὴν Χρυσὴ Πύλη εἶχε γιὰ τὴν φρούρησι τοῦ διαδόχου ἓναν ἀφοσιωμένο ἀξιώματικὸ, ἀρχηγὸ τής σωματοφυλακῆς. Μιά ἡμέρα, συνωμόται ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ πρίγκηπος καί ὁ λοχαγὸς μπόρεσε, προτάσσοντας τὸ στήθος του νά τοὺς ἐξουδετερώσῃ. Ἀλλὰ τραυματίσθηκε θανάσιμα. «Τί μπορῶ νά κάμω γιὰ σένα, πού ἔδωσες γιὰ μένα τὴ ζωὴ σου;» ρώτησε ὁ βασιλεὺς συγκινημένος. Καί ὁ λοχαγὸς, ψυχορραγώντας, εἶπε: «Δώστε μου τὴ χάρι νά σᾶς ὑπηρετῶ πάντοτε, σᾶς καί τὸ τέκνον σας, σέ ὅλες τίς ζωές πού θά ἐπακολουθήσουν, γιὰτὶ ἀνάμεσά μας τώρα ὑπάρχει, ὁ δεσμὸς τοῦ αἵματος». Μέ μιά τελευταία προσπά-

θεια, βυθίζοντας τὰ δάκτυλά του στήν άνοικτή πληγή του, έβαψε τὰ πόδια του ήγεμόνος και τó μέτωπο του νεαρού πριγκηπος, πού άκόμη έκείτο άναίσθητος δίπλα του. Ό βασιληάς ύψωσε τó χέρι του σ' εύλογία και άπάντησε: «Έν όνόματι του αίματος πού έχύθηκε για μένα και τó τέκνον μου, όρκίζομαι ότι άμφότεροι θά με ύπηρετείτε μέχρι τέλους»... Και άφού πέρασαν πολλές φορές άπό τόν τροχό τών γεννήσεων και τών θνάτων, ό βασιληάς έγινε τώρα ό Διδάσκαλος Μ., ό πριγκηπας διάδοχος είναι ή Έλενα Πετρόβνα Μπλαβάτσκι και ό άρχηγός της σωματοφυλακής ό συνταγματάρχης Χένρυ Στήλ Όλκοττ. Ό δεσμός έμεινε άδιάσπαστος...

Τά πρώτα χρόνια

Γιά τήν έκπληκτική ζωή της Μπλαβάτσκι, έδημοσίευσε πολλά ό «Ίλιός» στό τεύχος του Μαρτίου 1955.

Ό Όλκοττ έγινενηθη τήν 2 Αύγουστου 1832, στήν Όράγγη της Νέας Υερσέης (ΗΠΑ). Η καταγωγή του ήταν άπό παλιά άγγλική πουριτανική οικογένεια, άπό τίς πρώτες πού εγκατεστάθησαν στόν κόλπο της Μασσαχουσέτης.

Έδειξε κλίση στήν γεωπονία και διεκρίθη πολύ νωρίς. Σέ ηλικία 23 ετών έλαβε πρόσκληση της έλληνικής κυβερνήσεως για νά διευθινή τó ύπουργείο Γεωργίας, αλλά ήρνήθη. Έπίσης ήρνήθη όμοια πρότασι για τήν Ουάσιγκτων. Προτιμούσε νά εργάζεται ως πρόσκοπος για τήν γεωργική αναγέννησι του τόπου του. Έδημοσίευσε πολλά συγγράμματα και άρθρα, επίσης ίδρυσε γεωπονική σχολή.

Παράλληλα με τήν έπαγγελματική του έστρατεία, άρχισε μιά πνευματική για τήν διάδοσι της έλευθερίας της σκέψεως και «έκρουσε τήν θύραν» τών Τεκτόνων. Η άκριβής χρονολογία δέν είναι γνωστή, αλλά άπό εύρεθέντα διπλώματα, προέκυψε ότι ήταν μέλος της Στοάς τών Ουγενότων ύπ' άριθ. 448 και ότι τόν Δεκέμβριο 1861 ήταν Β' Έπ. Έπίσης άπό τó 1860 ήταν μέλος της Βασιλικής Άψίδος.

Σώζεται άπό Τέκτονας

Η συμμετοχή του στόν Έλευθεροτεκτονισμό έμελλε νά του σώση τή ζωή, όταν ένεπλάκη στις έξελίξεις της ύποθέσεως Τζών Μπράουν.

Ό Τζών Μπράουν ήταν άρχηγός του «ύπογειου σιδηροδρόμου», μιās οργανώσεως πού διέσωζε μαύρους τών νοτίων φυτειών άπό τήν δουλεία και τούς μετέφερε σ' έλεύθερες πολιτείες. Πιστεύοντας ότι μόνο με τά όπλα θά έτερματιζέτο τó καθεστώς της δουλείας, ώργάνωνε έπιδρομές εναντίον τών δουλοκτητόρων και τούς επέβαλλε σκληρά αντίποινα για τίς άπανθρωπίες των. Τή νύχτα της 17 Όκτωβριου 1859, ό Τζών Μπράουν, ύστερα άπό μάχη, συνελήφθη τραυματισμένος, άφού δύο άπό τά τέσσαρα παιδιά του, πού όλα πολεμούσαν δίπλα του, σκοτώθηκαν. Τόν κατέδικασαν εις θάνατον δι' άπαγχονισμού. Άκουσε άτάραχος τήν καταδίκη του. Τό μόνο πού είπε στούς δικαστάς του, ήταν: «Μέ στέλνετε

στήν κρεμάλα, ἐνῶ ἔπρεπε σεῖς νά παραπεμφθῆτε εἰς αὐτήν. Διότι, σεῖς παραβιάζετε τόν ἱερό καί ἀκατάλυτο νόμο τοῦ Θεοῦ, πού ὅλους τούς ἀνθρώπους τούς ἐπλάσε ἴσους καί γιά νά ζήσουν ἐλευθεροί, ἐνῶ ἐγώ δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο παρά νά ὑπενθυμιζῶ τόν νόμο τοῦ Θεοῦ καί νά τόν ὑπερασπίζομαι».

Στις 2 Δεκεμβρίου 1859, χωρίς νά λυγίσῃ, βάδισε στό μαρτύριο. Παρίστατο στήν ἐκτέλεσι ὁ Ὀλκοττ, ὡς ἀπεσταλμένος τῆς ἐφημερίδος «Νιοῦ Γιόρκ Τρίμπιουν». Τόν εἶχαν διαλέξει, ἐξ αἰτίας τῶν ἀγῶνων του γιά τήν κατάργησι τῶν φυλετικῶν διακρίσεων. Ἀνάμεσα στό φανατικό πλῆθος, τόν ἀνεγνώρισαν καί τόν συνέλαβαν. Τόν κατεδίκαναν διά βοῆς εἰς θάνατον καί πήγαιναν νά τόν τουφεκίσουν... Σ' ἐκείνη τῇ στιγμῇ τῆς ἀπελπισίας, ὁ Ὀλκοττ θυμῆθηκε τόν Τεκτονισμό. Ἀμέσως, ὅσο ἐπιδεικτικά μποροῦσε, ἔκαμε τό μυστικό «σημεῖον» καί φώναξε τήν «ἐπικλήσιν κινδύνου». Δὲν ἄργησαν νά σπεύσουν εἰς βοήθειάν του ἀγνωστοὶ ἀδελφοὶ καί τόν ἀφήρσαν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δημίων του...

Στόν ἐμφύλιο πόλεμο

Ὁδηγημένος ἀπὸ τό πάθος τῆς ἐλευθερίας, ὅταν ξέσπασε ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, ἔσπευσε νά καταταγῇ στοὺς Βορείους καί διέτρεξε ὅλη τὴν βόρειο Καρολίνα ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Μπάρνοσαϊντ. Ἀρρώστησε καί ἐνοσηλεύθη στό νοσοκομεῖο τῆς Νέας Ὠρκῆς. Ἐγινε καλὰ καί ἐτοιμαζόταν νά πάῃ καί πάλι στό μέτωπο, ὅταν ἡ κυβέρνησις, ἔχοντας ξεχωρίσει τὴν ἀκεραιότητά του καί τό θάρρος του, τοῦ ἀνέθεσε τὴν διεξαγωγή ἐλέγχου στό Γραφεῖο Στρατολογίας καί Ἐπιμελητείας. Ἡ ἀποστολή του αὐτὴ ἀπεδείχθη περισσότερο ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὴν σύγκρουσι μὲ τούς Νοτίους, διότι ὅλα τὰ πλοκάμια τῆς διαφθορᾶς ἐκινήθησαν ἐναντίον του, μὲ ἀπόπειρα δωροδοκίας στήν ἀρχή, μὲ ἀπειλὲς ἔπειτα. Ἐφερε τό ἔργον του εἰς πέρας καί ξεκαθάρισε τὴ σαπίλα. Ἡ ἐκδοθεῖσα ἡμερησία διαταγὴ τοῦ ὑπουργοῦ Στρατιωτικῶν ἀνέφερε ὅτι τό ἐπιτευγμὰ του ἦταν «τόσο σημαντικό ὅσο καί μιά νίκη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης». Ἐγινε συνταγματάρχης καί εἰδικὸς πληρεξούσιος τοῦ ὑπουργείου Στρατιωτικῶν. Δύο χρόνια ἀργότερα, τοῦ ἀνέθεσε ὅμοια ἀποστολή τό ὑπουργεῖο Ναυτικῶν καί τὴν ἔφερε ἐπίσης εἰς πέρας. Ὁ ὑπουργὸς ἐδήλωσε στήν ἔγγραφη εὐφημη μνεία του: «Οὐδέποτε ἄλλοτε συνήνητσα ἄνδρα μὲ τόσην ἰκανότητα, δεξιότητιαν, ταχύτητα καί ἀκεραιότητα».

Μὲ τὴν Μπλαβάτσου

Αὐτὸν τὸν ἄνδρα, ἔστειλε τὴν Ἑλενα Πετρόβνα Μπλαβάτσου ὁ Διδάσκαλός της νά γνωρίσῃ στό «ἀγρόκτημα Ἐντυ, ὅπου συνεκεντρώθησαν, τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1874, ἐπιστήμονες, διανοοῦμενοι καί δημοσιογράφοι, γιά νά παρακολουθήσουν καί ἐλέγξουν τὰ περιεργὰ φαινόμενα. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν δημοσιογραφικὴ ἀποστολή ξεκίνησε τό ἐνδιαφέρον τοῦ Ὀλκοττ γιά τὸν ἀποκρυφισμό. Ἐδημοσίευσε τό ἔργον του «Ἀνθρωποὶ ἀπὸ ἄλλους κόσμους» καί οἱ περιγραφές του στὶς ἐφημερίδες «Ἥλιος» καί «Νιοῦ Γιόρκ Γκράφικ» ἐδίχασαν τό ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνωστικοῦ

κοινοῦ γιά τήν ἐπανεκλογή τοῦ στρατηγοῦ Γκράντ ὡς προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Ὁ Ὀλκοττ εἶχε παραιτηθῆ ἀπό τό στρατό καί ἀσκούσε τή δικηγορία. Τήν ἐγκατέλειψε κι' αὐτήν, γιά νά ἀφοσιωθῆ στό πνευματικό ἔργο, πού τό διέκρινε σ' ἓνα ὑπέροχο λυκαυγές, ἀπό τήν πρώτη στιγμή πού γνώρισε τήν Μπλαβάτσκι καί τῆς προσέφερε φωτιά γιά τό σιγαρέττο τῆς...

Ἡ Θεοσοφική Ἐταιρία

Τόν ἐπόμενο χρόνο, ἱδρυαν τήν Θεοσοφική Ἐταιρία μαζί μέ ἄλλα 12 πρόσωπα: Ἀκριβῶς, στίς 8 Σεπτεμβρίου 1875. Ὁ σκοπός καθωρίσθηκε τότε περιεκτικά: Μελέτη τοῦ ἀποκρυφισμοῦ.

Ὁ Ὀλκοττ, ἐκλεγείς ἰσόβιος πρόεδρος τῆς Ἐταιρίας, ἐξεφώνησε τόν ἐναρκτήριο λόγο στήν πρώτη τακτική συγκέντρωσι τῶν μελῶν καί μεγάλου πλήθους ἀνθρώπων μέ πνευματικά ἐνδιαφέροντα, στίς 17 Νοεμβρίου 1875, στό Μεμόριαλ Χάλλ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Εἶμαστε λίγοι, εἶπε... Ἀφήστε νά μιλήσῃ τό μέλλον... Ξεκινᾶμε γιά τήν Ἀλήθεια! Θά ἔλθῃ καιρός, πού θά γίνῃ λόγος γι' αὐτό τό ταπεινό ξεκίνημά μας. Ἀλλά καί ἂν πρόκειται ἡ Ἐταιρία μας νά διαλυθῆ τοῦ χρόνου, δέν θά ἔχωμε ἐργασθῆ ἐπί ματαίῳ. Τό σήμερον εἶναι δικό μας, τό αὔριο πιθανόν, τό χθές ἔφυγε γιά πάντα. Στήν οἰκονομία τῆς φύσεως, μιά ὠθησις, ὅσο καί νᾶναι ἐλαφριά, στήν ὕλη εἶναι αἰώνια. Μιά πράξις θά φέρῃ ἀποτελέσματα, γρήγορα ἢ ἀργά. Τό καπρίτσιο μιάς γυναικας συνέβη ν' ἀλλάξῃ τό πεπρωμένον ἐθνῶν. Ἡ προφορά μιάς λέξεως ἐπάνω στά βουνα μπορεῖ νά ρίξῃ μιά τρομερή χιονοστιβάδα πάνω στό χωριουδάκι πού ἀνύποπτο κοιμάται στούς πρόποδες τῶν. Ἐνα βῆμα πρὸς τὰ δεξιά ἢ τὰ ἀριστερά, μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ ὀλάκερη τή ζωῆ ἐνός ἀνθρώπου...

Φωτισμένα πνεύματα, ὅπως ὁ Θωμάς Ἐντισον, ἀρχισαν νά προχωροῦν στήν Ἐταιρία. Ὅταν ἐγίνε ἀρκετά δυνατή, ὥστε νά προχωρήσῃ μόνη τῆς, οἱ ἱδρυταί τῆς ἀνεχώρησαν γιά τήν Ἰνδία, μέ τήν προτροπή τῶν Διδασκάλων τους.

Σέ μιά ὁμιλία του, στήν Βομβάη, στίς 23 Μαρτίου 1879, ὁ Ὀλκοττ ἔδωσε περισσότερες πληροφορίες γιά τήν Ἐταιρία. Εἶχαν ἤδη ἱδρυθῆ τμήματα στή Ρωσία, Γαλλία, Κωνσταντινούπολι καί Ἑλλάδα. (Ἡ Ἴόνιος Στοά τῆς Κερκύρας). Τήν εἰρωνία, εἶχε διαδεχθῆ ἡ περιέργεια καί ἐκείνην τό ἐνδιαφέρον. Ὁ Ὀλκοττ θ' ἀπαντοῦσε σε ὅλα τὰ ἐρωτήματα.

Ὁ ἰνδικός τύπος εἶχεν ἐπιτεθῆ κατὰ τῆς Ἐταιρίας. Ἐπρεπε, εἶπε, νά ἔλθουν στήν Ἰνδία, γιά νά μάθουν, ὄχι νά διδάξουν. Ὁ Ὀλκοττ ἀπήντησε: «Εἶμεθα ἀπλῶς ἐρευνηταί σοβαρῶν προθέσεων. Ζητοῦμε, ἐρευνοῦμε. Δέν ἀπορρίπτομε τίποτε δίχως αἰτιολογία, δέν ἀποδεχόμεθα τίποτε χωρὶς ἀπόδειξι. Εἶμεθα σπουδασταί, ὄχι διδάσκαλοι».

Σημεῖα καί συνθήματα

Ἐδωσε τήν πληροφορία ὅτι ἡ Ἐταιρία εἶχε ὠρισμένα μυστικά, ἀλλά τελείως ἀβλαβῆ. Ἐπειδῆ ἀπετελεῖτο ἀπό ἀνθρώπους σκορπισμένους σ' ὅλον τόν κόσμον, πού μιλοῦν διάφορες γλώσσες, αἰσθάνθηκε τήν ἀνάγκη,

καθώς και οι Έλευθεροτέκτονες, ώρισμένων μέσων έλέγχου τής ταυτότητος. Έχρησιμοποιοῦσε, λοιπόν ἡ Θεοσοφική Έταιρία ἐκείνη τήν περίοδο σημεῖα καὶ συνθήματα, πού ἀλλάζαν συχνά. Ἡ δρᾶσις τής Έταιρίας δέν ἀπειλοῦσε τήν πολιτική ἢ κοινωνική τάξι, οὔτε ἀνεμιγνύετο σέ ζητήματα οἰκογενείας.

Μέλη χρηστῶν ἡθῶν

Ἐπί πλέον ἀνέφερε τούς θεμελιώδεις ὄρους εἰσοδοχῆς μελῶν:

Δέν δεχόμεθα εἰς τήν ἀδελφότητά μας –εἶπε– άτομα ἐπιδειξαντα ἀσέβειαν πρὸς γονεῖς ἢ ἀνηθικότητα πρὸς συζύγους. Οὔτε ἔχομεν χῶρον διὰ τόν μέθυσον ἢ τόν ἀκόλαστον... Ἐγκαρδίως ὑποδεχόμεθα εἰς τὸ κατώφλι μας κάθε ἀνδρα ἢ γυναῖκα βεβαιωμένου ἀξιοσεβάστου χαρακτήρος καὶ δεδηλωμένης εἰλικρινείας προθέσεων, πού ἐπιθυμοῦν νά μελετήσουν τήν ἀρχαία σοφία. Μένουν ὑπὸ δοκιμασίαν. Ἐάν εἶναι ἀληθεῖς θεοσοφισταί, θά τὸ δεῖξουν μὲ ἔργα, ὄχι μὲ λόγια. Ἐάν ὄχι, θά σταλοῦν πίσω εἰς τούς παλαιούς των φίλους καὶ τὸ περιβάλλον των καὶ ἄς τούς ζητήσουν συγγνώμην, διότι ἐσκέφθησαν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ ἐκείνους. Καὶ εἶχομεν τοιαύτην πείραν, ἀκόμη καὶ ἐδῶ εἰς τήν Ἰνδία, ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἤλθαν μὲ προσφορά εἰρήνης ἀνά χεῖρας, ἀλλὰ ἐδοκίμασαν νά διαπράξουν κάτι τὸ φαῦλον, κατὰ τήν ἰδικήν μας κρίσιν, οἱ ὁποῖοι τούς ἐδέχθημεν μόνον βάσει τοῦ λόγου των καὶ ἐσκεφθήκαμε ὅτι ἦσαν καλύτεροὶ ἀνθρωποὶ ἀπὸ ὅ,τι ἀπέδειξαν...».

Τὸ ἐπίσημο ὄργανο τής Έταιρίας, μὲ τήν εὐκαιρία τής ἑκατονταετηρίδος τής γεννήσεως τοῦ Ὀλκοττ, ἐτόνιζε τὸν Αὐγουστοῦ τοῦ 1932:

«Ἡ ἀντίληψις τῶν ἠθικῶν ἀξιών πού ἐδέσποζε στὸ πνεῦμα τοῦ Ὀλκοττ, θά εἶναι ἐσαεὶ ἀναγκαῖα στοὺς ἀνά τὸν κόσμον θεοσοφιστάς, διότι ἡ ἠθικὴ ζωὴ καὶ μόνον εἶναι πρακτικὸς Ἀποκρυφισμὸς».

Ἄτομικὴ βελτίωσις

Ὁ ἴδιος ὁ Ὀλκοττ ἔδωσε δείγματα τής σωστῆς θεοσοφικῆς διαγωγῆς. Ὅχι μόνον δέν πρέπει νά πράξῃ τι τὸ φαῦλον –διότι θά ἀποπεμφθῇ– ἀλλὰ πρέπει καὶ νά βελτιωθῇ περισσότερο, ὥστε ἡ ἰδιότης τοῦ μέλους τής Θεοσοφικῆς Έταιρίας, ν' ἀποτελῇ αὐτομάτως ἓνα πτυχίον. Ὅλοι ἔλεγε, ἔχομε ἐλαττώματα καὶ ἀσχημοὺς τρόπους ζωῆς ἢ σκέψεως. Πρέπει ὅμως, νά μεταμορφωθοῦμε. Κρασί ἐπινε λίγο καὶ τὸ ἔκοψε τελείως. Ἐσύχναζε σέ θέατρα, λέσχεσ καὶ ἀγῶνες, καὶ σέ ἄλλους τόπους ὅπου οἱ ἀνθρωποὶ ζητοῦν εὐχαρίστησι. Τὰ ἔκοψε ὅλα, χωρὶς νά τὰ ἀναπολῇ μὲ λύπη. Ὁ καθένας κάτι μπορεῖ νά κάμῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Σεβασμὸς τῶν θρησκειῶν

Ἐπίσης ἐτόνισε ὅτι ἡ Έταιρία σέβεται ὅλες τίς θρησκείες καὶ ἀναζητεῖ τήν κοινὴ πηγὴ των, ἀφοῦ παραδέχεται τήν ὑπαρξὴ Θεῖας Δυνάμεως.

Ἐμπνεόμενος ἀπὸ αὐτὴν τήν ἀρχή, ὁ Ὀλκοττ ἐργάσθηκε γιὰ τήν ἀναγνώρισιν ἴσων δικαιωμάτων στοὺς πιστοὺς κάθε θρησκείας. Ὑστερα

από αίματηρή σύγκρουσι μεταξύ χριστιανῶν καὶ βουδδιστῶν κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς λιτανείας τῶν δευτέρων, ὁ Ὀλκοττ ἔκαμε διαβήματα στὸν Ἄγγλο διοικητὴ, πῆγε καὶ στὸ Λονδῖνον, καὶ ἐπέτυχε νὰ ἀναγνωρισθῶν ὡς ἀργία ἢ ἡμέρα γεννήσεως τοῦ Βούδδα, καθὼ καὶ τοῦ Μῶαμεθ. Ἐφθασε ἀκόμη νὰ βοηθήσῃ τοὺς Βουδδιστὰς, συντάσσοντας μιὰ σύγχρονη «Κατήχησι». Οἱ Βουδδισταὶ τοῦ ἔδωσαν δῖπλωμα ἐξουσιοδοτήσεως νὰ δέχεται πιστοὺς στὸν Βουδδισμό, προνόμιον ποῦ δὲν εἶχε ποτὲ ἄλλοτε δοθῆ σὲ λαϊκόν, οὔτε Ἰνδόν ἀκόμη. Σὲ μιὰ συγκέντρωσι Μουσουλμάνων, τὸν ἐξέλεξαν διὰ βοῆς πρόεδρος.

Οἱ Διδάσκαλοι

Στὸ ἔργον του, ὁ Ὀλκοττ εἶχε τὴν συνδρομὴ μερικῶν ἀπὸ τοὺς Διδασκάλους, οἱ ὅποιοι καθὼς ἔχει ἀφηγηθῆ, τὸν ἐπεσκέπτοντο. Ἐχει περιγράψει ὑπὸ ποιῆς συνθηκῆς τὸν ἐπεσκέφθησαν ὁ Διδάσκαλος Κ.Χ. ὁ Διδάσκαλος Ιλ. καὶ ὁ Διδάσκαλος Μ. Ὁ τελευταῖος, πρὸς ὑλικὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐπικοινωνίας των, τοῦ ἀφῆκε τὸ τουρμπάνι του (0,65x2,24μ.) μὲ διάφορα κεντήματα καὶ τὸ μονόγραμμά του. Ὅταν ξαφνικὰ, ὁ Διδάσκαλος χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια του, ἔμεινε στὸ τραπέζι του τὸ τουρμπάνι... Ἄλλες φορές, τοῦ ἀφῆκαν ἐπιστολάς. Δὲν κρίνομε χρήσιμον νὰ ἐπεκταθῶμε σὲ λεπτομέρειες, διότι τὸ θέμα τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἐμφανίσεως Διδασκάλων, ἀνωτέρων ὄντοτήτων πάνω στῆ γῆ, εἶναι πολὺ βαρὺ καὶ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ πλαίσια τοῦ ἄρθρου.

Θεραπευτής

Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ὁ Ὀλκοττ ἐπίστευε πῶς εὐρίσκεται στὴν ὑπηρεσία τῶν Διδασκάλων.

Καὶ μετὰ τὴν βοήθεια τῶν Διδασκάλων, ἐβεβαίωνε ὅτι ἀπέκτησε τὶς δυνάμεις τοῦ θεραπευτοῦ, μετὰ τὶς ὁποῖες προκάλεσε δυνατὴ ἐντύπωσι στὴν Ἰνδία. Στὸ «Θεόζοφιστ» τοῦ Ἰουνίου 1883 ἀναφέρεται ὅτι σ' ἓνα ταξίδι 57 ἡμερῶν διέτρεξε 7.000 μίλια στὴν Ἰνδία καὶ ἐθεράπευσε 2.812 άτομα.

Πολλὲς φορές ἀπασχολήθηκε ὁ τύπος μαζί του. Στις 11 Ἰουλίου 1883 ἐδημοσιεύθη μακρὰ ἀνακοίνωσις του, μετὰ τὴν ὁποία προειδοποιούσε τὶς λεγεῶνες τῶν δυστυχισμένων, ποὺ ἔτρεχαν παντοῦ ὅπου περνοῦσε, ὅτι: πρῶτον, δὲν ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ θαυματοουργῆ, δὲν ἀναπληρῶνει μάτια, αὐτιά ἢ ἄλλα ὄργανα ποὺ λείπουν· δεῦτερον δὲν θεραπεύει μετὰ ζωογόνα ὑγρά ἢ μετὰ ἐπιθέσεις χειρῶν ὄγκους ἢ ἄλλα νοσήματα ὀργανικὰ· τρίτον, ὅτι δὲν μπορεῖ, ἓνας ἄνθρωπος αὐτός, ὄση δύναμις κι' ἂν εἶχε, νὰ ἐπαρκέσῃ στὶς ἀνάγκες ὅλης τῆς Ἰνδίας· τέταρτον, ὅτι σκοπὸς του δὲν εἶναι ἡ θεραπευτικὴ, ἀλλὰ μόνον ἓνα μέσον, ἀφ' ἐνός γιὰ τὴν ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας καὶ ἀφ' ἑτέρου γιὰ τὴν παροχὴ ἀποδείξεως ὅτι πρεσβύτεροι ἀδελφοὶ μετὰ ἀνώτερες δυνάμεις ἴστανται ὀπισθεν τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρίας.

Ἀργότερα διέκοψε τελείως τὶς θεραπείες, ἐπειδὴ, καθὼς εἶπε, δὲν

διέκρινε νά προέρχεται καμμιά ήθική βελτίωσις στους ανθρώπους, είτε στους άσθενείς τούς ίδιους.

Ένώ έξακολουθούσε τήν δραστηριότητά του, γιά τήν όργάνωσι και έξάπλωσι τής Θεοσοφικής Έταιρίας, έργαζόταν παράλληλα, από άλλους τομείς, υπέρ τών λαϊκών τάξεων. Υπήρξεν έκ τών πρώτων, πού άσχολήθηκαν μέ τό πρόβλημα τών «άθίκτων», τών παριών τής Ίνδικής ζωής, πού «έμολύνοντο» όσοι τούς έπλησίαζαν: Ώργάνωσε τό πρώτο σχολείο δωρεάν στοιχειώδους έκπαίδεύσεως και χωρίς κανενός είδους προσηλυτισμό. Μέσα σέ 10 χρόνια ιδρύθηκαν άλλα τέσσαρα σχολεία.

Ή ίδρυσις τού ΄Αντυαρ

Τό μεγάλο όνειρο τού ΄Ολκοττ ήταν ή Παγκόσμιας ΄Αδελφότης, μέσω τής συγκριτικής μελέτης όλων τών θρησκειών. Αρχικά, συνεκέντρωνε παλιά χειρόγραφα και βιβλία. Τελικά έδημιούργησε αυτό τό παγκοσμίου άκτινοβολίας έργον, πού όνομάζεται Α ν τ υ α ρ . Μέ χρήματά τους ή Μπλαβάτοκυ και ό ΄Ολκοττ, αγόρασαν μιά έκτασι στό Μαδράς και έγκατέστησαν τήν έδρα τής Θεοσοφικής Έταιρίας, τήν Βιβλιοθήκη τών θρησκειών και τού άποκρυφισμοϋ, άνήγειραν δέ και εκκλησιές όλων τών θρησκειών. Υπάρχουν σήμερα στό ΄Αντυαρ εκκλησιές τού Χριστιανισμοϋ, τού Βουδδισμοϋ, τού Μωαμεθανισμοϋ, τού Έβραϊσμοϋ κ.λπ. Επίσης υπάρχει ή μεγάλη αίθουσα διαλέξεων τής Έταιρίας, ή όποία περιλαμβάνει τούς άνδριάντας τού Σρι Κρισνά, τού Βούδδα, τού Ζωροάστρου, και τού Χριστοϋ. Δέν ήτο δυνατόν νά υπάρξη άνδριάς τού Μωάμεθ, έπειδή κάθε είδους άπεικονισεις άπαγορεύονται από τήν θρησκεία του· γι' αυτό, τόν άνδριάντα αναπληρώνει μιά άραβική έπιγραφή εκθειάζουσα τό Κοράνιον.

Όταν έγιναν τά έγκαίνια τής Βιβλιοθήκης τού ΄Αντυαρ, διαβάσθηκαν εύχές διαδοχικά από 8 ιερείς διαφόρων θρησκειών και δογμάτων (άπό ΄Ινδουιστήν, Πάρσην, Βουδδιστήν, Μωαμεθανόν και τρία άλλα δόγματα άνατολικά). Έκτοτε τηρείται τό έθιμον αυτό. Και στό Θεοσοφικόν συνέδριον τών Παρισίων (1949), στην έναρκτήριο λειτουργία οι παρευρισκόμενοι όπαδοί τής Χριστιανικής, Έβραϊκής, ΄Ινδουιστικής και Βουδδιστικής θρησκείας άπήγγειλαν προσευχάς τής ιδιαίτερας θρησκείας των, εις τό τέλος δέ συνενώθηκαν, σέ μιά κοινή έπίκλησι πρός τήν Μίαν Ζωήν, ή όποία υπάρχει όπισθεν όλων τών μορφών.

«Μιά φωτεινή άκτίνα»

Έταξιδεψε στην ΄Ινδια, στην άνατολή και τήν Εύρώπη, προσπαθώντας νά διαδώση τήν Θεοσοφία, γιά νά έξωραΐση τήν ζωή τών ανθρώπων.

Ή Θεοσοφία –συνήθιζε νά λέγη– δέν είναι ένα είδος μιάς μακρινής άνατολής ήλιου, πού πρέπει νά προσπαθήσουμε νά φθάσουμε· είναι μιά φωτεινή άκτίνα πού πέφτει στά πόδια μας, στό σόπι μας, στόν καθημερινό μας περιπατο. Τό νά κάνουμε κουβάρια μέ λέξεις, δέν άξίζει τίποτε. Τό νά άποκτήσουμε ένα ιδανικό ζωής, είναι πράγμα άνεκτίμητο. Ή θρησκεία μās χρειάζεται γιά νά ζήσουμε κοντά τής, μέρα μέ τήν ήμέρα. όχι

νά πεθάνουμε κοντά της. Και η Θεοσοφία είναι η θεία ψυχή της θρησκείας, τό ένα κλειδί γιά όλες τις Βίβλους, ή λύσις του αινίγματος όλων των μυστηρίων, ή παρηγοριά στίς βαρειέ καρδιές, ή γλύκα στή θλίψη, ή ανακούφισι κάθε κοινωνικοῦ πόνου. Ἄς θελήσουμε νά ἐξελιχθοῦμε, βήμα μέ βήμα, χωρίς ὑποκρισία, χωρίς ἐγωϊσμό...

Σέ ἡλικία 75 ἐτῶν, ἕνας ἀσκητής πιά, ἄφησε τόν κόσμο μας, σβήνοντας ἡσυχά, στίς 7.17 τό πρωί τῆς 17 Φεβρουαρίου 1907.

Προαισθανόμενος τόν θάνατό του, ὑπαγόρευσε τό τελευταῖο του μήνυμα πρὸς τά μέλη καί τό ὑπέγραψε μέ τό χέρι του –στίς 2 Φεβρουαρίου– μέ τήν παράκλησι νά διαβασθῆ ἐπάνω ἀπό τό νεκρό κορμί του.

Πρὸ τῆς σοροῦ του ἐτοποθετήθησαν αἱ Βέδαι, ἡ Ζένδ–Ἀβέστα, τά Πιτάκια, ἡ Βίβλος, τό Κοράνιον καί χειρόγραφον τοῦ Ζαϊνισμού– ἀντιπροσωπεύοντα όλες τίς θρησκείες τοῦ κόσμου. Τό σῶμα του ἐκαλύφθη ἀπό λουλούδια, πού ἐκόμισαν πλήθη λαοῦ όλων τῶν πιστεωv– ἐκτός ἀπό τό ὀλόλευκο πρόσωπό του μέ τήν μακρυά γενειάδα. Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν θρησκειῶν ἐδιάβασαν διαδοχικά τήν νεκρώσιμη ἀκολουθία.

Τελευταία μίλησε ἡ Ἄννα Μπέζαντ, πού ἐπρόκειτο νά τόν διαδεχθῆ στά καθήκοντά του:

– Καί τώρα ἀγαπημένη μας φίλε, ἀποδίδομε τό σῶμα σου, πού τόσο τό ἀγαπήσαμε εἰς τά στοιχεῖα ἐξ ὧν προήλθε. Δέν σοῦ ἀπευθύνομεν ἀποχαιρετισμόν, διότι ἡ ψυχή εἶναι ἀγέννητη, ἀπέθαντη, διαρκῆς, αἰώνια καί δέν ὑπάρχει θάνατος. Γενναῖε Στρατιώτῃ τῆς Ἀληθείας, μαχητῇ τοῦ Καλοῦ, σοῦ εὐχόμεθα Φῶς καί Εἰρήνη. Τήν σημαία τῆς Θεοσοφίας πού ἔπεσε ἀπό τό ψυχρό σου χέρι, ὀρκίζομαι νά τήν κρατήσω ὑψηλά, ἐάν ἡ ἐκλογή σου περὶ τῆς διαδοχῆς ἐπιβεβαιωθῆ ἀπό τήν Ἐταιρία, καί νά ὑπηρετήσω τήν Θεοσοφία ἐφ' ὅρου ζωῆς, καθῶς ἐσύ, μέχρι θανάτου, καθῶς ἐσύ...

Κατόπιν τό σῶμα μετεφέρθη πρὸς ἀποτέφρωσιν ἐπάνω σέ ἀρωματικά ξύλα.

Τό πρωί τῆς ἐπομένης συνελέγη ἡ τέφρα καί ἐσκορπίσθηκε εἰς τά κύματα πρὸ τοῦ Ἄντυαρ· ἕνα μέρος μετεφέρθη εἰς τό Μπενάρες καί ἐρρίφθη στόν ἱερό ποταμό Γκάνγκα, ὅπου εἶχε ριφθῆ καί μέρος τῆς τέφρας τῆς Μπλαβάτσκι.

Στό Ἄντυαρ, τό δημιούργημα τοῦ Χένρυ Στήηλ Ὀλκοττ, ἀνηγέρθη ἕνα «τριλίθον» πρὸς τιμὴν του, ἀποτελεσθέν ἀπό τμήματα ἀρχαίων ἰνδικῶν ναῶν.

Ἡ δὲ ἡμέρα τοῦ θανάτου του, ἡ 17η Φεβρουαρίου – ἡ ὁποία συμπίπτει νά εἶναι καί ἡ ἐπέτειος τῆς γεννήσεως ἐνός ἄλλου ἀγωνιστοῦ τῆς Θεοσοφίας, τοῦ Καρόλου Λεντμπήτερ (17 Φεβρουαρίου 1847), καθῶς καί ἡ ἐπέτειος τοῦ μαρτυρικοῦ ἐπί τῆς πυρᾶς θανάτου τοῦ Τζιορντάνο Μπρούνο (17 Φεβρουαρίου 1600)– καθωρίσθη νά ἐορτάζεται κάθε χρόνο ἀπό τοὺς θεοσόφους ὅλου τοῦ κόσμου, ὡς «Ἡμέρα τοῦ Ἄντυαρ».

Τό τελευταῖο μήνυμα

Πρός τοὺς πολυαγαπημένους μου εἰς φυσικόν σῶμα ἀδελφούς: Σᾶς ἀποχαιρετῶ ὅλους. Εἰς μνήμην μου, συνεχίσετε τό μεγάλο ἔργον τῆς διακηρύξεως καί τῆς βιώσεως τῆς Ἀδελφότητος τῶν Θρησκευμάτων.

Πρός τοὺς πολυαγαπημένους μου εἰς ἀνώτερα πεδία ἀδελφούς: Σᾶς χαιρετῶ καί ἔρχομαι πρὸς σᾶς, σᾶς ἰκετεύω δέ νά μέ βοηθήσετε ὥστε νά ἐγχαράξω εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τῆς γῆς ὅτι «Οὐδμία θρησκεία ὑπερτέρα τῆς Ἀληθείας», καί ὅτι εἰς τὴν Ἀδελφότητα τῶν θρησκευμάτων κεῖνται ἡ εἰρήνη καί ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος.

ΑΡΧΑΙΟΙ ΜΥΣΤΑΓΩΓΟΙ

ΑΜΦΙΑΡΑΕΙΟΝ

ὑπό Παν. Δ. Αναγνώστου

Εὐρισκόμεθα εἰς τό ἱεροθεραπευτήριον τοῦ Ἀμφιαράου. Τοῦτο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐλειτούργει ἀπὸ τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος μέχρι καί πέραν τοῦ 3ου αἰῶνος μ.Χ., εἰς τόν χῶρον πού εὐρισκόμεθα καί ὀνομάζεται Μακροδῆλεσι ἢ Ψωφίδα τῶν ἀρχαίων καί ἐλειτούργει ὡς ὄνειρομαντεῖον καί ὡς ἱεροθεραπευτήριον, παρέχον χρησμούς καί θεραπεῦον ἀσθενεῖς δι' ὄνειρων κατὰ τὰς ἐγκοιμήσεις.

Ἀνώτατος ἀρχῶν τοῦ ἱεροῦ ἦτο ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀμφιαραείου Ἀμφιάραος ὅστις ἐκτός τῶν θρησκευτικῶν καί διοικητικῶν καθηκόντων ἐν τῷ ἱερῷ εἶχε καί δικαστικὴν τινά ἐξουσίαν. Ἐγνώριζε τὴν μαντικὴν καί τὴν θεραπευτικὴν οὐ μόνον τῶν σωμάτων, ἀλλὰ καί τῶν ψυχῶν, ἤσκει τὴν ψυχουργίαν ὡς κάτοχος τῆς Βασιλικῆς Τέχνης τῶν Μυστηρίων.

Τό ὄνομά του παράγεται ἀπὸ τό ἀμφί (ὑπεράνω) καί ἀράομαι (δῆσομαι, κοινῶν). Τουτέστιν ὁ ἐπικοινωνῶν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ (κατὰ τὸν Δημ. Ἰωαννίδην) καί εἶναι ἀμφισβητήτως ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ Μυσταγωγοῦ.

Πέραν ὅμως τοῦ Ἀμφιαράου ὑπῆρχεν ἡ ἀπαραίτητος ὑπηρεσία τοῦ ἱεροῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκτός τῶν λογικῶν ὄντων, ἅτινα συνήργουν εἰς τὴν δι' ὄνειρων χρησιμοδοσίαν καί θεραπείαν τῶν ἐπιδεδῶν, ὑπῆρχον καί οἱ ἱεροὶ ὄφεις, γνωστοὶ εἰς τὰ ἱερά θεραπευτήρια, ὡς καί ὑπεργήϊνοι πνευματικαὶ δυνάμεις συλλειτουργοῦσαι μετὰ τοῦ Μυσταγωγοῦ Ἀμφιαράου καί τῶν μυστῶν συνεργατῶν του, αἱ ὁποῖαι καί ταύτην τὴν στιγμὴν δίδουν τό σημεῖον τῆς παρουσίας των δι' ὑπερκοσμίων ἠλεκτρικῶν ἐκκενώσεων πρὸς τὰς εὐαίσθητους καί ἐξαγνισμένας ψυχὰς, τὰς ἐχούσας σχέσιν καί προδιά-

θεσιν μέ τό μακρυνόν παρελθόν τῆς ἀκμῆς τῶν ἱερῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἐν αὐτῷ τήν βάσιν διά τήν χρησιμοδοσίαν ἢ τήν θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν ἀπετέλει τό ὄνειρον κατά τάς ἐγκοιμήσεις, δι' οὐ ἀπεκαλύπτετο οὐ μόνον ἡ νόσος ἀλλά καί ἡ ἐνδεδειγμένη θεραπεία, ὑπό τοῦ ἔχοντος τήν δύναμιν ταύτην Ἀμφιάρου, κατά τόν Φιλόστρατον.

Προηγίτο προπαρασκευή καθάρσεως διά νηστείας κ.λπ. καί μετά τήν προπαρασκευήν ταύτην ἐθυσίαζον κριόν εἰς τόν Ἀμφιάρου καί ἐκοιμῶντο ἐπί τοῦ δέρματος τοῦ ἱερείου ἐν τῷ ἐγκοιμητηρίῳ, ὅπερ ἔκειτο, ἀνατολικῶς μέν τοῦ βωμοῦ διά τοὺς ἄνδρας, δυτικῶς δέ διά τάς γυναίκας καί ἀνέμενον τήν παροχήν τοῦ μαντεύματος δι' ὄνειρου.

Αἱ ἀνασκαφαί εἰς τόν χώρον αὐτόν ἀπέδειξαν ὅτι οἱ ἰαθέντες ἠγαρήσιον τόν Θεόν καί δι' ἀναθημάτων.

Τά προεκτεθέντα ἐν συνδυασμῷ μέ τό ὅτι ὁ Ἀμφιάρου ἦτο ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος, τοῦ πρώτου ψυχοθεραπευτοῦ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ κόσμου, μαρτυροῦν ὅτι οἱ ἱερεῖς ἰατροί τοῦ Ἀμφιαραίου, ὄντες ἄνδρες μυσταγωγημένοι, ἐγνώριζον τό ὑπό τοῦ Πλάτωνος λεγόμενον ἐν Χαρμίδῃ 156 E «... ὡσπερ ὀφθαλμός ἀνευ κεφαλῆς οὐ δεῖ ἐπιχειρεῖν ἰᾶσθαι οὐδέ κεφαλὴν ἀνευ σώματος, οὕτως οὐδέ σῶμα ἀνευ ψυχῆς» καί ἐπεδίωκον τήν ψυχοσωματικὴν θεραπείαν ἐφαρμολογώντας ὄχι μόνον πάντα τὰ τότε γνωστά μέσα φυσιοθεραπείας καί διαίτης μετά βοτανοθεραπείας, ἀλλά καί εἰδους τινος ψυχοθεραπείας διά μουσικῆς καί λοιπῶν ψυχοθεραπευτικῶν μεθόδων, χωρὶς νά παραλείπουν καί τήν διά τῆς ὑποβολῆς κατά τάς ἐγκοιμήσεις τόνωσιν τῆς εἰς τήν θεῖαν βοήθειαν, πίστεως τῶν ἀσθενῶν.

Ἡ καταστροφή τοῦ Ἀμφιαραίου εἰκάζεται κατά τήν ἐποχὴν τοῦ Θεοδοσίου ἢ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὅτε διετάχθη ἡ καταστροφή τῶν μεγάλων ἱερῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καί ἐκλείσθησαν καί αἱ φιλοσοφικαὶ σχολαὶ τῶν Ἀθηνῶν.

Ὅταν τὰ Μυστήρια εἰσῆγσαν ἢ τελικὴ ἐπικράτησις τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας ἐπέβαλε σιγὴν καί εἰς τό ὄνειρομαντεῖον τοῦ Ἀμφιάρου μετά τοῦ τελευταίου χρησμοῦ τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν «Εἶπατε τῷ βασιλεῖ, χαμαὶ πέσε δαίδαλος αὐλά, οὐκέτι Φοῖβος ἔχει καλύβην, οὐ μάντιδα δάφνην, οὐ παγὰν λαλέουσιν. Ἀπέσβετο καὶ λάλον ὕδωρ.

Ὁ φανατισμὸς τῶν ὁπαδῶν τῆς νέας θρησκείας ἅμα τῇ ἐπικρατήσει τῆς, ἡ ἀμάθεια τῶν χωρικῶν καί τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως μετέβαλον εἰς ἐρείπια τὰ μνημεῖα καί τοῦ ὀνομαστοῦ τούτου ἱεροῦ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς θρησκείας.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΡΚΟ ΑΥΡΗΛΙΟ

Τό πρωί, ὅταν σηκῶνεσαι μέ δυσκολία, νά σκέπτεσαι αὐτό: Σηκῶνομαι γιά νά κάμω τή δουλειά ενός ἀνθρώπου. Γιατί λοιπόν νά τεμπελιάζω ἀφοῦ πορεύομαι νά κάμω αὐτά γιά τὰ ὁποῖα γεννήθηκα καί πού γι' αὐτά ἀκριβῶς ἦρθα στόν κόσμο;

Ἡ μήπως δημιουργήθηκα γιά νά ξαπλώνομαι μέσα στις κουβέρτες και στή ζεστασιά;

– *Ὅπωςδήποτε, αὐτό εἶναι πιό εὐχάριστο.*

– *Ὡστε γιά τήν εὐχαρίστηση γεννήθηκες; γιά τήν ἀδράνεια; ἢ γιά τή δράση;*

– *Δέ βλέπεις τά μικρά φυτά και τά πουλάκια, τά μυρμηγκια, τίς ἀράχνες και τίς μέλισσες, πού κάνουν τό καθένα τή δουλειά του κι ἀγωνίζονται γιά νά τακτοποιήσουν τή μικρή γωνιά τους; Κι ἐσύ δέν θέλεις νά κάμης τό ἔργο τοῦ ἀνθρώπου; Δέν τρέχεις τόν ἀγώνα πού σοῦ παραγγέλλει ἡ φύση;*

Ε.Π. ΜΠΛΑΒΑΤΣΚΥ

Η ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Από τό «Κλειδί τῆς Θεοσοφίας»

Ἐρώτησις: Ἐχετε μιλήσει γιά τό Κάμα - Λόκα. Τ' εἶν' αὐτό;

*Ἀπάντησις: Ὅταν ὁ ἄνθρωπος πεθάνει, τά τρία κατώτερα στοιχεῖα του τόν ἐγκαταλείπουν γιά πάντα, δηλαδή τό σῶμα, ἡ ζωή, κι ὁ φορέας τῆς, τό ἀστρικό σῶμα ἢ τό αἰθερικό σῶμα (τό Διπλό) τοῦ ζωντανοῦ ἀνθρώπου. Τότε, τό τέταρτο, ἐνδιάμεσο ἢ κεντρικό στοιχεῖο (ἡ ζωική ψυχή ἢ Κάμα Ρούπα) μαζί μ' ὅτι ἀφομοίωσε ἀπ' τό κατώτερο Μάνας και τήν ἀνώτερη Τριάδα, πηγαινουν στό Κάμα - Λόκα. Αὐτό εἶναι ἕνας ἀστρικός τόπος, τό *l i m b u s ** τῆς Σχολαστικῆς Θεολογίας, ὁ Ἄδης τῶν ἀρχαίων. Γιά νά μιλήσουμε ἀκριβέστερα, ἡ ἐννοια τοῦ τόπου εἶναι πολύ σχετική. Δέν καθορίζεται ἀπό ὠρισμένη ἔκταση ἢ ὄρια, ὑπάρχει μέσ στόν ὑποκειμενικό χῶρο, δηλαδή ἐξω ἀπ' τόν κόσμο τῶν αἰσθήσεων μας. Ὅμως ὑπάρχει, κι ἐκεῖ τά ἀστρικά εἰδῶλα ὄλων ὄσων ἔχουν ὑπάρξει, ἀκόμη και τῶν ζῶων, περιμένουν τό *δ ε ὑ τ ε ρ ο θ ἄ ν α τ ο*. Στά ζῶα συμβαίνει μέ τήν ἀπόσύνθεση κι ὀλοκληρωτική ἐξαφάνιση ὄλων τῶν ἀστρικών μοριῶν τους. Γιά τό ἀνθρώπινο ἀστρικό εἰδῶλο ἀρχίζει, ὅταν ἡ Τριάδα Μάνας - Μπούντι - Ἄτμα «χωρίζεται» ἀπ' τά κατώτερα στοιχεῖα τῆς, ἀπ' τήν ἀνάκλαση δηλαδή τῆς περασμένης προσωπικότητας, και πορεύεται στό Ντεχαβάν.*

Ἐρώτ. - Καί τί συμβαίνει ὑστερα;

Ἀπάντ. - Χωρίς ἐγκέφαλο γιά νά ἐκδηλωθεῖ, χωρίς ἀνώτερο σκεπτό-

* Τόπος ὅπου πηγαινανε, κατά τήν Θεολογία, οἱ ψυχές τῶν δικαίων πρὶν ἔρθει ὁ Χριστός, κι' ὅπου τώρα κατοικοῦνε οἱ ψυχές ἀπό τά ἀβάπτιστα παιδιά. (Σημ. Μεταφρ.)

μενο στοιχείο, δηλαδή χωρίς άνωτερο Μάνας κι ούτε κατώτερο Μάνας, αφού αυτό φωτίζεται απ' τό προηγούμενο, τό Κάμα – ρουπικό φάσμα έξαφανίζεται.

Έρωτ. – Μέ ποιό τρόπο;

Άπάντ. – Η όντότητα αυτή γίνεται ό,τι κι ό βάτραχος απ' τόν όποιο ό ανατόμος αφαιρεί ώρισμένα τμήματα του έγκεφάλου. Δέν μπορεί πιά νά σκεφτεί, ούτε κατά τόν πιό κατώτερο ζωώδικο τρόπο. Δέν είναι πιά ούτε καν κατώτερο Μάνας, αφού τό τελευταίο δέν είναι τίποτε χωρίς τό άνωτερο Μάνας.

Έρωτ. – Κι αυτή ή μη – όντότητα είναι πού ύλοποιείται στίς συγκεντρώσεις τών πνευματιστών μέ τή βοήθεια του μέντιουμ;

Άπάντ. – Μάλιστα, αυτή ή μη – όντότητα. Μη – όντότητα σ' ό,τι άφορά τήν ικανότητα σκέψης και λογικέυσης. Δέν παύει όμως νά είναι μιά ρευστή άστρική Όντότητα, όπως άποδεικνύουνε μερικά παραδείγματα. Άν άσυνείδητα τήν έλκύσει μέ τό μαγνητισμό του ένα μέντιουμ, τότε ή όντότητα αυτή ξαναζει για λίγο καιρό, ξαναζει μέσα του δανεική ζωή, σάν νά πούμε. Μπορούμε νά συγκρίνουμε αυτό τό Κάμα – ρουπικό φάσμα μέ τή Μέδουσα, πού όσο βρίσκεται στό νερό, τό στοιχείο της, (για τό φάσμα είναι ή ιδιαίτερη αύρα του μέντιουμ), μοιάζει νά έχει ένα σώμα από διάφανη πηκτικική ούσία. Άν τήν βγάλετε από τό νερό και τήν κρατήσετε στό χέρι, ή τήν άφίσετε στην άμμο, διαλύεται άμέσως μέ τό φώς του ήλιου. Αύτή λοιπόν ή όντότητα ζει μέσα στην αύρα του μέντιουμ τή δανεική ζωή, μιλεί και λογικεύεται διά μέσου του έγκεφάλου του μέντιουμ ή τών άλλων γύρω. Τό θέμα όμως αυτό μάς τραβάει πολύ μακριά σέ περιοχές ανθρώπων, πού κατ' ούδένα λόγο θέλω νά πειράξω. Άς περιοριστούμε στην Μετενοάρκωση.

Έρωτ. Τι έχετε νά μάς πείτε γι' αυτήν; Πόσον καιρό τό ένσαρκωνόμενο Έγώ μένει στό Ντεβαχάν;

Άπάντ. – Αυτό έξαρτάται απ' τό βαθμό πνευματικότητας, απ' τήν άξία ή άναξιοτήτα τής τελευταίας ένσαρκωσης. Ό συνηθισμένος χρόνος είναι δέκα έως δεκαπέντε αιώνες.

Έρωτ. – Γιατί όμως αυτό τό Έγώ δέν μπορεί νά φανερωθεί στους κοινούς θνητούς, δέν μπορεί νά επικοινωνήσει μαζί τους, όπως ίσχυρίζονται οι Πνευματιστές; Τι είναι εκείνο πού θά έμποδίσει μιά μητέρα νά επικοινωνεί μέ τά παιδιά της, πού άφησε στη γή, ένα σύζυγο μέ τή γυναίκα του κ.ο.κ.; Σας όμολογώ ότι αυτό είναι για μένα μιά παρήγορη σκέψη, και πιστεύω, ότι κι όσοι πιστεύουν σ' αυτή τήν άποψη δέν έχουνε καμμιά διάθεση νά τήν έγκαταλείψουνε.

Άπάντ. – Κανείς δέν τούς ύποχρεώνει, εκτός αν οι ίδιοι προτιμήσουνε τήν Άλήθεια από μιά όσοδήποτε παρήγορη φαντασιοπληξία. Οι θεωρίες μας δέν γίνονται δεκτές μέ συμπάθεια απ' τούς πνευματιστές, κι' όμως ό,τι πιστεύουμε και διδάσκουμε, είναι πολύ λιγώτερο σκληρό, πολύ λιγώτερο εγωϊστικό από τις δικές τους δοξασίες.

Έρωτ. – Δέν σας καταλαβαίνω. Τι είναι εγωϊστικό;

Άπάντ. – Η θεωρία τους για τήν επάνοδο τών πνευμάτων, πού κατά τήν αντίληψή τους είναι πραγματικές προσωπικότητες. Νά σας εξηγήσω

τό γιατί. Ἄν ὑπάρχει τὸ Ντεχαβάν – ὁ παράδεισος, ἂν προτιμᾶτε – ἓνας τόπος ὑπέρτατης εὐτυχίας, εὐδαιμονίας, ἂν ὑπάρχει κάτι τέτοιο, μιά θέση, ἢ μᾶλλον μιά κατάσταση τέτοια, ἢ λογική ἐπιβάλλει νὰ σκεφτοῦμε, πῶς ἐκεῖ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει διόλου πόνος, οὔτε ἴχνος λύπης. Ὁ «Θεὸς θὰ σφουγγίσει ὅλα τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια», ὅσων βρίσκονται στὸν Παράδεισο, αὐτὸ, γράφει τὸ βιβλίο τῶν πολλῶν ὑποσχέσεων. Ἄν ὅμως τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ ἐπιστρέψουν καὶ νὰ δοῦνε ὅ,τι γίνεται στὴ γῆ καὶ προπαντὸς στὸ σπιτί τους, τί εἶδους εὐδαιμονία δοκιμάζουν;

Ἑρώτ. – Τί ἐννοεῖτε; Σέ τί θά ἐζημιῶνετο ἡ εὐτυχία τους;

Ἀπάντ. – Νὰ σᾶς δώσω ἓνα ἀπλό παράδειγμα. Μιά μητέρα πεθαίνει ἀφίνοντας πίσω της ἀπροστάτευτα τὰ μικρὰ τῆς παιδιὰ, πού λατρεῖ, κι ἴσως ἀκόμη ἓνα πολυαγαπημένο σύζυγο. Ἐμεῖς προσβέβουμε, ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἡ τὸ Ἐγὼ τῆς, ἢ ἀτομικότητα πού σ' ὅλη τὴ Ντεβαχανική περὶοδο διαπνέεται ἀπ' τὰ πό εὐγενικά αἰσθήματα πού δόνησαν τὴν τελευταία της προσωπικότητα (δηλαδή ἀγάπη γιὰ τὰ παιδιὰ της, οἶκος γι' αὐτούς, πού πονοῦνε κ.λπ. κ.λπ.), βρίσκεται τώρα ἐντελῶς χωρισμένη ἀπ' τὴν «κοιλιάδα τῶν δακρύων». Ἡ μελλοντική της εὐδαιμονία συνίσταται στὴν εὐτυχισμένη ἄγνοια ὅλης τῆς δυστυχίας, πού ἄφησε πίσω της. Οἱ πνευματιστές, ἀντίθετα, θεωροῦνε ὅτι ἔχει ζωερὴ συναίσθηση ὅλων αὐτῶν κι ἄλλων περισσότερων ἀκόμη πραγμάτων, γιατί τὰ «πνεύματα βλέπουν πολὺ περισσότερα ἀπ' τοὺς ἐνσαρκωμένους θνητοὺς». Σύμφωνα με τὴν ἀποψὴ μας, ἡ εὐδαιμονία τοῦ Ντεχαβάν στηρίζεται στὴν πλήρη πεποίθηση ὅτι ποτέ δὲν ἔφυγε ἀπ' τὴ γῆ καὶ στὴν ἀπόλυτη ἄγνοια ὅτι ὑπάρχει κάτι, πού λέγεται θάνατος. Ἡ μεταθανάτια πνευματικὴ συνειδηση τῆς μητέρας θὰ τὴν κάνει νὰ πιστεύει ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ ζεῖ τριγυρισμένη ἀπ' τὰ παιδιὰ της κι ὅλους τοὺς ἄλλους ἀγαπημένους της. Δὲν ὑπάρχει κανένας κενό, κανένας δεσμός δὲν λείπει, γιὰ νὰ μειώσει καὶ κατὰ τὸ ἐλάχιστον τὴν μεταθανάτια κατάσταση τῆς πῶ ἀπόλυτης εὐτυχίας. Αὐτὸ οἱ πνευματιστές τὸ ἀρνοῦνται ἐντελῶς. Σύμφωνα με τὴν ἀποψὴ τους, οὔτε ὁ θάνατος δὲν λυτρῶνει τὸν ἄνθρωπο ἀπ' τίς λύπες τῆς ζωῆς. Καμμιά σταγόνα ἀπ' τὰ βάσανα καὶ τίς κακομοιρίες δὲν θὰ τοῦ χαρισθεῖ ἀπ' τὸ ποτήρι τῆς Ζωῆς· «ἐκὼν ἄκων», ἀφοῦ τὰ βλέπει ὅλα τώρα, θὰ πιεῖ μέχρι τέλους ὅλες τίς πικρίες. Κι ἔτσι ἡ στοργικὴ γυναίκα, ἡ ἐτοιμη, ὅσο ζοῦσε, νὰ γλυτώσει με τὸ αἷμα τῆς καρδιάς της ἀπὸ κάθε θλίψη τὸν ἄνδρα της, εἶναι τώρα καταδικασμένη νὰ στέκει μάρτυς ἀνίσχυρος τῆς ἀπελπισίας του, νὰ μετράει κάθε φλογερὸ δάκρυ, πού χύνει γιατί τὴν ἔχασε. Ἡ, ἀκόμη χειρότερα, ἴσως ἰδεῖ τὰ δάκρυά του νὰ στεγνώνουν σὲ λίγο κι ἓνα ἄλλο ἀγαπημένο πρόσωπο νὰ χαμογελάει τώρα στὸν πατέρα τῶν παιδιῶν της, μιά ἄλλη γυναίκα νὰ τὴν ἀντικαθιστᾶει. Θὰ εἶναι ὑποχρεωμένη ν' ἀκούει τὰ παιδιὰ της νὰ δίνουν τὸ ἅγιο ὄνομα τῆς μάννας σὲ κάποια, πού τοὺς εἶναι ὀλωσδιόλου ἀδιάφορη, καὶ νὰ βλέπει νὰ τὰ παραμελοῦν, ἢ καὶ νὰ τὰ κακομεταχειρίζονται. Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴ θεωρία τὸ «ἀνάλαφρο φτερούγισμα πρὸς τὴν ἀθάνατη ζωὴ» γίνεται ἓνα ἀπ' εὐθείας καινούργιο μονοπάτι πνευματικῆς ὁδύνης. Κι ὅμως οἱ στήλες τῶν ἐφημερίδων τῶν πνευματιστῶν εἶναι γεμάτες ἀπὸ ἐπικοινωνίες με τοὺς

νεκρούς, «τούς προσφιλείς αποβιώσαντες», πού όλοι δηλώνουνε πώς είναι απόλυτα εύτυχεϊς. Πώς μπορεί μιά τέτοια γνώση νά συνδυασθεϊ με τήν εύτυχία; Στ' αλήθεια μιά τέτοια εύδαιμονία ίσοδυναμεί με τήν πιά μεγάλη κατάρα, πού πορεϊ κανεις νά φαντασθεϊ, κι ή όρθόδοξη κόλαση είναι, σέ σύγκριση, μιά πραγματική άνεση.

Έρωτ. – Πώς ή δική σας θεωρία αποφεύγει αυτή τήν περιπλοκή; Πώς μπορείτε νά συμβιβάσετε τήν παντογνωσία τής ψυχής με τήν άγνοιά της σχετικά μ' όσα συμβαίνουνε στή γή;

Άπαντ. – Γιατί αυτός είναι ό Νόμος τής Άγάπης και τής Εύσπλαγχίας. Τό Έγώ, πού «έν έαυτώ» είναι παντογνώστης, περιβάλλεται σ' όλη τή Ντεβαχανική περίοδο με τήν ανάκλαση τής προσωπικότητας, πού δέν ύπάρχει πιά. Σās έχω σέ προηγούμενη συζήτηση εξήγησει, ότι ή ιδανική άνθηση, ή πεμπουσία άπ' όλες τίς ιδιότητες, άπ' όλα τ' άφηρημένα κι έπομένως αιώνια προτερήματα, πού είχανε κάποια άπήχηση μες τήν καρδιά τής ζωντανής προσωπικότητας όπως ή Άγάπη, ή Εύσπλαγχία, ή άγάπη του καλού, του άληθινού, του ώραιου, συνδέεται με τό Έγώ, και μετά θάνατον τό άκολουθεϊ στό Ντεβαχάν. Έτσι για ένα χρονικό διάστημα τό Έγώ γίνεται ή ιδανική προβολή τής προηγούμενης ανθρώπινης ύπαρξης, όπως ήτανε όταν ζούσε πάνω στή γή. Κι αυτή, καταλαβαίνετε, δέν μπορεί νά είναι παντογνώστης, γιατί άλλοιώς ποτέ δέν θά μπορούσε νά βρεθεϊ στήν κατάσταση, πού όνομάζουμε Ντεβαχάν.

Έρωτ. – Για ποιά λόγο;

Άπαντ. – Άν έπιθυμείτε μιά άπάντηση, πού νά είναι αύστηρά συντονισμένη με τή φιλοσοφία μας, θά σās πώ, γιατί όλα είναι πλάνη, Μάγια, έκτός άπ' τήν αιώνια Άλήθεια, πού δέν έχει μορφή, ούτε χρώμα, ούτε όρια. Όποιος βρίσκεται έξω άπ' τόν πέπλο τής Μάγια – όπως οι μεγάλοι Διδάσκαλοι κι οι πιά προχωρημένοι Μύστες – δέν μπορεί νά ζήσει τό Ντεβαχάν. Για τόν κοινό θνητό στό Ντεβαχάν ή μακαριότητά του είναι άπόλυτη. Πέφτει σέ μιά άπόλυτη λήθη όλων όλων του δώσανε θλίψη και πόνο στήν τελευταία του ένσάρκωση. Ξεχνάει άκόμη και τό ότι ύπάρχει αυτό, πού λέγεται λύπη ή όδύνη. Έκείνος πού βρίσκεται στό Ντεβαχάν, στόν ένδιάμεσο κύκλο μεταξύ δύο ένσάρκώσεων, είναι τριγυρισμένος μ' ό,τι μάταια πόθησε, μαζί μ' όσους άγάπησε πάνω στή γή. Βλέπει τήν έκπλήρωση όλων των πόθων τής ψυχής του. Κι έτσι περνάει αιώνες ολόκληρους μιά ζωή γνήσιας εύτυχίας, πού αντίσταθμιζει πραγματικά όλες τίς ταλαιπωρίες τής γήινης ζωής του. Με λίγα λόγια βρίσκεται βυθισμένος μέσα σ' ένα ώκεανό άδιατάρακτης εύδαιμονίας, όπου έναλλάσσονται γεγονότα άκόμη μεγαλειότερης εύφροσύνης.

Έρωτ. – Μ' αυτό δέν είναι κάτι χειρότερο από μιά άπλή πλάνη; Δέν πρόκειται για μιά κατάσταση από τρελλές φαντασιώσεις;

Άπαντ. – Ίσως, άπ' τή δική σας, όχι όμως άπ' τήν δική μας φιλοσοφική άποψη. Μήπως έξ άλλου ολόκληρη ή γήινη ζωή μας δέν είναι γεμάτη από τέτοιου είδους ψευδαπάτες; Δέν συναντήσατε ποτέ άνδρες και γυναίκες, πού ζήσανε για χρόνια χίμαιρες; Άν ποτέ μαθαίνατε, ότι κάποιος σύζυγος, πού ή γυναίκα του λατρεύει, και πού νομίζει ότι κι εκείνος τής άνταποδίδει τήν άγάπη της, είναι άπιστος θά πηγαίνατε νά διακόψετε τ'

ώραίο της όνειρο, νά τῆς συντριψετε τήν καρδιά της, ἀποκαλύπτοντας τήν ἀλήθεια; Δέν πιστεύω; Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, μιά τέτοια λήθη, ἡ φαντασίωση, (ἂν προτιμάτε τή λέξη), εἶναι ἕνας αὐστηρά δίκαιος κι εὐσπλαγχνικός νόμος τῆς φύσης. Κι αὐτή ἡ προοπτική εἶναι ὅπωςδῆποτε πιό γοητευτική ἀπ' τήν ὀρθόδοξη χρυσή ἄρπα μέ δυό φτερά. Πιθανόν σέ μερικούς νά φαίνεται πιό εὐλαβική ἢ βεβαιότητα, πώς «ἡ ψυχὴ πού ζεῖ, συχνά ἀνεβαίνει καί περιφέρεται μ' οἰκειότητα στούς δρόμους τῆς Οὐράνιας Ἱερουσαλήμ» εἶναι πολύ πιό ἀμφισβητήσιμη ὑπόσταση. Ὡστόσο, βρίσκω πολύ προτιμότερη τῆ «Νέα Ἱερουσαλήμ» μέ τούς δρόμους τῆς στολισμένους σάν βιτρίνα κοσμηματοπωλείου, ἀπ' τήν ἄσπλαχνη θεωρία τῶν Πνευματιστῶν. Κι' ἡ σκέψη μόνο, ὅτι πνευματικές ἐνσυνειδητές ψυχές ἑνός πατέρα, μιᾶς μητέρας, μιᾶς κόρης ἢ ἑνός ἀδελφοῦ, μποροῦν νά βροῦν τήν εὐτυχία τους σ' ἕνα Σάμμερλαντ, πού ἡ περιγραφή του ἂν καί πιό φυσική, δέν παύει νάναί ἐξ ἴσου γελοία μέτῃς «Νέας Ἱερουσαλήμ», θ' ἀρκοῦσε γιά νά χάσουμε κάθε ἴχνος σεβασμοῦ πρὸς τούς «νεκρούς μας». Εἶναι πραγματική τρέλλα, νά σκεφτεῖ κανεῖς, πώς ἕνα γνήσιο Πνεῦμα μπορεῖ νά νοιώθει εὐτυχία, ὄντας καταδικασμένο νά γινεταί μάρτυς κάθε ἀμαρτίας, κάθε πλάνης, κάθε προδοσίας καί προπατός κάθε πόνου τῶν ἀνθρώπων, ἀπ' τούς ὁποίους τόν ἐχώρισε ὁ θάνατος, καί πού εἶναι γι' αὐτόν, ὅ,τι προσφιλέστερο ἔχει στόν κόσμο, κι ὅλα αὐτά χωρίς νά μπορεῖ νά κάνει τίποτε, γιά νά τούς βοηθήσει.

Ἐρώτ. – Ὑπάρχει κάποια ἀλήθεια στό ἐπιχείρημά σας. Ὁμολογῶ, ὅτι ποτέ ὡς τώρα δέν εἶχα ἀντιμετωπίσει τό ζήτημα ἀπ' αὐτή τήν πλευρά.

Ἀπάντ. – Τό πρᾶγμα εἶναι φανερό. Πρέπει κανεῖς νά εἶναι ριζικά ἐγωϊστής, νά τοῦ λείπει κάθε ἴχνος ἰσορροπημένης δικαιοσύνης μέσα στήν ψυχὴ του, γιά νά μπορέσει νά ἐφεύρει μιά τέτοια κατάσταση. Εἴμαστε μαζί μ' ἐκείνους, πού χάσαμε στό φυσικό πεδίο, καί πολύ πιό κοντά μάλιστα, παρά ὅταν ζοῦσανε στό σῶμα τους. Κι αὐτό δέν εἶναι φαντασιοπληξία κανενός κατοίκου τοῦ Ντεβαχάν, ὅπως μπορεῖ νά πιστέψουν μερικοί, ἀλλά εἶναι μιά πραγματικότητα. Ἡ γνήσια θεία ἀγάπη δέν ἀνθίζει μόνο μέσα στήν ἀνθρώπινη καρδιά, ἔχει τίς ρίζες τῆς βαθεῖα μέσ στήν αἰωνιότητα. Ἡ ἅγια πνευματικὴ ἀγάπη εἶναι ἀθάνατη, καί τό Κάρμα ἀργά ἢ γρήγορα ἐνώνει ὅλους ὅσους ἀγαπήθηκαν μέ μιά τέτοια πνευματικὴ ἀγάπη, τούς ἐνσαρκῶνει ἄλλη μιά φορά στήν ἴδια οἰκογενειακὴ ὁμάδα. Σᾶς ἐπαναλαμβάνουμε, ὅτι ἡ πέρα ἀπ' τόν τάφο ἀγάπη, ὅσο κι ἂν τὴν θεωρεῖτε ἴσως ψευδαπάτη, ἔχει μιά θεία μαγικὴ δύναμη, πού ἐπιδρᾷ ἐπάνω στό ζωντανό ἄνθρωπο. Τό Ἐγώ μιᾶς μητέρας γεμάτης ἀγάπης γιά τὰ παιδιά της, πού ἡ ἴδια νομίζει κοντά της ζῶντας τῆ ζωὴ τῆς εὐδαιμονίας της – τόσο πραγματικῆς, ὅσο κι ἡ γήϊνη ζωὴ της – θά κάνει αἰσθητὴ τὴν ἐπιρροὴ αὐτῆς τῆς ἀγάπης πάνω στὰ ἐνσαρκωμένα παιδιά της. Θά ἐκδηλώνεται σ' ὄνειρα καί συχνά σέ διάφορα γεγονότα, σέ προστάσεις «θείας πρόνοιας», σέ διαφυγές, σάν ἀπὸ θαῦμα, γιατί ἡ ἀγάπη εἶναι μιά ἰσχυρὴ ἀσπίδα, πού δέν περιορίζει οὔτε ὁ χώρος, οὔτε ὁ χρόνος. Ὅ,τι γινεταί μέ τῆ «Ντεβαχανική» μητέρα, τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τούς ἀνθρώπινους δεσμούς καί σχέσεις, ἐκτός ἀπ' τίς καθαρά ὑλικές, ἐγωϊστικές. Ἀνάλογα μπορεῖτε νά φαντασθεῖτε καί τ' ἄλλα.

Ἐρώτ. – Ἐπομένως, σέ καμιά περίπτωση δέν παραδέχεστε τή δυνατότητα ἐπικοινωνίας ἀνάμεσα στούς ζωντανούς καί τ' ἄσαρκα πνεύματα;

Ἄπάντ. – Ναί, ὑπάρχουν ὅμως δυό ἐξαιρέσεις στόν κανόνα. Ἡ πρώτη περίπτωση εἶναι οἱ πρώτες μέρες μετά τό θάνατο καί πρὶν τό Ἐγώ περάσει στό Ντεβαχανικό πεδίο. Τό κατά πόσον ὅμως ἔχει τίποτε νά κερδίσει ἓνας κοινός θνητός ἀπ' τήν ἐπιστροφή ἑνός Πνεύματος, στό ἀντικειμενικό πεδίο, μένει ἀμφίβολο. Μόνο σέ μερικές, πολύ σπάνιες, περιπτώσεις, ὅταν ἡ ἔνταση τῆς ἐπιθυμίας αὐτοῦ πού πεθαίνει εἶναι τόσο μεγάλη σχετικά μέ τήν ἐπιστροφή του στή γῆ γιά κάποιο σκοπό, ὥστε νά σ υ γ κ ρ α τ ε ἱ ξ ὐ π ν ι α τήν ἀνώτερη συνειδηση. Τότε πρόκειται πραγματικά γιά ἄ τ ο μ ι κ ὄ τ η τ α , συμβαίνει δηλαδή ἐπικοινωνία μέ «πνεῦμα». Γενικά, μετά θάνατον τό Πνεῦμα πέφτει σέ μιά κατάσταση λήθαργου, σ' αὐτό πού ὀνομάζουμε «προντεβαχανική ἔλλειψη συνειδησης».

Ἡ δευτέρα ἐξαιρεση ἀφορᾷ τοὺς Νιρμανακάγια.

Ἐρώτ. – Ποιοί εἶναι αὐτοί; Τί σημαίνει αὐτό τ' ὄνομα;

Ἄπάντ. – Εἶναι τ' ὄνομα ἐκείνων πού κέρδισαν τό Νιρβάνα, καί τήν κυκλική ἀνάπαυση* καί πού παραιτοῦνται ἀπ' αὐτό ἀπό συμπόνια γιά τήν ἀνθρωπότητα καί γιά ὅσους δικούς τους ἄφησαν πάνω στή γῆ. Ἕνας τέτοιος μύστης, ἡ ἄγιος, ἡ ὅπως ἄλλοιῶς θέλετε νά τόν ὀνομάσετε, πιστεύοντας, ὅτι εἶναι πολύ ἐγώιστικό ν' ἀπολαύσει τήν ἀνάπαυση τῆς μακαριότητος, ὅταν ἡ ἀνθρωπότητα βογγάει κάτω ἀπ' τό βάρος τῆς δυστυχίας της, πού δημιουργεῖ ἡ ἄγνοια, παραιτεῖται ἀπ' τό Νιρβάνα, κι ἀποφασίζει νά μείνει στή γῆ ἄορατο πνεῦμα. Οἱ Νιρμανακάγια δέν ἔχουν ὑλικό σῶμα, τό ἔχουν ἐγκαταλείψει γιά πάντα. Ἐξω ἀπ' αὐτό διατηροῦνε ὅλα τους τά στοιχεῖα, ἀκόμη καί στό ἀστρικό πεδίο τῆς σφαιρας μας. Τέτοια ὄντα μποροῦν κι ἐπικοινωνοῦνε μόνο ὅμως μέ μερικούς ἐκλεκτούς, κι ὁ χί βέβαια μέ τά συνηθισμένα μέντιουμ.

Ἐρώτ. – Σᾶς ἐρώτησα γιά τοὺς Νιρμανακάγια, γιατί διάβασα σέ μερικά γερμανικά κι ἄλλα βιβλία, ὅτι τ' ὄνομα αὐτό δίνει ἡ βουδδική διδασκαλία τοῦ Βορρᾷ στίς γίνεις ἐμφανίσεις, ἡ στά σῶμα τοῦ Βουδδα.

Ἄπάντ. – Κι αὐτό εἶναι πραγματικά, μόνο πού οἱ Ἀνατολιστές ἔχουν κάμει σύγχυση μέ τό «γῆινο σῶμα», νομίζοντας ὅτι πρόκειται γιά τό φυσικό, ἀντικειμενικό σῶμα, ἀντί τό καθαρά ἀστρικό κι ὑποκειμενικό.

Ἐρώτ. – Καί ποιοί εἶναι τό καλό, πού κάνουν οἱ Νιρμανακάγια στή γῆ;

Ἄπάντ. – Ὅχι τόσο μεγάλο, ὅσον ἀφορᾷ τά ἄτομα, γιατί δέν ἔχουν δικαίωμα νά ἐπέμβουν στόν καρμικό νόμο· μποροῦνε μόνο νά συμβουλεύουν καί νά ἐμπνέουν τοὺς θνητούς πρὸς τό γενικό καλό. Ὡστόσο ἡ εὐεργετική τους δράση εἶναι πολύ πιό μεγάλη, ἀπ' ὅτι μπορεῖτε νά φαντασθεῖτε.

Ἐρώτ. – Στό Ντεβαχάν κατέχουμε περισσότερες γνώσεις ἀπ' ὅσες εἶχαμε στή γῆ;

* Δέν πρόκειται γιά τό Ντεβαχάν, πούναι μιά ψευδαίσθηση τῆς συνειδησῆς μας, ἓνα εὐτυχημένο ὄνειρο. Ὅσοι εἶναι ἐτοιμοὶ γιά τό Νιρβάνα ἔχουν χάσει ἐντελῶς τήν ἐπιθυμία τῆς ψευδαπάτης αὐτοῦ τοῦ κόσμου, καί δέν ἔχουν καμιά δυνατότητα νά τήν ἀπολαύσουν.

Ἄπάντ. – Κατὰ ἓνα τρόπο, μπορούμε νὰ πλουτίσουμε τὴ γνώση μας. Μπορούμε δηλαδὴ ν' ἀναπτύξουμε περισσότερο κάθε ιδιότητα πού ἀγαπούμε καί πού καλλιεργήσαμε στὴ γῆ καί πού ἀφορᾶ, βέβαια, ἀφρημένα ἰδανικά θέματα, ὅπως μουσική, ζωγραφική, ποίηση κ.λπ. Τὸ Ντεβαχάν εἶναι ἡ ἐξιδανικευμένη ὑποκειμενικὴ συνέχιση τῆς γήινης ζωῆς.

Ἐρώτ. – Ἄν στὸ Ντεβαχάν τὸ πνεῦμα εἶναι λυτρωμένο ἀπὸ κάθε ὕλη, γιατί τότε δὲν εἶναι πάνσοφο;

Ἄπάντ. – Ἐπειδὴ, ὅπως σᾶς εἶπα, τὸ Ἐγὼ εἶναι σάν νὰ ποῦμε, αἰχμαλωτισμένο ἀπ' τὴν ἀνάμνηση τῆς τελευταίας ἐνσάρκωσης. Ἄν λοιπὸν σκεφθεῖτε ὅσα σᾶς εἶπα καί συνδέσετε τὰ γεγονότα μεταξύ τους, θὰ κατανοήσετε, ὅτι ἡ Ντεβαχανικὴ κατάσταση δὲν εἶναι κατάσταση πανσοφίας, ἀλλὰ μιά ὑπερβατικὴ συνέχιση τῆς προσωπικῆς ζωῆς, πού τέλειωσε. Εἶναι ἡ ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὶς ταλαιπωρίες τῆς ζωῆς.

Ἐρώτ. – Οἱ ἐπιστήμονες ματεριαλιστὲς βεβαιοῦνε, ὅτι μετὰ τὸ θάνατο δὲ μένει τίποτε. Τὸ σῶμα διαλύεται στὰ συστατικά του στοιχεῖα. Αὐτὸ πού ὀνομάζουμε ψυχὴ, εἶναι μονάχα μιά πρόσκαιρη συνειδηση τοῦ ἑαυτοῦ μας, παραπροῖόν ὀργανικῆς λειτουργίας πού ἐξατμίζεται σάν τὸν ἀτμὸ. Δὲν εἶναι περιεργὴ αὐτὴ ἡ νοοτροπία;

Ἄπάντ. – Ὅχι καὶ τόσο. Ἄν δηλώνουν, ὅτι ἡ συνειδηση τοῦ ἑαυτοῦ σταματᾶει μαζί μὲ τὸ σῶμα, ἀσυνειδητα κάνουν μιά προφητεία σ' ὅ,τι τοὺς ἀφορᾶ. Ἐφ' ὅσον εἶναι βαθειὰ πεπεισμένοι, γι' αὐτὸ πού λένε, καμμιά συνειδητὴ μεταθανάτια ζωὴ δὲν τοὺς εἶναι δυνατὴ. Γιατὶ ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις σὲ κάθε κανόνα.

Ἐρώτ. – Ἄν γενικός κανόνας εἶναι νὰ ἐπιζητῆ ἡ συνειδηση τοῦ ἑαυτοῦ μας μετὰ τὸ θάνατο, γιατί νὰ ὑπάρχουν κι ἐξαιρέσεις;

Ἄπάντ. – Καμμιά ἐξαιρέση δὲν εἶναι δυνατὴ στὶς βασικὲς ἀρχές τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. Ὑπάρχουν ὅμως κανόνες, πού ἀφοροῦνε ἐκείνους, πού βλέπουνε, καί κανόνες γιὰ ἐκείνους πού προτιμοῦνε νὰ μείνουνε τυφλοί.

Ἐρώτ. – Πολύ καλά, τὸ καταλαβαίνω. Εἶναι ἡ πλάνη τοῦ τυφλοῦ, πού ἀρνιέται τὴν ὑπαρξη τοῦ ἡλίου, γιατί δὲν τὸν βλέπει. Ἄμα πεθάνει ὅμως, ἡ πνευματικὴ του ὄραση θὰ τὸν υποχρεώσει δίχως ἄλλο νὰ τὸν δεῖ. Αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ πεῖτε;

Ἄπάντ. – Κανεὶς δὲ θὰ τὸν υποχρεώσει νὰ ἰδεῖ, καί δὲν θὰ ἰδεῖ τίποτε. Ἄφου σ' ὅλη του τὴ ζωὴ καλλιέργησε μ' ἐπιμονή, τὴν ἰδέα ὅτι δὲν ὑπάρχει μετὰ τὸ θάνατο ἐπιβίωση, ἐγίνε ἀνίκανος νὰ τὴν δεῖ, οἱ πνευματικὲς του ἰκανότητες πάθανε ἀτροφία. Ἐπειτα ἀπ' τὸ θάνατο δὲν μπορούνε πιά ν' ἀναπτυχθοῦνε, κι εἶτσι θὰ μείνει τυφλός. Ἄν ἐπιμένετε, ὅτι «πρέπει» νὰ ἰδεῖ, ἐννοεῖτε κάτι ἄλλο ἀπὸ ἐμένα. Θὰ μιλάτε γιὰ τὸ «Πνεῦμα τοῦ πνεύματος», γιὰ τὴ «φλόγα τῆς φλόγας», γιὰ τὸ Ἄτμα, μὲ μιά λέξη, πού μπερδεύετε μὲ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ, μὲ τὸ Μάνας... Δὲν μὲ καταλαβαίνετε, θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς ξεκαθαρίσω τὴ σκέψη μου. Ὅλος ὁ σκοπὸς αὐτῆς τῆς συζήτησης εἶναι νὰ ἰδοῦμε, ἂν σ' ἓνα τέλειο ματεριαλιστὴ εἶναι δυνατὴ ἡ συνολικὴ ἀπώλεια τῆς συνειδησης τοῦ ἑαυτοῦ, τῆς ἀντίληψης τοῦ ἑαυτοῦ του μετὰ τὸ θάνατο. Ἐτσι δὲν εἶναι; Σᾶς ἀπαντῶ: Εἶναι δυνατὴ. Πιστεύοντας σταθερὰ στὴν Ἐσωτερικὴ μας Διδασκαλία, πού θεωρεῖ

ὅτι ἢ μετὰ τὸ θάνατο περίοδος, τὸ διάστημα δηλαδὴ ἀνάμεσα σὲ δύο βίους, ἢ δύο γεννήσεις, εἶναι μεταβατικὸ, σὰς λέγω ὅτι: εἴτε αὐτὸ τὸ διάστημα ἀνάμεσα σὲ δύο πράξεις τοῦ ὅλο ψευδαίσθησης δράματος τῆς ζωῆς διαρκέσει ἓνα χρόνο, εἴτε διαρκέσει ἓνα ἑκατομμύριο χρόνια, μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπ' τὴν κατάσταση ἑνὸς ἀνθρώπου, πού ἔχει πάθει βαθεῖα λιποθυμία. Τίποτε ἔτσι δὲν ἀλλάζει τὸ νόμο.

Ἐρώτ. – Πῶς γίνεται αὐτό, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου τονίσατε ὅτι καμμιά ἐξαιρέση δὲν εἶναι δυνατὴ στοὺς βασικοὺς νόμους τῆς μεταθανάτιας ζωῆς;

Ἄπάντ. – Οὔτε καὶ τώρα ἀναφέρω καμμιά ἐξαιρέση. Ὁ πνευματικὸς νόμος τῆς συνέχειας ἐφαρμόζεται μόνο σὲ ὅ,τι εἶναι ἀληθινὸ, πραγματικὸ. Ἄρκεῖ νὰ κατανοήσετε τὸ διαδοσμὸ τοῦ Μάνας καὶ τὸ τί σημαίνει Μπούντι, γιὰ ν' ἀντιληφθεῖτε τὸ λόγο, γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ ματεριαλιστὴς δὲν συνειδητοποιεῖ τὴν ἐπιβίωσή του μετὰ τὸ θάνατο. Ἐφ' ὅσον τὸ Μάνας στὴν κατώτερή του ὄψη εἶναι ἡ ἔδρα τῆς γήινης νοημοσύνης, δὲν μπορεῖ νὰ δώσει ἄλλη ἀντίληψη τοῦ σύμπαντος, ἔξω ἀπ' ἐκείνην, πού βασιζέται στὴν διαπίστωση αὐτῆς τῆς νοημοσύνης. Δὲν μπορεῖ ν' ἀναπτύξει τὴν πνευματικὴ ἐνόραση. Ἡ Σχολὴ τῆς Ἀνατολῆς μᾶς λέει ὅτι στὴν πραγματικότητα ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὸ Μπούντι καὶ τὸ Μάνας τὸ Ἐγώ, ἢ τὴν Ἰσβαρα* καὶ τὴν Πράζνα, δὲν εἶναι ἄλλη ἀπ' ἐκείνη πού ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸ δάσος καὶ τὰ δέντρα του, τὴ λίμνη καὶ τὰ νερά της. Ἐνα ἢ ἑκατὸ ξερά, μὴ ξερριζωμένα δέντρα δὲν ἐμποδίζουνε, τὸ δάσος νὰ εἶναι δάσος.

Ἐρώτ. – Ἄν, ἀφοῦ διαλυθεῖ τὸ σῶμα μου, τὸ Ἐγώ μου μπορεῖ νὰ βυθισθεῖ σὲ μιὰ κατάσταση ὀλίκῃς ἀναισθησίας, πῶς τότε θὰ τιμωρηθοῦνε οἱ ἁμαρτίες τῆς περασμένης ζωῆς;

Ἄπάντ. – Ἡ φιλοσοφία μας διδάσκει ὅτι τὸ Ἐγώ θὰ ὑποστεῖ τὴν καρμικὴ τιμωρία μόνο στὴν ἐπόμενη ἐνσάρκωση. Μετὰ τὸ θάνατο δέχεται τὴν ἀμοιβή του γιὰ ὅσες ἀδικες ταλαιπωρίες πέρασε στὴν περασμένη του ἐνσάρκωση. Καὶ γιὰ τὸ ματεριαλιστὴ ἐπομένως ἡ μόνη τιμωρία, πού θὰ ὑποστεῖ ἄμα πεθάνει, εἶναι νὰ μὴ γευτεῖ καμμιά ἀνταμοιβή, νὰ μὴν ἔχει συνειδηση τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς ἀνάπαυσης τοῦ Ντεβαχάν. Τὸ Κάρμα εἶναι τὸ παιδί τοῦ γήϊνου Ἐγώ, καρπὸς τοῦ δέντρου τῆς ἀντικειμενικῆς, ὀρατῆς προσωπικότητας, καθὼς κι ὅλων τῶν σκέψων καὶ τῶν κινήτρων τοῦ πνευματικοῦ «Ἐγώ». Εἶναι ἐπίσης τὸ Κάρμα ἡ στοργικὴ γυῖτρα, πού θεραπεύει τίς πληγές, πού δημιουργήσε ἡ ἴδια στὴν προηγούμενη ζωῆ, πρὶν ἀρχίσει νὰ βασανίζει τὸ Ἐγώ ἐπιβάλλοντάς του ἄλλες. Ἄν ἀπ' τὴ μιὰ μεριά μπορούμε νὰ ποῦμε, πῶς δὲν ὑπάρχει πόνος σωματικὸς ἢ ψυχικὸς, στὴ ζωῆ τοῦ ἀνθρώπου, πού νὰ μὴν εἶναι ἄμεσος καρπός, ἄμεση συνέπεια κάποιας ἁμαρτίας τῆς προηγούμενης ὑπαρξης* ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά εφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος δὲν συγκρατεῖ τὴν παραμικρὸτερη ἀνάμνηση στὴν τωρινή του ζωῆ, μένει μὲ τὸ αἶσθημα πῶς δὲν εἶναι

* Ἰσβαρα εἶναι ἡ ὁμαδικὴ συνειδηση τῆς ἐκδηλωμένης θεότητας, Βράχμα, δηλαδὴ ἡ ὁμαδικὴ συνειδηση τῆς στρατιάς τῶν Ντύαν Τσόχαν (Μυστικὴ Διδασκαλία). Πράζνα εἶναι ἡ ἀτομικὴ τους σοφία.

ἄξιός μιάς τέτοιας τιμωρίας, πώς ὑποφέρει ὄχι ἐξ αἰτίας του. Αὐτό εἶναι ἄρκετό γιά νά ἔχει δικαίωμα νά δοκιμάσει στή μεταθανάτια ὑπαρξη ἀπόλυτη παρηγοριά, ἀνάπαυση καί μακαριότητα. Γιά τόν πνευματικό ἐαυτό μας ὁ θάνατος εἶναι πάντα φίλος καί λυτρωτής. Γιά τό ματεριαλιστή, πού ἀνεξάρτητα ἀπ' τό ματεριαλισμό του δέν εἶναι κακός ἄνθρωπος, τό διάστημα ἀνάμεσα σέ δύο ζωές κυλάει σάν ἓνας ἀδιατάρακτος κι ἡσυχος ὕπνος ἑνός παιδιοῦ, χωρίς ὄνειρα, γεμάτος ἀκαθόριστες εἰκόνες. Γιά τούς συνηθισμένους ἄνθρώπους εἶναι ἓνα ὄνειρο πολύ ζωντανό, ὅσο κι ἡ ζωή, γεμάτο ὀράματα καί πραγματική εὐτυχία.

Ἐρώτ. – Κι ἔτσι ὁ προσωπικός ἄνθρωπος εἶναι ὑποχρεωμένος νά ὑπομένει τυφλά τίς καρμικές ποινές, πού βαρύνουν τό Ἐγώ;

Ἀπάντ. – Ὅχι ἀκριβῶς. Στήν ἐπίσημη στιγμή τοῦ θανάτου, ἀκόμη καί τοῦ αἰφνιδίου, κάθε ἄνθρωπος βλέπει νά περνάει ἐμπρός του, ὅλη ἡ περασμένη του ζωή καί στίς μικρότερες λεπτομέρειες. Γιά μιά σύντομη στιγμή ἡ προσωπικότητα γίνεται ἓνα μέ τήν ἀτομικότητα, τό πάνσοφο Ἐγώ. Εἶναι ἄρκετή ὅμως γιά νά δείξει στόν ἄνθρωπο ὅλη τήν ἀλυσίδα ἀπό τίς αἰτίες, πού τίς συνέπειές τους δέχτηκε σ' ὅλο του τό βίό. Βλέπει τώρα καί καταλαβαίνει τόν ἐαυτό του, ὅπως εἶναι χωρίς κολακεῖες κι αὐταπάτες. Διαβάζει τή ζωή του, σάν τό θεατή, πού ἀγναντεύει τό στίβο, πού ἐγκαταλείπει. Αἰσθάνεται καί γνωρίζει, ὅτι δίκαια ὑπέφερε ὅλα τὰ βάσανα, πού πέρασε.

Ἐρώτ. – Αὐτό συμβαίνει σ' ὅλους;

Ἀπάντ. – Σ' ὅλους χωρίς ἐξαίρεση. Μᾶς διδάσκουν ὅτι πολλοί καλοί κι ἅγιοι ἄνθρωποι βλέπουν ὄχι μόνο τή ζωή πού ἀφίνουν, ἀλλά καί ἀρκετές προηγούμενες, στίς ὁποῖες δημιουργήθηκαν οἱ αἰτίες τῆς τωρινῆς τους διαμόρφωσης στόν τελευταῖο αὐτό ἑνσάρκο βίό. Αναγνωρίζουν τό νόμο τοῦ Κάρμα σ' ὅλη του τή μεγαλοπρέπεια καί τή δικαιοσύνη.

Ἐρώτ. – Συμβαίνει τίποτε ἀνάλογο πρὶν ἀπό τή γέννηση;

Ἀπάντ. – Ναι. Ὅπως τήν ὥρα τοῦ θανάτου ὁ ἄνθρωπος ρίχνει μιά σύντομη ματιά στή ζωή πού πέρασε, ἔτσι κι ὅταν ξαναγεννιέται στή γῆ, τό Ἐγώ, ξυπνώντας ἀπό τό Ντεβαχάν, βλέπει μπροστά του τό προφητικό ὄραμα τῆς ζωῆς, πού τόν περιμένει καί κατανοεῖ ὅλες τίς αἰτίες, πού τόν ὀδήγησαν σ' αὐτή. Τίς βλέπει καί προβλέπει τό μέλλον, γιατί τό Ἐγώ ξαναβρίσκει ὀλόκληρη τή Μανασική του συνειδηση μεταξύ τοῦ Ντεβαχάν καί τῆς στιγμῆς τῆς ξαναγέννησης. Γίνεται πάλι γιά λίγο ὁ θεός, πού ἦταν πρὶν ὁ καρμικός νόμος τόν κατεβάσει στήν ὕλη γιά νά ἐνσάρκωθεί στόν πρῶτο ἑνσάρκο ἄνθρωπο. Τό «χρυσό νῆμα» βλέπει ὅλα τὰ μαργαριτάρια, χωρίς νά παραλείπει οὔτε ἓνα.

(Μετάφρ. Μαρίκας Σακελλαρίου – Κανδήλη)

«Χωρίς αρχή και δίχως τέλος...»

Φτάνουμε στή ζωή κάποιων ανθρώπων
σέ κάποιο χώρο
σέ κάποιο χρόνο
κι έρχονται στή ζωή μας άλλοι...

γονεῖς παιδιά και σύζυγοι συγχρόνως
άγαπημένοι κι έραστές ..
έχθροί και φίλοι
θύτες και θύματα μαζί...

μιά πρόφαση συνάντησης θά έλεγες
σέ χώρο και σέ χρόνο...

και φεύγουμε ως ήρθαμε
άγνωστοι
ξένοι
μακρινοί
χαμένοι σέ άγνοια και θλίψη...

σελίδες από κάποιο μυθιστόρημα
χωρίς αρχή και δίχως τέλος...

Αυτός είναι ο πρόλογος του πολύ ενδιαφέροντος μυθιστορήματος της Μαργαρίτας Λαμπρινοῦ «Χωρίς αρχή και δίχως τέλος...», πού αξίζει νά διαβασθεῖ.

Ἡ Μαργαρίτα Λαμπρινοῦ γεννήθηκε και σπούδασε στήν Ἀθήνα. Τελείωσε τή Δραματική Σχολή του Ἐθνικοῦ Θεάτρου και εργάστηκε στό Ἐλεύθερο Θεάτρο γιά πολλά χρόνια. Ἀπό τό 1974 εἶναι στό Ἐθνικό Θεάτρο.

Ἀπό τό 1979 εἶναι ενεργό μέλος τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρίας ἐν Ἑλλάδι.

Πρόκειται νά έκδοθοῦν τά ἔργα της: «Ἡ Μάννα μου ἡ Γῆ» και «Ὁ ἥλιος του μεσονυχτίου» (θέατρο), «Σκόρπια φύλλα» (ποιήματα) και «Ὅταν ἀνθίσουν οἱ κέδροι» (μυθιστόρημα).

Ἡ Θεοσοφικὴ Ἐταιρία ἐν Ἑλλάδι
Βουκουρεστίου 25, 106 71 Ἀθήνα

Συνεδριάσεις Στοῶν
Μάιος – Ἰούνιος 1989 (ὥρα 8 μ.μ.)

ΜΑΪΟΣ

2	Τρίτη	ΗΛΙΟΣ	Π. Παπασλιώτης – Μυστικὴ Διδασκαλία τῆς Ε.Π. Μπλαβάτου
4	Πέμπτη	ΑΡΤΕΜΙΣ	Η. Κίμος – Ἡ σπουδαιότητα τοῦ Θεοῦ Θελήματος
5	Παρασκευὴ	ΑΛΚΥΩΝ	Π. Ἄντζακας – «Κρισναμούρτι»
8	Δευτέρα		ΕΟΡΤΗ ΛΕΥΚΟΥ ΛΩΤΟΥ
9	Τρίτη	ΗΛΙΟΣ	Θ. Καφετζόπουλος – Κίνδυνοι τοῦ Ἀστρικοῦ πεδίου. (Διδασκαλία ναοῦ Ἄρτιζαν)
11	Πέμπτη	ΑΠΟΛΛΩΝ	Χαρ. Κατσαρδῆς – Κάρμα: Ὁ νόμος τῆς αἰτίας καὶ τοῦ ἀποτελέσματος. Μέρος Β'
15	Δευτέρα	ΕΛ. ΣΚΕΨΙΣ	Π. Αναγνώστου – Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία καὶ Θεοσοφία
16	Τρίτη	ΗΛΙΟΣ	Ν. Παπαγεωργάκης – Ὁ Μυστικισμός διὰ μέσου τῶν αἰῶνων. Α
18	Πέμπτη	ΑΡΤΕΜΙΣ	Ἀν. Τριανταφυλλόπουλος – Τὸ Ἐσωτερικὸ στοιχεῖο στὴ Θεία Κωμῶδια τοῦ Δάντη. Γ'
19	Παρασκευὴ	ΑΛΚΥΩΝ	Π. Ἄντζακας – Κρισναμούρτι
23	Τρίτη	ΗΛΙΟΣ	Ν. Παπαγεωργάκης – Ὁ Μυστικισμός διὰ μέσου τῶν αἰῶνων. Β'
25	Πέμπτη	ΑΠΟΛΛΩΝ	Ἴφιαν. Χατζηδημητρίου – Ἀπὸ τὸ βιβλίον – Χίλιες καὶ μία νύχτες
29	Δευτέρα	ΕΛ. ΣΚΕΨΙΣ	Π. Αναγνώστου – Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία καὶ Θεοσοφία.
30	Τρίτη	ΗΛΙΟΣ	Π. Παπασλιώτης – Μυστικὴ Διδασκαλία τῆς Ε.Π. Μπλαβάτου

ΙΟΥΝΙΟΣ

1	Πέμπτη	ΑΡΤΕΜΙΣ	Κ. Ἀντωνίου – Ἐσωτερικὲς ἀπόψεις ἐπὶ τῆς Κοσμογονίας
2	Παρασκευὴ	ΑΛΚΥΩΝ	Π. Ἄντζακας – Κρισναμούρτι
6	Τρίτη	ΗΛΙΟΣ	Π. Παπασλιώτης – Μυστικὴ Διδασκαλία τῆς Ε.Π. Μπλαβάτου

Ἡ Στοὰ «Ἐλευθερία» τοῦ ΒΟΛΟΥ θὰ συνεδριάσει τὶς ἡμερομηνίες: 6 Μαΐου, 20 Μαΐου καὶ 3 Ἰουνίου μὲ θέμα: «Τὸ κλειδί τῆς Θεοσοφίας».

Μεταξύ μας

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τα Γραφεία του «Ιλισού», Βουκουρεστίου 25, α΄ όροφος, Κωδ. 106 71, είναι άνοικτα καθημερινώς πλὴν Σαββάτου 10 - 1.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

Παρακαλοῦμεν, ἀποστέλλετε μὲ ταχυδρομικὴν ἢ τραπεζικὴν ἐπιταγὴν εἰς τὴν διεύθυνσιν: «Πολυδεύκη Ἀντζακα, Βουκουρεστίου 25, α΄ ὄροφος Κωδ. 106 71, Ἀθήνας». Ἀποστολαί με τραπεζικὰς ἐντολάς μᾶς δυσκολεύουν πολὺ.

ΑΛΛΑΓΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΝ

Τεύχη ἀποσταλέντα στοὺς κατωτέρω συνδρομητὰς μᾶς, ἐπεστράφησαν ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον μὲ τὴν σημείωσιν: «μετώκησε» ἢ «ἀγνωστος». Παρακαλοῦνται ὅσοι τοὺς γνωρίζουν νὰ τοὺς εἰδοποιήσουν ἢ νὰ μᾶς δώσουν τὰς διευθύνσεις των:

ΑΘΗΝΩΝ

Φωτ. Ἀφεντάκη

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἡλ. Ζήτην Βόλος
Στεφ. Ἀνεμογιάννην Κέρκυρα
Ἄγης Σουρούβαλην Θεσ/νικῆ
Γεωργ. Χωριατέλλην Μυτιλήνη

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

(Μὲ τὴ σειρὰ λήψεως)

Παναγιώτῃ Βλαχοπούλου: «Οἱ Ἀντιθέσεις»

Μαρία Χόγκαν: Ἐπιμ. Λούλα Κωνσταντινίδου

Δημοσθένη Ζαδέ: «Πάνω ἀπ' τὸν ξένο μόχθο» Τόμος Γ΄

Δημήτρῃ Σταμέλου: «Ὁ θάνατος τοῦ Καραϊσκάκη»

Χριστίνα Καρυδογιάννη: «20ὸς αἰών. Τὸ λυκόφως τοῦ Τιτάνα»

Λούλα Κωνσταντινίδου: «Τιμητικὴ ἐκδήλωση Κ. Κάλλια στίς 12-3-85

Λούλα Δ. Κωνσταντινίδου: «Τὸ κράσπεδο»

Λούλα Δ. Κωνσταντινίδου: «Θρησκευτικὴ ποίηση» Β΄ ἔκδοσις

Λούλα Δ. Κωνσταντινίδου: «Καλιρὴ Παρρέν»

Σπανόπουλος: «Homo res»

Τάκη Εὐθ. Δημητρόπουλου: «Σκαλιζοῦντας τὶς ρίζες μᾶς» Σέρβου

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«Εὐφορίων» (Ἰούλ.-Δεκ.).

«Ἰσραηλινὰ Νέα» (Δεκέμ.).

«Ἡπειρωτικὴ Ἔστις» (Ὀκτώβ.-Νοέμ.-Δεκ.).

«Περιοδικὸ Ἑλληνίδων τῆς Βόρειας Ἑλλάδος (Ἔτος 37 - Ἀρ. 172)

ΔΩΡΕΕΣ

Ἡ Ἀρετὴ Τζουλάτῃ κατέθεσε εἰς μνήμην τοῦ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ 10.000 δρχ. καὶ εἰς μνήμην τοῦ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΡΑΣΧΗ 5.000 δρχ. ὑπὲρ τοῦ «ΙΛΙΣΟΥ».

Ἐπίσης ὁ Κων/νος Μπερεδιμας κατέθεσε 1.000 δρχ. εἰς μνήμην τοῦ ΒΑΣΟΥ ΚΡΙΜΠΑ ὑπὲρ τοῦ «ΙΛΙΣΟΥ».

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΙΛΙΣΟΥ

Βόλος: Γ. Κουκουβίνος

Δράμα: Φιλ. Τζάλλας

Ἡράκλειον: Βασ. Βασιλείου

Ἰωάννινα: Μιχ. Πραπίδης

Καβάλα: Μιχ. Παράσχου

Κέρκυρα: Ἀλεξ. Λοῦβρος

Λαμία: Ἀντ. Τριανταφύλλου

Λάρισα: Ἰσ. Φελλοῦς

Μυτιλήνη: Δ. Ροδάκης
 Ξάνθη: Μάριος Κουτσουριδής
 Πάτρα: Άθ. Κοντοσάκης
 Ρέθυμνο: Άντ. Βιστάκης
 Ρόδος: Άντ. Βεργωτής
 Σέρραϊ: Άνέστης Σάββας
 Σύρος: Π.Ζαραφονίτης
 Χαλκίδα: Στ. Άλιφέρης
 Χανιά: Έμμ. Νοδaráκης
 Κύπρος: Θεοφ. Παναγιώτου,
 2 Όθωνος, Τ.Τ. 102, τηλ. 474815
 Τουρκία: Έλευθ. Καρακάσης

«ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΛΙΣΟΣ»
 τής Θεοσοφικής Έταιρίας
 εν Ελλάδα
 Βουκουρεστίου 25- Άθήναι 106 71
 Έκδοτης-Διευθυντής:
 Πολυδεύκης Άντζακας
 Τιμή τεύχους Δρχ. 200
 Μαρτ. - Άπριλ. 1989

C. W. LEADBEATER

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

Κεντρική Διάθεση: Εκδόσεις ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ
 Θεμιστοκλέους 38 (2ος ορ.) - Τηλ. 36.30.824
 (Πωλείται και στα Γραφεία του «ΙΛΙΣΟΥ»
 Βουκουρεστίου 25, 1ος ορ. - Τηλ. 36.20.702)



«Κάρμα»

Βιβλία Έσωτερικού

Έμ. Μπενάκη 79 – Τηλ. 364.1137

Ι Λ Ι Σ Ο Σ

Συνδρομή 1989 Δρχ. 1.200

Έξωτερικού Δρχ. 2.000, αεροπορικώς Δρχ. 2.500

Έγγραψατε νέους συνδρομητές



ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

	σελ.
R. Burnier: Θέματα Θεοσοφίας	73
Ι. Βασιλή: Τά λυτρωτικά φτερά τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς	78
Μ. Λογοθέτη: Νοστράδαμος (Μέρος Β')	86
Π. Ἀναγνώστου: Μυστηριακαί δοξασίαι περὶ ψυχῆς	96
Ἄ. Ἀδριανόπουλος - Ι. Βασιλῆς - Δ. Ἰωαννίδης: Περὶ τῆς Ἀληθείας	97
Κ. Ἡλιάδη: Ὁ ἀριθμὸς 7	104
Δ. Καλλέργη: Πάσχα καὶ ἐαρινὴ ἰσημερία	108
Ν. Παπαγεωργάκη: Καββαλιστικά Δόγματα	110
Χένρυ Στήηλ Ὀλκοττ	121
Π. Ἀναγνώστου: Ἀμφιάραιον	129
Ε.Π. Μπλαβάτσκι: Ἡ τύχη τῆς ψυχῆς	131
«Χωρὶς ἀρχὴ καὶ δίχως τέλος» (Μ. Λαμπρινοῦ)	140
Πρόγραμμα ὁμιλιῶν	141
Μεταξὺ μας	142

Στό προσεχές τεῦχος

Ἡ εορτὴ τοῦ Λευκοῦ Λωτοῦ
Αἴμ. Ἴβου: Σρι Σάτνα Σάι-Μπάμπα